

H. P. BLAVATSKY

TITKOS TANÍTÁS VIII.

ÚTMUTATÁSOK

Értekezések az okkult filozófia fontosságáról az életben

A TUDOMÁNY, A VALLÁS ÉS A FILOZÓFIA SZINTÉZISE

SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH
Nincs magasztosabb vallás az igazságnál

**Kakódy Mária, Vadnay Emmy és Hary Györgyné fordítását (1962)
átdolgozta: Szabari János, 2017.**

Magyar Teozófiai Társulat

**EZT A MUNKÁT
MINDEN ORSZÁG ÉS MINDEN FAJ
IGAZ TEOZÓFUSÁNAK
AJÁNLOM,
MERT ŐK AKARTÁK, ÉS NEKIK KÉSZÜLT.**

Tartalom

ELŐSZÓ	4
I. Értekezés	4
Figyelmeztetés	4
OM.....	5
Az I. diagram	12
A bolygók, a hét napjai és az ezeknek megfelelő színek és fémek	17
II. Értekezés	18
Egy magyarázat	18
Valójában micsoda a mágia?	24
Színek, hangok és formák.....	32
A színek és a hangok gyökerei	35
A III. diagram	38
Az Istenség egysége.....	38
III. Értekezés: Megjegyzés a korábbi értekezésekhez	39
A titoktartásról.....	40
Kedvező hatású-e a koncentráció gyakorlása?	42
A „princípiumokról” és az „aspektusokról”	44
A táttvikus kölcsönhatások és jelentésük	46
Az exoterikus „félrevezetésekről” és „a lélek haláláról”	54
A tanítás filozófiai magyarázata	58
Függelék: Jegyzetek az I, II. és a III. értekezésekhez	66
Jegyzetek néhány szóbeli tanításhoz.....	71

ELŐSZÓ

A következő I. II. és III. értekezést H. P. Blavatsky írta, és kézzől-kézre adták élete során, de azzal az elképzeléssel írta le, hogy majd egy idő után könyv formájában is megjelentetik. Ezek olyan értekezések, amelyek inkább a tanulóknak szólnak, mint az átlag olvasóknak, feldolgozásukhoz elmélyült tanulmányozásra és gondolkodásra van szükség. A „Jegyzetek néhány szóbeli tanításhoz” részt néhány tanulója írta le, és részben H.P.B. javította azokat, de nem próbálták meg töredékes jellegét egységesíteni. Eredetileg az első háromhoz hasonló leírt értekezések alapján szánta ezeket a jegyzeteket, de romló egészségi állapota ezt lehetetlenné tette, ezért hozzájárulásával így kerültek kiadásra, miután a korlátozott közzététel időszaka eltelt.

ANNIE BESANT

I. Értekezés

Figyelmeztetés

Van egy különös törvény az okkultizmusban, amelyet évezredek tapasztalata bizonyít és igazol, és meg is nyilvánult szinte minden esetben, amióta a Teozófiai Társulat létezik. Amint valaki „próbaidősként” elkötelezi magát, bizonyos okkult hatások következnek be. Természetesen elsőként az ember természetében rejlő minden szunnyadó a *felszínre kerül*: hibái, szokásai, képességei vagy elfojtott vágyai, legyenek akár jók, rosszak vagy közömbösek.

Például ha egy ember hiú vagy érzéki, vagy dicsvágyó, akár atavizmus, akár karmikus öröklés folytán, mindezek a hibák biztosan előtörnek, még ha eddig eredményesen elrejtette és elnyomta is azokat. Feltartóztathatatlanul fel fognak törni, és százszor keményebben kell majd küzdenie, mint azelőtt, amíg kiírt minden ilyen benne levő hajlamot.

Másrészt, ha jó, nagylelkű, szemérmes és önmegtartóztató, vagy bármilyen eddig szunnyadó vagy rejtett erénye volt, az is ellenállhatatlanul a felszínre fog törni, mint a többi. Így egy civilizált ember, aki utálja, ha szentnek tekintik, és ezért álarcot ölt, nem lesz képes elrejteni valódi természetét, legyen az akár közönséges, akár nemes.

EZ EGY MEGVÁLTOZTATHATATLAN TÖRVÉNY AZ OKKULTIZMUSBAN.

Tevékenysége annál szembeötlőbb, minél komolyabb és őszintébb a jelölt vágya, és minél mélyebben érzi át fogadalma valóságosságát és fontosságát.

Az ősi okkult alapigazságnak: „Ismerd meg önmagadat”, ismerősnek kell lennie minden tanuló számára, de kevesen – ha egyáltalán valaki – fogják fel teljesen a delphoi jósdá e bölcs figyelmeztetésének valódi jelentését. Valamennyien ismerjük földi leszármazásunkat, de közülünk ki nyomozta le valaha is asztrális, pszichikus és szellemi örökségének láncszemeit, amelyek azzá tesznek bennünket, amik vagyunk? Sokan írták le és fejezték ki vágyukat, hogy egyesüljenek magasabb Én-jükkel, de úgy tűnik, egyik sem ismeri az elszakíthatatlan köteléket, amely magasabb Én-jét az Egy Egyetemes ÉN-nel összeköti.

Az ilyen tudás feltétlenül szükséges az okkultizmus minden céljához. Ezért ajánljuk, hogy ezeket az értekezéseket ennek az összefüggésnek a megmutatásával kezdjük el minden irányban a világokkal: az abszolúttal, az őstípussal, a szellemivel, a manaszival, a pszichikussal, az asztrálissal és elementálissal. Mielőtt azonban érinthetnénk a magasabb világokat – az őstípust, a szellemet és a manaszt –, meg kell tanulnunk a hetedik, a földi világ, az alsóbb prakriti, vagy – ahogyan a kabbala mondja – malkuth kapcsolatait azokkal a világokkal vagy síkokkal, amelyek közvetlenül követik.

OM

„OM” – mondja az árja adeptus, az ötödik faj fia, aki ezzel a szótaggal kezdi és végzi köszönését emberi lényként, ha nem emberi JELENLÉTEKET idéz fel, vagy azokhoz folyamodik.

„OM-MANI” – mormolja a turáni adeptus, a negyedik faj leszármazottja, és kis szünet után hozzáteszi: „PADME-HUM”.

Ezt a híres invokációt rendkívül tévesen fordítják az orientalisták, mintha azt jelentené: „Óh, az ékkő a lótuszban”. Mert bár szó szerint az OM az Istenségnek szentelt szótag, a PADME jelentés pedig: „a lótuszban”, és MANI valamilyen drágakövet jelent, mégis, sem magukat a szavakat, sem azok jelképes értelmét nem adják igazán helyesen vissza.

Ebben a minden keleti formulák legszentebbikében nemcsak minden szótag rendelkezik egy titkos erővel, amely meghatározott hatást hoz létre, hanem az egész invokációnak hét különböző jelentése van, és hét különböző eredményt tud létrehozni, amelyek mindegyike különbözhet a többitől.

A hét jelentés és a hét eredmény az intonációtól függ, amit az egész formulának és minden egyes szótagjának adunk, sőt még a betűk számértéke is nő vagy csökken az ilyen vagy olyan ritmus használatának megfelelően. Ne feledje el a tanuló, hogy számra épül a forma, és szám irányítja a hangot. Számban gyökerezik a megnyilvánult világegyetem: számok és harmonikus arányok irányítják a homogén szubsztancia első megkülönböztődéseit heterogén elemekké, valamint szám és számok szabnak határt a természet formáló kezének.

Ismerd meg a minden elem és azok al-elemei alapvető princípiumának megfelelő számokat, tanuld meg azok kölcsönhatásait és viselkedésüket a megnyilvánuló természet okkult oldalán, és a megfelelő ségek törvénye elvezet a makrokozmosz élet legnagyobb misztériumainak felfedezéséhez.

Ahhoz azonban, hogy elérjünk a makrokozmoszhoz, a mikrokozmosznál kell kezdenünk, azaz tanulmányoznunk kell az EMBERT, a mikrokozmoszt – ebben az esetben, ahogyan azt a fizikai tudomány teszi – induktívan, az egyénitől az egyetemes felé haladva. Ugyanakkor azonban, minthogy egy alaphangra van szükségünk, hogy elemezzük és megértsük a hang megkülönböztődésének bármely kombinációját, sosem szabad szem elől tévesztenünk a platóni módszert, amely mindennek egyetlen általános látványából indul ki, és az egyetemesből az egyénibe ereszkedik le. Ezt a módszert alkalmazzák a matematikában, az egyetlen *egzakt* tudományában, ami napjainkban létezik.

Tanulmányozzuk ezért az embert, de ha egy pillanatra elkülönítjük az Egyetemes Egészről, vagy elszigetelten szemléljük, egyetlen szempontból, függetlenül a „Mennyei Embertől” – az Adam Kadmon vagy a vele egyenértékűek által jelképezett világegyetemtől minden filozófiában – vagy a fekete mágianál kötünk ki, vagy a próbálkozásunk igen dicstelen kudarcba fullad.

Az „*Om Mani Padme Hum*” misztikus mondat tehát, amikor helyesen megértjük, ahelyett, hogy szinte értelmetlen szavakból, az „Óh, ékkő a lótuszban”-ból állna, hivatkozást tartalmaz erre a megbonthatatlan egységre az ember és a világegyetem között, hét különböző módon előadva, mivel hét különböző alkalmazási lehetősége van a gondolat és tevékenység ugyanannyi világában.

Bármely oldalról vizsgáljuk is, a jelentése: „Az vagyok, aki vagyok”, „Én benned vagyok, és te bennem vagyok”. Ebben a kapcsolatban és szoros összeolvadásban a jó és tiszta ember istenné válik. Akár tudatosan vagy öntudatlanul, elkerülhetetlen következményeket hoz létre vagy idéz elő. Az első esetben, ha az illető egy beavatott (természetesen kizárólagos a jobboldali ösvény adeptusát értjük ez alatt), egy jótékony vagy védelmező áramlást irányíthat, és így segítséget és védelmet nyújthat egyéneknek, sőt egész nemzeteknek. A második esetben, bár egyáltalán nincs tudatában, mit tesz, a jó ember bárkinek a pajzsává válik, akivel együtt van.

Ez a tény, de a hogyanját és a miértjét meg kell magyarázni, és ezt csupán akkor lehet megtenni, amikor a hangokban levő számok tényleges megjelenése és hatása, ebből következően jelenlétük a szavakban és betűkben világossá vált. Az „*Om Mani Padme Hum*” szöveget szemléltetésként választottuk egy adeptus szájában a szinte végtelen erejének a következtében, és rejtett képessége követ-

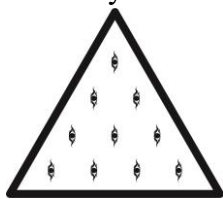
keztében, amikor bármely ember kimondja. Legyenek óvatosak mindazok, akik ezt olvassák: ne használják ezeket a szavakat hiába, vagy amikor dühösek, különben ők maguk lesznek az első áldozatok, vagy ami még rosszabb, veszélyeztetik azokat, akiket szeretnek.

Az avatatlan orientalista, aki egész életében csak a pusztá külsőségeket érinti, hetykén mondja nekünk, nevetve azon a babonán, hogy Tibetben ez a mondat a legerőteljesebb 6 szótagú varázsigé, amelyről azt mondják, hogy Közép-Ázsia népeinek Padmapâni, a tibeti Chenresi vitte el.^{1/1}

De valójában kicsoda Padmapâni? Mindegyikünknek önmagunkat kell felismerni benne, amikor csak készen állunk rá. Mindegyikünkben bennünk van az „Ékkő a Lótuszban”, nevezzük Padmapâni-nak, Krishnának, Buddhának, Krisztusnak, vagy bármilyen néven, amelyet az Isteni Én-nek adnak. Az exoterikus történet így szól:

Azt mondják, hogy a legmagasabb Buddha, vagy Amitábha az ember teremtésének órájában egy rózsaszín fénysugarat bocsátott ki jobb szeméből. A sugár egy hangot adott ki, és Padmapâni Bodhisattva-vá vált. Azután az Istenség bal szeméből egy kék fénysugarat bocsátott ki, amely a két szűzben, Dolma-ban öltött testet, akik megszerezték a képességet az élőlények elméinek megvilágítására. Amitábha ezután a keveréket, amely azonnal az emberben ütötte fel tanyáját, a következőképpen nevezte el: „Om Mani Padme Hum”, „Én vagyok az ékszer a Lótuszban, és abban fogok maradni”. Ezután Padmapâni, „az Egy a Lótuszban”, megfogadta, hogy soha nem hagyja abba a munkálkodást, amíg el nem éri, hogy az emberiség megérzi a jelenlétét magában, és így meg nem menekül az újrászületés nyomorúságától. Megfogadta, hogy a Kalpa vége előtt ezt a tettet véghezviszi, hozzáteve, hogy kudarc esetén azt kívánja, hogy fejét számtalan darabkára hasogassák. A Kalpa bezárult, de az emberiség nem érezte őt hideg, gonosz szívében. Akkor Padmapâni feje széthasadt, és ezer darabkára esett szét. Együttérzésből indítva, az Istenség újraformálta a darabokat tíz fejjé, 3 fehér és 7 különböző színűre. És attól a naptól kezdve az ember egy tökéletes számmá vált, vagyis TÍZZÉ.

Ebbe az allegóriába a HANG, SZÍN és SZÁM hatása olyan ötletesen van beleszőve, hogy elleplezi a valódi ezoterikus jelentést. A kívülállónak ez úgy hangzik, mint a sok értelmetlen teremtési tündérmese egyike, bár át van itatva szellemi és isteni, fizikai és mágikus jelentéssel. Az Amitábha-ból – a *színtelenből*, vagy *fehér dicsőségből* – születik a prizma hét megkülönböztetett színe. Ezek mindegyike egy megfelelő hangot bocsát ki, a *zenei skála* hét hangját alkotva. Ahogyan a matematikai tudományok közül különösen a geometria van kapcsolatban az építészettel és (az egyetemességek felé haladva) a kozmogóniával, ugyanígy van a pythagorasi tetrád, vagy tetraktisz tíz Jod-jával, amely a makrokozmoszt hivatott jelképezni, képét, a mikrokozmoszt vagy embert szintén tíz pontra kellett osztani. Erről maga a természet gondoskodott, amint ahogyan látni fogjuk.

Mielőtt azonban ezt az állítást bebizonyíthatnánk, és a makrokozmosz és a mikrokozmosz közötti tökéletes megfelelést bemutathatnánk, szükség van néhány

magyarázó szóra.

A tanuló tanulmányozni akarja az ezoterikus tudományokat azok kettős céljával: (a) bebizonyítva, hogy az ember szellemi és fizikai lényegét tekintve azonos mind az Abszolút Princípiummal, mind Istennel a természetben, és (b) kimutatva az emberben ugyanazokat a potenciális erőket, amelyek a természet teremtő erőiben rejlenek. Egy ilyen tanuló számára a színek, hangok és számok közötti megfelelések tökéletes ismerete az első követelmény. Ahogyan már mondtuk, a Távol-Kelet szent formulája, az „Om Mani Padme Hum”, a legmegfelelőbb arra, hogy ezeket az egymásnak megfelelő minőségeket és hatásköröket megvilágítsa a tanuló számára.

Padmapâni allegóriájában a drágakő (vagy Szellemi Én) a Lótuszban, vagyis a kétnemű ember jelképében a 3, 4, 7 és 10 számok a meghatározóak, amelyek – ahogyan már mondtam – az *Egységet*, az embert összegzik. E számok teljes ismerete, jelentésük és hatásuk teljes megértése, azok különböző és sokféle kombinációikban, valamint a hangokkal vagy szavakkal és színekkel vagy a mozgási sebességeikkel (amelyeket a fizikai tudományban a rezgésekkel jelenítenek meg) való kölcsönös meg-

^{1/1} Lásd: *Titkos Tanítás*, IV. kötet.

feleléseik azok, amiktől egy tanulmányozó haladása függ az okkultizmusban. Ezért az első kezdőszóval, az OM-mal vagy AUM-mal kell kezdenünk. Az OM egy „álarc”. Az „Om Mani Padme Hum” nem 6, hanem 7 szótagú mondat, minthogy az első szótag helyes kiejtésében kettős, és lényegét tekintve hármas: A-UM. Képviseli az örökké elrejtett őseredeti megkülönböztődést, nem az EGY Abszolútból, hanem *abban*, és ezért a metafizikai világban a 4, vagyis a tetraktisz jelképezi. Ez az Egy-ség-sugár, vagy Átmân.

Az Átmân, a legmagasabb szellem az emberben az, amelyet a Buddhi-val és a Manasz-szal együtt a felső Hármasságnak vagy Háromságnak neveznek. Ezt a Hármasságot a négy alacsonyabb emberi princípiumával együtt ráadásul még egy aurikus légkör burkolja be, mint a tojás sárgáját (a leendő embriót) a fehérje és a héj. Ez más világok magasabb lényének érzékelése számára minden egyéniséget egy többé-kevésbé ragyogó tojásalakká tesz.

Ahhoz, hogy megmutassuk a tanulónak a tökéletes megfelelést a világegyetem, egy világ, egy planetáris lény, vagy a bűn és föld egyik gyermeke között, határozottabb és világos leírást kell adnunk. A fiziológiában jártasak jobban meg fogják ezt érteni, mint mások.

Akik olvasták mondjuk a *Vishnu* vagy más *Purâna*-kat, jól ismerik Brahmâ (hímnemű és nőnemű) születésének exoterikus allegóriáját a Világtojásban, Hiranyagarbha-ban, amit körülvesz a hét övezete, vagy inkább síkja, amelyek a forma és anyag világában 7 és 14 loka-vá válnak. A hetes és tizennégyes szám ismételt megjelennek, ha a helyzet úgy kívánja.

Anélkül, hogy a titkos elemzést kiadták volna, a hinduk beláthatatlan idők óta a világegyetem anyaméhét és a szoláris anyaméhet is a női anyaméhhez hasonlították. Az előbbiről a következőt írták: „Méhe olyan hatalmas volt, mint a Meru”, és

A jövő hatalmas óceánjai szunnyadnak az üregeit, a kontinenseket, a tengereket és a hegyeket, a csillagokat, a bolygókat, az isteneket, a démonokat és az emberiséget betöltő vizekben.

Az egész külső és belső burkaival a kókuszdióhoz hasonlított, amely belül gyümölcszuhással van tele, kívülről pedig héj és burok borítja. „Olyan hatalmas volt, mint a Meru” – mondják a szövegek.

Meru volt Amnion-ja, a többi hegy pedig Chorion-ja volt,

teszi hozzá egy vers a *Vishnu Purâna*-ban.^{1/2}

Ugyanígy születik meg az ember az anyja méhében. Ahogyan Brahmâ-t veszi körül – az exoterikus hagyományban – hét réteg a Világtojáson kívül és hét azon belül, ugyanúgy van a magzattal (az első vagy a hetedik réteg, annak megfelelően, hogy melyik végén kezdjük a számolást). Tehát ugyanúgy, ahogyan az ezotéria hét belső és hét külső réteget sorol fel kozmogóniájában, a fiziológia is hétnek írja le az anyaméh felületeit, bár egyáltalán nincs tudatában, hogy ez annak a másolata, ami az egyetemes anyaméhben lezajlik. Ezek a felületek a következők:

1. *Magzat*. 2. *Magzatvíz*, amely közvetlenül körülveszi a magzatot. 3. *Magzataburok*, a magzattól származó hártya, amely a magzatvizet tartalmazza. 4. *Köldökszínór*, amely azt a célt szolgálja, hogy elsődlegesen táplálékot szállítson a magzatnak, és táplálja azt. 5. *Magzati húgytömlő*, a magzat egy kitüremlése, egy zárt zsák formájában, amely a 3 és a 7 között terjed szét, a 6 közepén, és amely – miután méhlepénnyé különült el – táplálékot juttat a magzatnak. 6. *Hézag* a 3 és 7 (a magzataburok és a középső magzataburok) között, amit fehérje tartalmú folyadék tölt meg. 7. *Középső magzataburok*, vagy külső réteg.

Nos, e hét réteg mindegyike külön-külön megfelel egy-egy olyan kezdeti típusnak, és annak alapján formálódik meg, amik mindegyike a létezés hét síkján van, amelyeknek ugyanakkor megfelel az anyag hét állapota és minden más, érzékeléshez vagy működéshez kapcsolódó erő is a természetben.

Az alábbiakban bemutatjuk madártávlatos képen a természet és a nő méh hét rétegének kölcsönös megfelelését.

^{1/2} Wilson fordítása, ahogyan Fitzedward Hall belejavított. I. 40.

KOZMIKUS FOLYAMAT (FELSŐ PÓLUS)	EMBERI FOLYAMAT (ALSÓ PÓLUS)
(1) A „Kozmikus magnak” nevezett matematikai pont, Leibnitz Monádja, amely az egész világegyetemet tartalmazza, mint a makk a tölgyet. Ez az első buborék a határtalan homogén szubsztancia vagy tér felületén, az elkülönülés buboréka kezdeti állapotában. Ez az Orphikus vagy Brahmâ Tojásának a kezdete. Az asztrológiában és a csillagászatban a Napnak felel meg.	(1) A földi magzat, amely magába foglalja a leendő embert minden rejtett képességével együtt. Az emberi rendszer princípiumainak sorozatában ez az Átmân, vagy a legfinomabb szellemi princípium, pont úgy, ahogyan a fizikai Naprendszerben a Nap.
(2) Naprendszerünk <i>életerejé</i> , ami a Napból árad ki.	(2) A magzatvíz, ami a magzataból válik ki.
(a) Amikor a magasabb síkokra utalunk, Âkâshanak nevezzük.	(a) Az anyag síkján pránának ^{1/3} nevezzük.
(b) Ez a Nap tíz „istenségéből”, a tíz számától származik, amely önmaga a „Tökéletes Szám”. Ezeket Dis-nek – valójában térnek – nevezik, az erők a térben szétterjednek, amik közül hármat a Nap Âtman-ja, vagy hetedik princípiuma tartalmaz, és hét a Nap által kilövellt sugár.	(b) Forrása az egyetemes Egy Életben van, onnan, az ember szívéből és Buddhijá-ból árad ki, amely fölött a Hét Szoláris Sugár (Isten) uralkodik.
(3) A tér étere, amely külső megjelenésében az a rugalmas kéreg, ami feltehetően beburkolja a Napot. A magasabb síkon ez az egész világegyetem, mint a kibontakozó szubsztancia harmadik megkülönböztetése, a Prakriti-vé váló Mûlaprakriti.	(3) A magzataburok, a magzatvizet tartalmazó és a magzatot beburkoló hártya. Az ember megszületése után úgymond a mágneses-vitális aurájának harmadik rétegévé válik.
(a) Misztikus értelemben a megnyilvánult Mahatnak, vagyis a világ Értelmének vagy Lelkének felel meg.	(a) Manasz, a harmadik princípium (fentről számítva), vagyis az emberi lélek az emberben.
(4) Az éter sziderikus felületei, annak szubsztanciális részei, amelyek a modern tudomány előtt ismeretlenek.	(4) A köldökzsinór, amely a tudomány tanítása szerint eredetileg a magzat táplálását szolgálja, de az okkult tudomány azt állítja, hogy ozmózis útján viszi a magzathoz az anyán kívüli kozmikus befolyásokat.
(a) Az okkult és kabbalista misztériumokban az elementálok képviselik.	(a) A felnőtt embernél ezek válnak a kâma táplálói, amely fölött uralkodnak.
(b) A fizikai csillagászatban pedig a meteorok, az üstökösök és mindenfajta alkalmi és érzékelhető kozmikus testek.	(b) A fizikai emberben a szenvedélyei és érzelmei, az emberi természet erkölcsi meteorjai és üstökössei.
(5) Életáramok az éterben, amelyek a Napból erednek, a csatornák, amelyeken át ennek az éternek a vitális princípiuma (a kozmikus test vére) árad, hogy mindent tápláljon a Földön és más bolygókon, az ásványoktól, amelyeket ezáltal növeszt és tesz elkülönültté, a növényektől, amelyeket így táplál, az állatig és emberig, amelyek így kapják az életet.	(5) A magzati húgytömlő egy kidudorodása a magzataból, amely a magzataburok és a középső magzataburok között terül el. Feltételezik, hogy szállítja a táplálékot az anyától a magzathoz. Megfelel az életprincípiumnak, pránának vagy jîvának.
(6) A kettős sugárzás, pszichikus és fizikai, amely a kozmikus magból sugárzik, és szétterjed az egész kozmoszban, valamint a Naprendszer és minden bolygó körül. Az okkultizmusban a felső isteni és az alsó anyagi asztrális fénynek nevezik.	(6) A magzati húgytömlő két rétegre oszlik. A magzataburok és a középső magzataburok között tér

^{1/3} A prána valójában az egyetemes Életprincípium.

	tartalmazza a magzati húgytömlőt, valamint egy fehérje tartalmú folyadékot. ^{1/4}
(7) Minden égitest külső kérge, a Világtojás héja, vagy Naprendszerünk, Földünk és minden ember és állat kerülete. A csillagtérben a tulajdonképeni éter, a földi síkon a levegő, amely ismét hét rétegben épül fel.	(7) A középső magzatburok vagy a <i>Zona Pellucida</i> , a csírahártya-hólyagocskának nevezett gömbölyű dolog, amely hártyájának külső és belső rétegeiből alakul ki a fizikai ember. A külső, vagyis a külső csíralemez alkotja az epidermiszt, a belső, vagyis a belső csíralemez pedig az izmait, csontjait, stb. Az ember bőre ugyancsak hét rétegből áll.
(a) Az őseredeti potenciális világanyag (a manvantara időszakában) válik az állandó bolygóvá vagy bolygókká.	(a) A „kezdeti” magzatburok válik az „állandóvá”.

Még a fajok fejlődésében is ugyanazt a sorrendet látjuk, mint a természetében és az emberében.^{1/5} A méhlepényes állat-ember csak a nemeknek a harmadik gyökérfajban megtörtént szétválasztása után vált ilyenné. A fiziológiai fejlődésben a méhlepény csupán a magzati élet harmadik hónapja után alakul ki és működik teljesen.

Tegyük félre minden olyan emberi elképzelést, mint egy személyes isten, és tartsuk magunkat a tisztán istenihez, ami minden mögött húzódik a határtalan természetben. Ezt a szanszkrit ezoterikus néven a *Védákban* TAT-nak (vagy THAT – AZ) hívják, ami a megismerhetetlen Gyökértelen Gyökér elnevezése. Az *Esoteric Cathecism* alábbi hét kérdésére a következő válaszokat adhatjuk:

- (1) K. – Mi az Örök Abszolút?
V. – AZ.
- (2) K. – Hogyan jött létre a kozmosz?
V. – AZ által.
- (3) K. – Hogyan vagy miben lesz, ha visszaesik a pralayába?
V. – ABBAN.
- (4) K. – Honnan származik minden élő és minden állítólagosan „élettelen” természet?
V. – ABBÓL.
- (5) K. – Mi az a szubsztancia és lényeg, amiből a világegyetem áll?
V. – AZ.
- (6) K. – Miben oldódik és oldódott fel újra és újra?
V. – ABBAN.
- (7) K. – Tehát AZ a világegyetem mind közreműködő, mind anyagi oka?
V. – Mi egyéb van, vagy lehet ANNÁL?

Minthogy a világegyetem, a makrokozmosz és mikrokozmosz^{1/6} tíz, miért kell az embert *hét* princípiumra osztanunk? Az az oka, amiért a tökéletes számot, a tízet kettőre osztják fel. Teljességükben, vagyis a legfinomabb szellemi és fizikai szinten tíz erő van, azaz három a tárgyiasulatlan vagy felfoghatatlan, és hét a tárgyiasult síkon. Tartsuk észben, hogy most a két ellenpólus leírását adom meg. (a) Az őseredeti háromszög, amely mihelyt visszatükrözte magát a „Mennyei Emberben”, az alsó hét legmagasabbjában, eltűnik, visszatérve a „Csendbe és Sötétségbe”, és (b) az asztrális paradigmátikus ember, akinek a Monádját (Átmâ-ját) szintén egy háromszög jeleníti meg, mivel egy hármassággá kell válnia a tudatos devacháni időközökben. Mivel a tisztán földi ember az anyag univerzumában

^{1/4} Mindaz, ami a méhben van, mivel közvetlen szellemi kapcsolatban van kozmikus ősképpével, a fizikai síkon a fekete mágia hatékony eszköze, ezért pedig tisztátalannak tekintik.

^{1/5} Lásd: *Titkos Tanítás*, IV. kötet.

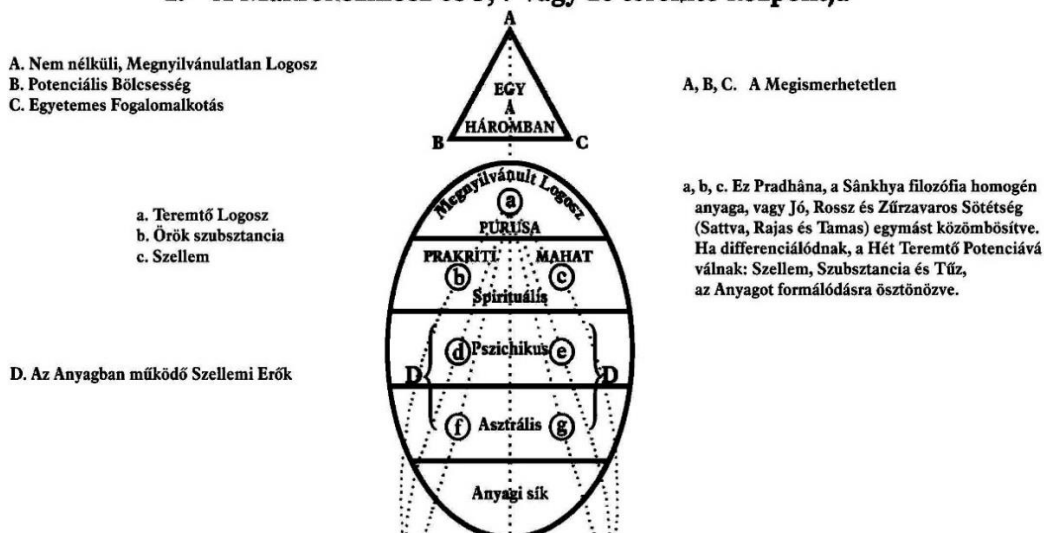
^{1/6} A Naprendszer vagy a Föld, ahogyan az eset kívánja.

tükröződik úgymond fentről lefelé, a felső háromszög, ahol a teremtő gondolataalkotás és a formaképző képesség tárgyiasulatlan rejtett lehetősége rejlik, a fizikai emberben a hét alá tolódik. Így a tízből három – amely az őstípusi világban csupán gondolataalkotó és paradigmatis rejtett lehetőséget tartalmaz, vagyis lehetségességben létezve, nem pedig tevékenységben – ténylegesen egyek. A formaképző teremtés ereje a Logoszban rejlik, a hét erő vagy sugár szintézisében, amely azonnal a négyességgé, a szent Tetraktisszá válik. Ez a folyamat ismétlődik meg az emberben, akiben az alsó fizikai háromszög a nőnemű Eggyel összekapcsolódva, a férfi-nő teremtővé vagy nemzővé válik. Ugyanez megvan egy még lentebbi síkon, az állatvilágban is. Tényleg egy misztérium fönt, egy misztérium lent.

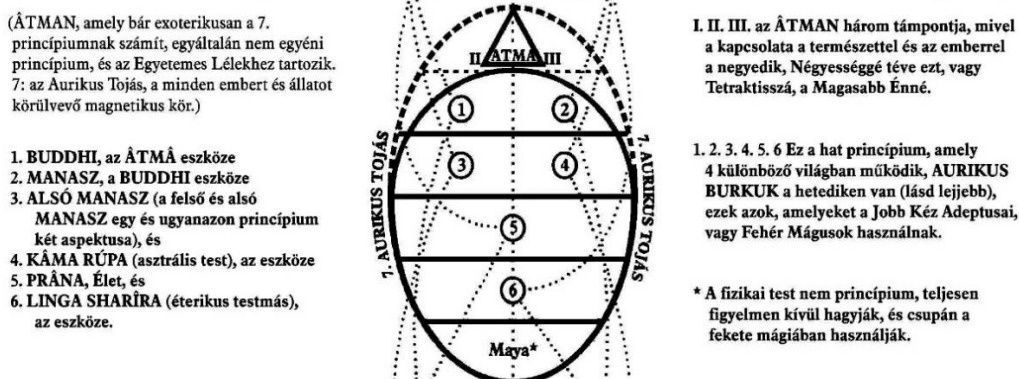
Így van az, hogy a felső és legmagasabb, és az alsó és legálatibb, kölcsönös kapcsolatban állnak.

1. DIAGRAM

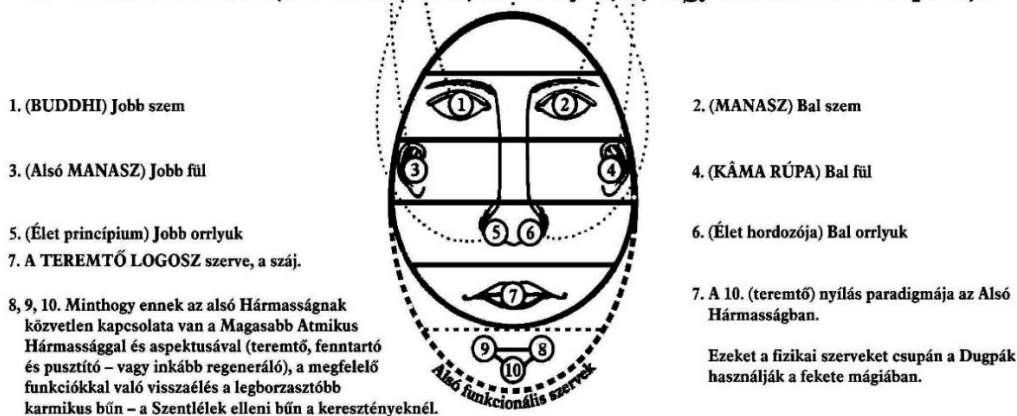
1. – A Makrokozmosz és 3, 7 vagy 10 teremő központja

2. – Mikrokozmosz (a belső ember) és 3, 7 vagy 10 Potenciális Erőinek központjai

3. – Mikrokozmosz (a fizikai ember) és 10 nyílása, vagy a cselekvés központjai

Az I. diagram

Ebben a diagramban azt látjuk, hogy a fizikai ember (vagy a teste) nem részesül az *Egy a Három-ból*, a Megnyilvánulatlanból a Megnyilvánult Logoszon keresztül kiáradó isteni lényeg *közvetlen*, tiszta hullámában (a diagramban a felső arc). Purusha, az őseredeti Szellem megérinti az emberi fejet, és ott megáll. De a Szellemi Ember (a hét princípium szintézise) közvetlen kapcsolatban van vele. És itt néhány szót kellene szólni a princípiumok szokásos exoterikus számozásáról. Először egy megközelítő felosztást tettek és adtak közre. Az *Esoteric Buddhism* az Âtmâ-val, a hetedikkel kezd, és a fizikai testtel, az elsővel fejezi be. Nos, sem az Âtmâ, amely nem egyéni „princípium”, hanem egy kisugárzás a Megnyilvánulatlan Logoszból, és egy Vele, sem a test, amely a Szellemi Ember anyagi héja vagy burka, nem lehet szigorúan véve „princípium”. Továbbá minden fő „princípiuma”, amelyről eddig még említés sem esett, a „Ragyogó Tojás” (Hiranyagarbha), vagy a láthatatlan magnetikus gömb, amelybe minden ember bele van burkolva.^{1/7} Ez a közvetlen kiáradás (a) az átmikus sugárból, ami hármass megnyilvánulásában a Teremtő, a Megtartó és a Pusztító (Újjáalkotó), és (b) a Buddhi-Manaszból ered. Ennek az egyéni aurának *hetedik* megjelenése az a tulajdonság, hogy felveszi testének alakját, és a „Ragyogóvá”, a Fénylő Augoeides-szé válik. Szigorúan véve ez az, amely időnként a Mâyâvi Rûpa-nak nevezett formává válik. Ezért, ahogyan a diagram második arca (az asztrális ember) megmagyarázza, a Szellemi Ember csupán öt princípiumból áll, ahogyan a vedântisták tanítják,^{1/8} akik hallgatólagosan a fizikait ezzel a hatodikkal, vagy Aurikus Testtel helyettesítik, és a kettős Manaszt (a kettős elmét vagy tudatot) egybeolvasztják. Így ők az öt Kosha-ról (burokról vagy princípiumról) beszélnek, és az Âtmâ-t, a hatodikat nem nevezik „princípiumnak”. Ez a titka a néhai Subba Row kritikájának az *Esoteric Buddhism*-ban található felosztással kapcsolatban. Most azonban ismerje meg a tanuló a valódi ezoterikus felsorolást.

Az ok, amiért volt nem szabad az Aurikus Testet nyilvánosan említeni, nagy szentségében rejlik. Ez a test az, amely a halál idején magába olvasztja a Buddhi és Manasz lényegét, és e szellemi princípiumok hordozójává válik, *amelyek nem tárgyasultak*, azután pedig az Âtmâ teljes kisugárzásával Manas-Tajjasi-ként emelkedik fel a devachani állapotba. Ezért sok néven nevezik. Ez a Sûtrâtmâ, az ezüst „fonál”, amely „inkarnálódik” a Manvantara kezdetétől a végéig, felfűzve magára az emberi létezés gyöngyszemeit, más szóval, minden személyiség szellemi aromáját, amelyet élete zárandokútján keresztül követ.^{1/9} Ez az az anyag is, amiből az Adeptus megformálja asztrális testeit, az Augoeides-től és a Mâyâvi Rûpa-tól lefelé. Az ember halála után, amikor legéterikusabb részecskéi magukba vonták a Buddhi és a Felső Manasz szellemi princípiumait, és megvilágítja azokat az Âtmâ sugárzása, az Aurikus Test vagy a devachani tudatállapotban marad, vagy – egy teljes Adeptus esetében – előnyben részesíti a Nirmânakâya állapotát, vagyis azért, aki úgy megtisztította egész rendszerét, hogy még egy Devachanî isteni illúziója felett is áll. Egy ilyen Adeptus a földünkkel összekapcsolt asztrális (láthatatlan) síkon marad, és ezt követően minden princípiumának – kivéve a Kâma Rûpa-t és a fizikai testet – birtokában mozog és él. A Devachanî esetében a Linga Sharîra – a test *alteregója*, amely az életben a fizikai burkon belül van, miközben a ragyogó aura kívül van – anyagi részecskékké megerősítve, amelyet ez az aura maga mögött hagy, közel marad a halott testhez és azon kívül, és hamarosan feloszlik. A teljes Adeptus esetében csupán a test van feloszlásnak kitéve, míg annak az erőnek a központja, amely a vágyak és szenvedélyek székhelye volt, eltűnik okával, az állati testtel együtt. Viszont az utóbbi élete folyamán mindezek a központok többé-kevésbé aktívak, és állandó kölcsönhatásban vannak prototípusaikkal, a kozmikus központokkal és mikrokozmoszukkal, a princípiumokkal. Csupán e kozmikus és szellemi központokon keresztül tudnak a fizikai központok (a felső hét nyílás és az alsó hármasság) hasznat húzni azok okkult kölcsönhatása révén, mert

^{1/7} Ugyanígy az állatok, a növények, sőt még az ásványok is. Reichenbach soha nem értette meg, amit szenzitívjei és tisztánlátói révén tanult. Ez az odikus, vagy inkább aurikus vagy magnetikus fluidum, amely az emberből kiárad, de még annál is több valami.

^{1/8} Lásd: *Titkos Tanítás*, I. kötet, a vedântista exoterikus számozásról.

^{1/9} Lásd: *Lucifer*, 1889. január, „Beszélgetés az élet utáni misztériumokról.”

ezek az orificiumok, vagy nyílások csatornák, amelyek a testbe vezetik azokat a befolyásokat, amelyeket az ember akarata vonz és használ, vagyis a kozmikus erőket.

Ennek az akaratnak természetesen elsődlegesen a szellemi princípiumokon át kell cselekednie. Ahhoz, hogy ezt világosabbá tegyük, vegyünk egy példát. Azért, hogy megszüntessük a fájdalmat, mondjuk a jobb szemben, hozzá kell vonzanunk ezt az erős magnetizmust abból a kozmikus princípiumból, amely ennek a szemnek és a Buddhinak is megfelel. Teremtsünk egy erőteljes akarat-megfeszítéssel egy képzeletbeli összekötő vonalat a jobb szem és a Buddh között, az utóbbit egy *központként* a fej ugyanazon részébe helyezve. Ez a vonal – noha nevezhetjük „képzeletbelinek” – ha egyszer sikerül azt mentális szemünkkel meglátni, és formát és színt adni neki, valójában olyan jó, mint az igazi. Egy álomban látott kötél *nincs*, és mégis *van*. Továbbá a prizmai színnek megfelelően, amellyel a vonalunkat felruházzuk, fog a befolyás hatni. Nos, a Buddh és a Merkúr megfelelnek egymásnak, és mindkettő sárga, vagy ragyogó aranszínű. Az emberi rendszerben a jobb szem felel meg a Buddhinak és a Merkúrnak, a bal pedig a Manasznak és a Vénusznak vagy Lucifernek. Ha tehát a vonalunk arany vagy ezüstös, meg fogja állítani a fájdalmat, ha vörös, fokozni fogja azt, mert a vörös a Kâma színe, és a Marsnak felel meg. A pszichológusok vagy az imával gyógyító tudósok véletlenül rábukkantak az *okozatokra* anélkül, hogy az *okokat* megértették volna. Miután véletlenül megtalálták az ilyen eredmények gondolati elvonatkoztatásnak köszönhető létrehozása titkát, ezeket Istennel (azt, hogy személyessel vagy személytelennel, ők tudják a legjobban) való egyesülésüknek tulajdonítják, holott azok csupán egyik vagy másik princípium hatásai. Bárhogy is legyen, a felfedezéshez vezető úton vannak, noha hosszú időt kell még vándorlással eltölteniük.

Ne kövessék el az ezoterikus tudás tanulói ugyanezt a hibát. Gyakran megmagyarázzák, hogy sem a szubsztancia kozmikus síkjai, de még az emberi princípiumok sem – a legalsóbb anyagi sík vagy világ és fizikai test kivételével, amelyek (ahogyan mondják) nem „princípiumok” – helyezhetők vagy képzelhetők el térben és időben való létezésként. Ahogyan az előbbiek heten vannak az Egyben, úgy vagyunk mi is heten az Egyben, ugyanabban az abszolút Világlélekben, amely anyag is és nem-anyag is, szellem is és nem-szellem is, létezés is és nem-létezés is. Vesse be mindenki jól magába ezt a gondolatot, aki tanulmányozni szeretné az ÉN rejtélyeit.

Ne feledjük, hogy pusztán a rendelkezésünkre álló fizikai érzékeinkkel egyikünk sem remélheti, hogy túljut a durva anyagon. Ezt csupán hét *szellemi* érzékünk egyikén vagy másikon keresztül tehetjük meg, vagy ha képzést kapunk, vagy ha az ember született látó. De még egy ilyen képességekkel rendelkező tisztánlátót is, ha nem Adeptus, bármennyire becsületes és őszinte legyen is, az okkult tudomány igazságainak ismerete hiányában a látomásai arra vezetnek, hogy az asztrális fényben tévesen Istennek vagy angyaloknak fogja nézni azoknak a világoknak a lakóit, amelyekbe időnként bepillanthat, mint Swedenborg és mások.

Ez a hét érzékünk megfelel minden más hetességnek a természetben és önmagunkban. Fizikailag, bár láthatatlanul, az emberi aurikus buroknak (a fizikai ember „magzatburka” élete minden korszakában) ugyanúgy hét rétege van, mint a kozmikus térnek, és a mi fizikai bőrszövetünknek. Ez az aura az, amely mentális és fizikai állapotunknak megfelelően tiszta vagy tisztátalan, vagy más világokban nyit számunkra távlatokat, vagy teljesen elzár minket mindentől ezen a háromdimenziós anyagi világunkon kívül.

Mind a hét fizikai érzékszervünk (amelyek közül kettő még ismeretlen az avatatlan tudomány számára), és a tudatunk hét állapota is – vagyis (1) az éber, (2) az éber-álmodó, (3) a természetesen alvó, (4) az előidézett vagy transz álom, (5) a pszichikus, (6) a pszichikus feletti és (7) a tisztán szellemi – megfelel a 7 kozmikus sík közül egynek-egynek, kifejleszti és használja a 7 érzék-feletti érzék egyikét, és közvetlen kapcsolatban van a földi-szellemi síkon való használata során azzal a kozmikus és isteni erőközponttal, amely létrehozta, és amely közvetlen teremtője. Mindegyikük kapcsolatban áll még a hét szent bolygóval is,^{1/10} és azok közvetlen befolyása alatt áll. Ezek a Kisebb Misztériumokhoz tartoztak, amelyek követőit Misztai-nak (az elfátyolozottaknak) nevezték, minthogy nekik csak azt engedték meg, hogy a dolgokat egyfajta ködön keresztül érzékeljék, úgymond „csukott szemmel”,

^{1/10} Lásd: *Titkos Tanítás*, III. kötet.

míg a Nagyobb Misztériumok beavatottjait és „látnokait” Eoptai-nak nevezték (azok, akik fátyol nélkül látják a dolgokat). Csupán az utóbbiaknak tanították az állatöv valódi misztériumait, és 12 jegye (kettő titkos) valamint a 10 emberi testnyílás közötti kapcsolatokat és megfeleléseket. Az utóbbiakból természetesen 10 található a nőkben, és csak 9 a férfiakban, ez azonban csupán külső különbség. A *Titkos Tanítás* negyedik kötetében azt állítottuk, hogy a harmadik gyökérfaj végéig (amikor a kétnemű ember férfivé és nővé vált szét) a 10 testnyílás megvolt a hermafroditában, először lehetségesen, majd funkcionálisan. Az emberi magzat fejlődése mutatja ezt. Például, az első kialakuló nyílás a szájüreg, „egy *kloáka*, amely összeköttetésben áll az emésztőcsatorna első végével”. Ez válik később a szájjá és a hátsó nyílássá. Okkult kifejezési móddal élve: a Logosz elkülöníti és kiárasztja a durva anyagot az alsóbb síkon. A nehézségek, amelyeket némely tanuló tapasztalni fog, amikor összeegyezteti az állatöv és a testnyílások közötti megfeleléseket, könnyen megmagyarázhatók. A mágia egyidős a harmadik gyökérfajjal, amely a Kriyâshakti-val történő teremtéssel kezdődött, és fajainak a jelenlegi módon történő létrehozásával fejeződött be.^{1/11} Miután a nő maradt a teljes vagy tökéletes kozmikus tízes szám (Jehovah isteni száma), magasabbra becsülték és szellemibbnek tartották a férfinál. Egyiptomban a régi időkben az esküvői szertartás tartalmazott egy olyan kitételt, hogy a nőnek az „úr hölgyének” kell lennie, az igazi urának, a férjnek pedig fogadalmat kellett tennie, hogy „kötelességtudó lesz feleségéhez” olyan alkímiai eredmények létrehozása érdekében, mint az életelixír és a bölcsék köve, mert a férfi alkímistának a nő *szelleme* segítségére volt szüksége. De jaj az alkímistának, aki ezt holt betűként a *fizikai* egyesülésnek tekintette! Az ilyen szentségtörés fekete mágiává válna, és biztos kudarc követné. A régi, valódi alkímista *koros* nők segítségét vette igénybe, óvatosan elkerülve a fiatalokat, és ha valamelyikük netalán nős volt, feleségét hónapokon át *műveletei* előtt és alatt nővéreként kezelte.

Azt a tévedést, amely szerint a régiek csupán 10 állatövi jegyet ismertek, megmagyaráztuk az *Isis Unveiled*-ben.^{1/12} A régiek igenis 12-t ismertek, de másként tekintették ezeket a jegyeket, mint mi. Sem a Szüzet, sem a Skorpiót nem vették külön figyelembe, hanem úgy tekintették azokat, mint kettőt az egyben, mivel ezek közvetlenül és jelképesen az őseredeti duális emberre és a nemekre való szétválására utalnak. Az állatöv megreformálása során a Mérleget adták hozzá 12. jegyként, bár az csupán egy, a fordulópontnál egyensúlyozó jegy, a különvált ember misztériuma.

Jegyezze ezt jól meg a tanuló. Közben röviden össze kell foglalnunk az elmondottakat.

(1) Minden emberi lény Istenének a testet öltése, más szavakkal „Egy az Atyjával a mennyekben”, pontosan úgy, ahogyan Jézus, egy beavatott mondja. Ahány ember van a Földön, annyi Isten van a mennyekben, viszont ezek az Istenek a valóságban EGY-ek, mert minden aktív korszak végén visszavonódnak, mint a lenyugvó nap sugarai, a szülő csillagzatba, a Megnyilvánulatlan Logoszba, ami pedig a maga részéről beleoldódik az Egy Abszolútba. Vajon ezeket az „Atyáinkat”, akár egyénileg, akár összefoglalóan és bármely körülmények között a *személyes Istenünknek* fogjuk nevezni? Az okkultizmus válasza: *Soha*. Mindez, amit egy átlagember „Atyájáról” tudhat, az, amit önmagáról önmagán keresztül és önmagában tud. „Mennyei Atyjának” lelke ölt benne testet. Ez a lélek ő maga, ha sikerül neki magába olvasztani az isteni egyéniséget, amíg fizikai, állati burkában van. Ami pedig ennek szellemét illeti, azt is elvárhatjuk, hogy az Abszolút meghallgassa. Az imáink és könyörgéseink hiábavalók, hacsak a hatásos szavakhoz nem teszünk hatásos tetteket, és nem tesszük a mindegyikünket körülvevő aurát olyan tisztává és istenivé, hogy a bennünk levő Isten külsőleg cselekedhessen, vagy más szavakkal, úgymond külső erővé váljon. Így tudnak a beavatottak, a szentek és a nagyon tiszta és szent emberek segíteni másoknak, és önmaguknak is a szükség órájában, és az ostobán „csodáknak” nevezett dolgokat végrehajtani, mindegyik a benne levő Isten segítségével, akit csakis maga tett képessé arra, hogy a külső síkon cselekedjen.

(2) Az AUM vagy OM szó, amely a felső háromszögnek felel meg, ha nagyon szent és tiszta ember ejti ki, felszínre hozza, vagy felkelti nemcsak a kevésbé magasztos erőket, amelyek a bolygóközi térben és az elemekben lakoznak, hanem még magasabb Én-jét is, vagy az önmagában lévő „Atyát”.

^{1/11} Lásd: *Titkos Tanítás*, I. és IV. kötet, több helyen.

^{1/12} *Idézett mű*, II. 456, 461, 465, és további oldalak.

Ha egy átlagosan jó ember mondja ki helyes módon, segíteni fogja őt erkölcsileg megerősíteni, különösen, ha két „AUM” között szándékosan az önmagában lévő AUM-ra meditál, minden figyelmét a felfoghatatlan dicsőségre összpontosítva. De jaj annak az embernek, aki valamilyen nagy horderejű bűn elkövetése után mondja ki, ezáltal csupán saját tisztátalan fotoszférájába vonz olyan láthatatlan jelenléteket és erőket, amelyek egyébként nem tudnának áttörni az isteni burkon.

Az AUM az Ámen eredetije. Nos, az Ámen nem héber szó, hanem a Halleluja szóhoz hasonlóan a kaldeaiaktól kölcsönözték a zsidók és a görögök. Az utóbbi szót gyakran találjuk ismétlődni bizonyos mágikus feliratokon, serlegeken és urnákon a babiloni és ninivei ereklyék között. Az Ámen nem azt jelenti, hogy „úgy legyen”, vagy „valóban”, hanem az ősi időkben majdnem ugyanazt jelentette, mint az AUM. A zsidó Tana'im (beavatottak) ugyanolyan okból használták, mint az árja adeptusok használják az AUM-ot, és hasonló sikerrel, mivel az AMeN számértéke héber betűkkel 91, ugyanaz, mint az YHVH^{I/13} teljes értéke, 26, és AdoNaY 65, összesen 91. Mindkét szó a lét vagy létezés megerősítését jelenti, a bennünk levő nem nélküli „Urat”.

(3) Az ezoterikus tudomány azt tanítja, hogy minden hang a látható világban a neki megfelelő hangot kelti a láthatatlan birodalmakban, és cselekvésre indít ilyen vagy olyan erőt a természet okkult oldalán. Továbbá minden hang megfelel egy színnek és egy számnak (egy szellemi, pszichikus vagy fizikai rejtett erőnek), és egy érzékelésnek valamely síkon. Mindezek visszhangra találnak mindegyik valamennyire fejlett elemben, és még a földi síkon is az életekben, amelyek a földi légkörben nyüzsögnek, így készítetve azokat cselekvésre.

Így egy imádságnak, hacsak nem *gondolatban* mondjuk el, és nem csendben, a „kamránk” magányában intézzük „Atyánkhoz”, gyakrabban kell szerencsétlen következményekkel járnia, mint jótékonyakkal, látva, hogy a tömegeknek fogalmuk sincs, micsoda hatalmas hatásokat hoznak így létre. Jó hatások eléréséhez az imádságot olyannak kell kimondania, „aki tudja, hogyan hallgatják meg a csendben”, amikor az nem imádság többé, hanem parancsá válik. Miért tiltotta meg Jézus hallgatóinak, hogy a nyilvános zsinagógákba menjenek? Bizonyára nem minden imádkozó ember volt álszent vagy hazug, sem pedig farizeus, aki szereti, ha látja őt imádkozni a nép! Azt kell feltételeznünk, hogy volt valamilyen indítéka: ugyanaz az indíték, amely a tapasztalt okkultistát arra készíti, hogy távol tartsa tanítványait attól, hogy időnként a zsúfolt helyeket látogassanak, hogy templomokba, szeánsz szobákba, stb. lépjenek, hacsak nincsenek a tömeggel összhangban.

Adnunk kell egy jó tanácsot a kezdőknek, akik nem kerülhetik el, hogy tömegbe menjenek, olyat, ami babonának látszhat, de ami az okkult tudás híján eredményes lesz. Ahogyan a jó asztrológusok jól tudják, a hét napjai nem azoknak a bolygóknak a sorrendjében következnek, amelyeknek a nevét viselik. A tény az, hogy a régi hinduk és egyiptomiak négy részre osztották a napot, minden nap (ahogyan ezt a gyakorlati mágia bebizonyította) egy bolygó védelme alatt áll, és minden nap – ahogyan ezt Dion Cassius helyesen állította – annak a bolygónak a nevét kapta, amely uralta és védte első részét. Védje magát a tanuló a „levegő erőitől” (elementáloktól), amelyek a nyilvános helyeken nyüzsögnek, vagy azzal, hogy egy gyűrűt visel, amiben az uralkodó bolygó színével megegyező színű ékkő van, vagy az annak szentelt fémből készült. A legjobb védelem azonban a tiszta lelkiismeret és a szilárd, az emberiség javára irányuló vágy.

^{I/13} *Jod-Hevah*, vagy férfi-nő a fizikai síkon, ahogyan a zsidók kigondolták, és mára Jehovah jelentésűvé tették, amely azonban a valóságban és szó szerint „létet adót” és „életet befogadót” jelent.

II. DIAGRAM

Ezek a megfelelések a tárgyasult, földi sík-ról való		ÂTMA nem szám, és nem felel meg egyik látható bolygónak sem, mert a Szellemi Naptól származik,	ÂTMÂ		És kapcsolatban nincs semmilyen hanggal, színnel vagy egyébbel, mert valamennyit magába foglalja.	Mivel az emberi princípiumoknak nincs önmagukban számuk, csupán <i>megfelelnek</i> számoknak, hangoknak, színeknek, stb., itt nincsenek megszámozva az ezoterikus célokra használt sorrendben.	
SZÁMOK	FÉMEK	BOLYGÓK	AZ EMBERI PRINCÍPIUMOK	A HÉT NAPJAI	SZÍNEK	HANG	
						ZENEI SKÁLA	
						Szanszkrit hang-sor	Olasz hangsor
1 és 10 A fizikai ember alap-hangja	VAS	♂ MARS A nemzés bolygója	KÂMA RÛPA Az állati ösztönök és szenvedélyek eszköze és székhelye	KEDD <i>Dies Marti</i> – a Mars napja, vagy Tiw	1. VÖRÖS	SA	DÓ
2 Szellemi élet és fizikai élet	ARANY	☉ NAP Fizikailag az életadó, szellemileg és ezoterikusan a Merkúron belüli bolygó helyettesítője, a régiek szent és titkos bolygója	PRÂNA vagy JÎVA Az élet.	VASÁRNASZ <i>Dies Solis</i> – a Nap napja, vagy a Nap	2. NARANCS	RI	RÉ
3 Mert a BUDDHI (úgy-szólván) az ÂTMÂ és a MANASZ között van, és a hetedikkel, az Aurikus Burokkal a Devachani Háromságot alkotja	HIGANY Kénnel keveredik, ahogyan a BUDDHI keveredik a Szellem Lángjával. (Lásd: Alkímiai definíciók.)	♂ MERKÚR Az Istenek küldötte és hírhedője.	BUDDHI Szellemi lélek, vagy Âtmikus sugár, az Âtmâ hordozó eszköze	SZERDA <i>Dies Mercurii</i> – a Merkúr napja, vagy Woden. Buddha napja délen és Wodené északon. A Bölcsesség Istenei.	3. SÁRGA	GA	MI
4 A középső princípium, a tisztán anyagi és tisztán szellemi hármasságok között. Az állati ember tudatos része.	ÓLOM	♄ SZATURNISZ	KÂMA MANASZ Az alsó elme vagy állati lélek.	SZOMBAT <i>Dies Saturni</i> – a Szaturnusz napja, vagy Szaturnusz.	4. ZÖLD	MA	FÁ
5	ÓN	♃ JUPITER	AURIKUS BUROK	CSÜTÖRTÖK <i>Dies Jovis</i> – a Jupiter napja vagy Thor	5. KÉK	PA	SZÓ
6	RÉZ Ötvözve bronzzá válik (a <i>duális</i> princípium)	♀ VÉNUSZ Az Esthajnal csillag	MANASZ A magasabb elme, vagy emberi lélek.	PÉNTEK <i>Dies Veneris</i> – a Vénusz napja, vagy Frige.	6. INDIGÓ vagy SÖTÉTKÉK	DA	LÁ
7 Tartalmazza a hétszeres ember tükröződését	EZÜST	☾ HOLD A Föld szülője	LINGA SHARÎRA Az ember asztrális mása, a fizikai ember szülője.	HÉTFŐ <i>Dies Lunae</i> – a Hold napja	7. LILA	NI	TI

A bolygók, a hét napjai és az ezeknek megfelelő színek és fémek

A mellékelt II. diagramban a hét napjai nem megszokott sorrendjükben állnak, bár helyes egymásutániságban szerepelnek a szoláris színek színei szerint és az uralkodó bolygók megfelelő színei szerint. Az összekeveredés oka a napok sorrendjében, amelyet ez az összehasonlítás feltár, a korai keresztényeknél keresendő. Átvéve a zsidóktól azok holdhónapjait, megpróbálták összehangolni azokat a naprendszerbeli bolygókkal, és így teremtettek zűrzavart, mert a hét napjainak mostani sorrendje nem követi a bolygók sorrendjét.

A régiek a következő sorrendben rendezték el a bolygókat: Hold, Merkúr, Vénusz, Nap, Mars, Jupiter, Szaturnusz, a Napot bolygóként vették számításba exoterikus célokra. Az egyiptomiak és az indiaiak pedig – a két legrégebbi nép – a napot négy részre osztották, amelyek mindegyike egy bolygó védelme és uralma alatt állt. Az idő folyamán mindegyik napot a reggeli részén uralkodó bolygó után nevezték el. Amikor a keresztények elrendezték a hetüket, a következőt csinálták: A Nap napját, vagyis a vasárnapot a hetediknek akarták megtenni, és így a hét napjait úgy nevezték el, hogy minden negyedik bolygót vették sorjában. Például elkezdve a Holddal (hétfő) így számoltak: Hold, Merkúr, Vénusz, Nap, Mars, így a kedd, amelynek első negyedét a Mars uralta, vált a hét második napjává, és így tovább. Ne feledjük, hogy a Hold a Naphoz hasonlóan egy titkos bolygó helyettesítője.

A napév jelenlegi felosztása időszámításunk kezdete után több évszázaddal később történt, és a mi hetünk nem a régiek és az okkultisták hete. A holdfázisok négy részének hetes felosztása olyan régi, mint a világ, és attól a néptől származik, amely az időt holdhónapok szerint számította. A héberek sosem használták azt, mert csupán a hetedik napot, a Sabbath-ot számolták, bár úgy tűnik, *Mózes I. Könyvének* második fejezete beszél erről. Caesar idejéig a hindut kivéve egyetlen népnél sincs nyoma a hét napos hétnek. Indiából az arabokhoz jutott, a kereszténységgel pedig elérte Európát. A római hét nyolc napból állt, az athéni pedig tízből.^{1/14} Így a kereszténység számtalan ellentmondásának és tévedésének egyike az indiai hold számítású hétnapos hét átvétele, ugyanakkor a bolygók mitológiai neveinek a megtartása.

A modern asztrológusok sem helyesen adják meg a napok, a bolygók és színeik megfeleléseit, és amíg az okkultisták jól meg tudják indokolni színtábláik, stb. minden részletét, addig kétséges, vajon az asztrológusok is meg tudják-e tenni ugyanezt.

Befejezve az I. értekezést, hadd mondjam el, hogy az olvasókat szükségképpen két nagy osztályba kell sorolnunk. Azokra, akik nem szabadultak meg teljesen a szokásos szkeptikus kétségeiktől, azonban vágnak arra, hogy megbizonyosodjanak arról, mennyi igazság lehet az okkultisták állításaiban. Másrészt azokra, akik miután megszabadultak a materializmus és relativitás koloncáitól, érzik, hogy az igaz és valódi üdvösséget csupán annak ismeretében és személyes megtapasztalásában kell keresni, amit a hindu filozófus Brahnavidyâ-nak nevez, a buddhista arhat pedig az Âdibuddha, az őseredeti bölcsesség megértésének. Az előbbieket az életjelenségek azon magyarázatait szedjük ki és tanulmányozzák ezekből az értekezésekből, amelyeket a világi tudomány nem képes megadni nekik. Még ilyen korlátok esetén is azt fogják találni 1-2 éven belül, hogy többet tanultak, mint amire valamennyi egyetemük és főiskolájuk megtaníthatja őket. Ami pedig az őszinte hívőket illeti, jutalmuk az lesz, hogy meglátják hitük tudássá történő átalakulását. A valódi tudás a szellemé, egyedül a szellemben van, és nem szerezhető meg semmilyen más módon, csakis a magasabb elme régióján, az egyetlen síkon keresztül, ahonnan behatolhatunk a mindent átható Abszolút mélységeibe. Az, aki csupán az emberi elmék által alkotott törvényekhez tartja magát, aki azt az életet éli, amelyet a halandók szabályozata és esendő törvényhozásuk ír elő, olyan jelzőfényt választ vezérlő csillagának, amely Mâyâ vagyis az átmeneti káprázatok óceánján világít, és csak egy testet öltésig tart. Ezek a törvények csupán

^{1/14} Lásd: J. H. Ragon: *Notice sur le Calendrier*.

a fizikai ember élete és jóléte szempontjából szükségesek. Olyan révkalauzt választ, amely csak egy létezés zátonyai között irányítja, egy mestert, amely megválna tőle a halál küszöbén. Mennyivel boldogabb az az ember, aki miközben szigorúan teljesíti a mindennapi élet kötelességeit az anyagi síkon, eleget téve országának minden egyes törvényének, és megadva a császárnak, ami a császáré, a valóságban egy szellemi és állandó létezés részese. Egy élet, amelyben nem szakad meg a folytonosság, nincsenek hézagok, közzjátékok, még azokban az időszakokban sem, amelyek a tisztán szellemi élet hosszú zarándokútjának megállóhelyei. Az alsó emberi elme minden jelensége eltűnik, mint egy színpad függönye, lehetővé téve számára, hogy egy mögötte lévő régióban éljen, a noumenális síkon, az egyetlen valóságban. Ha az ember csak elnyomja, ha nem is semmisíti meg az önzését és a személyiségét, csak akkor sikerül megismernie magát olyannak, amilyen a fizikai Mâyâ fátyla mögött, és hamarosan minden fájdalom, minden nyomorúság, és a változásból eredő fokozatos elhasználódás, a fájdalom fő okozója felett fog állni. Az ilyen ember fizikailag anyagból lesz, anyag által körülvéve fog mozogni, mégis afölött és azon kívül fog élni. A teste változásnak lesz kitéve, de őt magát ez egyáltalán nem érinti, és meg fogja tapasztalni az örökkévaló életet még ideiglenes, rövid életű testében is. Mindez elérhető az emberiség iránti önzetlen, egyetemes szeretetének fejlesztésével, és a személyiség vagy az *önzés* elnyomásával, ami minden bűn oka, és következésképpen minden emberi bánat is.

II. Értekezés

Egy magyarázat

Mivel a vizsgált kérdések nehezen érthetők, ez az értekezés azzal kezdődik, hogy magyarázatot adunk néhány dologra, amik az előző értekezésben homályosak maradtak, továbbá néhány kijelentésre, amelyek látszólag ellentmondtak egymásnak.

Az asztrológusokat – akik sokan vannak az ezotéria tanulmányozói között – valószínűleg zavarba ejtik egyes kijelentések, amelyek határozottan ellentmondanak az ő tanításaiknak. Azok viszont, akik semmit sem tudnak a témáról, eleinte azokkal találhatják szemben magukat, akik a kabbala és az asztrológia exoterikus rendszerét tanulmányozták. Mert vegyük tudomásul, hogy semmi sem igazán ezoterikus, amit nyomtatásban terjesztenek, és ami minden tanuló rendelkezésére áll a múzeumokban vagy a nyilvános könyvtárakban. Azok vagy tele van szándékos „félrevezetésekkel”, vagy nem érthetők meg, és eredményesen nem is tanulmányozhatók az okkult kifejezések teljes szótára nélkül.

Ezért az alábbi tanítások és magyarázatok hasznosak lehetnek a tanuló számára, mert segíthetik abban, hogy megfogalmazza magának az előző értekezésben bemutatott tanítást.

Az I. diagramon megfigyelhető, hogy a 3, 7. és 10. központok a következők:

(a) A 3 az Abszolút szellemi világához, és ezért az ember három magasabb princípiumához tartozik.

(b) A 7 a szellemi, a pszichikai és a fizikai világokhoz és az ember testéhez tartozik. A fizika, a metafizika és a „hiper-fizika” az a hármasság, amely az embert ezen a síkon jelképezi.

(c) A 10, vagyis a két előző összege, a világegyetem, mint egész, minden aspektusában, valamint annak mikrokozmosza is: az ember a maga tíz testnyílásával.

Egy pillanatra félretéve a magasabb dekádöt (a kozmoszt) és az alacsonyabb dekádöt (az embert), a különálló hetek első három száma közvetlenül összefügg az emberi lény szellemével, lelkével és aurikus burkával, valamint a magasabb, érzékek feletti világgal. Az alsóbb négy, vagyis a négy aspektus, szintén az emberhez tartozik, valamint az egyetemes kozmoszhoz is, és az egészet az Abszolút foglalja egységbe.

Ha a létezés e három különálló vagy megosztott fokozatát a keleti vallások jelképrendszerének megfelelően úgy képzeljük el, mint amiket egyetlen pete, a Tojás tartalmaz, akkor ennek a tojásnak

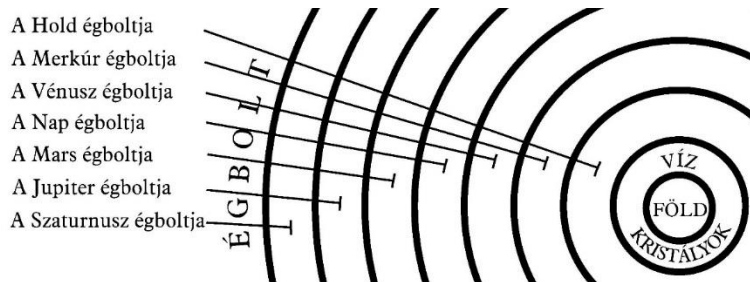
a neve Svabhâvat, vagyis az Egész Létezés a megnyilvánult síkon. Ennek a világegyetemnek valójában nincs sem központja, sem kerülete, az ember egyéni és véges elméjében azonban ilyen meghatározása van, és ez az emberi gondolkodás korlátjainak természetesen következménye.

A II. diagramban, ahogyan ott már megjegyeztük, nem kell figyelembe venni a baloldali oszlopban lévő számokat, mert azok csak a színek és hangok hierarchiáira vonatkoznak a metafizikai síkon, és nem az emberi princípiumok vagy a bolygók jellemző számai. Az emberi princípiumokat lehetetlen megszámozni, mert minden ember különbözik az összes többitől, mint ahogy két fűszál sincs a világon, amelyek teljesen egyformák volnának. A megszámozás itt a szellemi fejlődés kérdése, és azé, hogy melyik princípium van túlsúlyban egy másik felett. Lehet, hogy az egyik embernél a Buddhi áll az első helyen, egy másikonál – ha állatiasan érzéki – az alsóbb Manasz. Az egyiknél a fizikai test vagy esetleg a prána, az élet-princípium lesz az első és legmagasabb síkon, mint például egy különösen egészséges, életerővel teli embernél, egy másikonál ugyanez talán csak a hatodik vagy hetedik helyen lesz lefelé. Továbbá, ahogyan megfigyelhető, a bolygóknak és az emberi princípiumoknak megfelelő színek és fémek nem azok, amelyeket a modern asztrológusok és a nyugati okkultisták exoterikusan ismernek.

Lássuk, honnan veszi a modern asztrológus a maga elképzeléseit a bolygók, a fémek és a színek megfelelőseiről. És itt eszünkbe jutnak a modern orientalisták, akik a látszat szerint ítélkezve azt a kezdetleges képzetet tulajdonítják a régi akkádoknak (valamint kaldeaiaknak, hinduknak és egyiptomiaknak is), hogy a világegyetem és vele együtt a Föld is, olyan, mint egy lefelé fordított, harang formájú csésze! Ezt pedig azzal bizonyítják, hogy rámutatnak néhány akkád felirat jelképes ábrázolására és az asszír faragásokra. Nem itt van annak a helye, hogy az asszirológusok nagy tévedését megmagyarázzuk, mert minden ilyen ábrázolás egyszerűen a *Khargakkurra*-t, a Világ Hegyet vagy Meru-t jelképezik, és csak az északi sarkra, az istenek országára vonatkoznak. Abban az időben az asszirok a maguk *exoterikus* tanítását a bolygókról és azok megfelelőiről a következőképpen állították össze:

Szám	Bolygó	Fém	Szín	A hét szoláris napjai
1	Szturnusz	Ólom	Fekete	Szombat (innen a Sabbath, Jehova tiszteletére)
2	Jupiter	Ón	Fehér, de gyakran bíbor vagy narancs	Csütörtök
3	Mars	Vas	Vörös	Kedd
4	Nap	Arany	Aranysárga	Vasárnap
5	Vénusz	Réz	Zöld vagy sárga	Péntek
6	Merkúr	Higany	Kék	Szerda
7	Hold	Ezüst	Ezüstfehér	Hétfő

Ezt az elrendezést fogadták el most a keresztény asztrológusok, a hét napjai sorrendjének kivételével, amelyet – a szoláris bolygóneveket a hold-hét napjaival összekapcsolva – alaposan összekevertek, ahogyan az I. értekezésben már bemutattuk. Ez a ptolemaioszi földközpontú rendszer, amely a világegyetemet az alábbi ábra szerint mutatja be. Ebben Földünk a világegyetem központja, és a Nap egy bolygó, szám szerint a negyedik.

Ha pedig a keresztény kronológiát és a hét napjainak sorrendjét minduntalan kifogásolják, mivel teljesen téves csillagászati alapokon nyugszik, legfőbb ideje, hogy az asztrológiát is megreformálják, mert ez is ugyanerre az alapra épült fel, és teljes egészében a kaldeai és asszír exoterikus tömegektől maradt reánk.

Ezekben az értekezésekben ismertetett megfelelések azonban tisztán ezoterikusak. Ebből az következik, hogy amikor megnevezzük vagy szimbolizáljuk a Naprendszer bolygóit (mint a II. diagramban), nem szabad azt képzelni, hogy magukra az égitestekre utalunk, hacsak nem mint a pszichikus és szellemi világok hetes természetére egy tisztán fizikai síkon. Egy anyagi bolygó csak valamilyen anyagi dolognak felelhet meg. Így amikor azt mondjuk, hogy a Merkúr a jobb szemnek felel meg, ez nem azt jelenti, hogy a tárgyasult bolygónak bármilyen befolyása is van a jobboldali látószervre, hanem hogy mindkettő misztikus módon a Buddhin keresztül felel meg egymásnak. Az ember a maga szellemi lelkét (Buddhit) a Mánasa Putra-któl, a Bölcsesség Fiától kapta, azok pedig isteni lények (vagy angyalok), és a Merkúr bolygón uralkodnak vagy azt irányítják.

Ugyanilyen megfelelést állapítottak meg a Vénusz, Manasz és a bal szem között. Exoterikus szempontból a valóságban nincs ilyen kapcsolat a fizikai szemek és a fizikai bolygók között, ezoterikusan azonban van. Ugyanis a jobb szem „a bölcsesség szeme”, vagyis magnetikusan megfelel annak az okkult központnak az agyban, amelyet a „harmadik szemnek” nevezünk,^{II/1} míg a bal szem az intellektuális agynak felel meg, vagyis azoknak a sejteknek, amelyek a fizikai síkon a gondolkodás képességének szervei. A Kether, Chokmah és Binah kabbalista háromszöge ezt mutatja. Chokmah és Binah, vagyis a bölcsesség és az értelem, az Atya és az Anya, vagy az Atya és a Fiú, ugyanazon a síkon vannak, és kölcsönösen hatnak egymásra.

Amikor az egyéni tudat befelé fordul, megtörténik a Manasz és a Buddhí összekapcsolódása. A szellemileg megújult embernél ez a kapcsolódás állandó, a magasabb Manasz a Devachan küszöbén túl hozzátapad a Buddhíhoz, és a lélekről vagy inkább a szellemről – amit nem szabad Átmâ-val, a „szellem fölöttivel” összetévesztetni – ilyenkor azt mondják, hogy megvan az „egyetlen szeme”. Ezoterikusan, más szóval, a „harmadik szem” aktív. Mármint Merkúrt Hermésznek, Vénuszt Afroditének nevezik, és így az emberben a pszicho-fizikai síkon történő egyesülésük azt eredményezi, hogy az embert hermafroditának, vagy andogúnnek nevezik. A tökéletesen szellemi ember azonban teljesen mentes a nemiségtől. A szellemi ember közvetlenül megfelel a magasabb „színes köröknek”, az Isteni Prizmának, amely az egyetlen végtelen fehér körből árad ki, míg a fizikai ember a Sephiroth-ból árad ki, amik a keleti filozófia Hangjai. Ezek a „Hangok” pedig alacsonyabbak, mint a „Színek”, mert azok a hét alsóbb Sephiroth, vagyis a tárgyasult hangok, amelyek láthatók, nem pedig hallhatók, ahogyan a *Zohár*^{II/2}, de még az Ószövetség is bemutatja. Mert amikor helyesen fordítjuk Mózes II. könyvének XX. fejezetét, az így szól: „És a nép látta a Hangokat” (nem a „mennydörgést”, ahogyan most fordítják), és ezek a „Hangok” a Sephiroth.^{II/3}

Ugyanígy a jobb és bal orrlyukról, amelyekbe belehelték az „életek lélegzetét”,^{II/4} azt mondják itt, hogy a Napnak és a Holdnak felelnek meg, mivel Brahmâ-Prayâpati és Vâch, vagy Osiris és Isis a természeti élet szülői. Ez a négység, vagyis a két szem és a két orrlyuk, a Merkúr és a Vénusz, a Nap

^{II/1} Lásd: *Titkos Tanítás*, IV. kötet.

^{II/2} *Idézett mű*, II. 81, 6.

^{II/3} Lásd: Frank: *Die Kabbala*, 314. és további oldalak.

^{II/4} *Mózes I. Könyve*, II. 7.

és a Hold alkotja a Föld négy sarkának a kabbalista őrangyalait. Ugyanígy van a keleti ezoterikus filozófiában is, amely azonban hozzáteszi, hogy a Nap nem bolygó, hanem a rendszerünk központi csillaga, a Hold pedig egy halott bolygó, amelyből valamennyi princípium eltávozott, és mindkettő pótlék, az egyik egy láthatatlan, Merkúron belüli bolygót képvisel, a másik pedig egy olyat, amelyik úgy tűnik, teljesen eltűnt látóterünkéből. Ez a négy Mahârâjah,^{II/5} a karmával és az emberiséggel, a kozmoszal és az emberrel, azok valamennyi aspektusaival kapcsolatos „Négy Szent”. Ők a Nap, vagy a helyettesítője, Michael, a Hold, vagy a helyettesítője, Gábiel, a Merkúr-Rafael és a Vénusz-Uriel. Aligha kell itt ismét elmondani, hogy magukra az égitestekre – mivel azok csupán fizikai jelképek – nem gyakran hivatkoznak az ezoterikus rendszerben, hanem rendszerint a kozmikus, a pszichikus és a szellemi erőiket jelképezik ezekkel a nevekkal. Röviden: a hét fizikai bolygó a *Kabalah* alsó Sephiroth-ja, és háromszoros fizikai Napunk az, amelynek csak a tükröződését látjuk, és amit a felsőbb hármasság vagy a Sephiroth-i Korona jelképez, vagy inkább megismerjük.^{II/6}

Továbbá érdemes arra is rámutatni, hogy az I. diagramban a pszichikus princípiumokhoz hozzákapcsolt számok mintha fordítottjai volnának az exoterikus írásokban találhatóknak. Ez azért van, mert a számok ebben a vonatkozásban merőben önkényesek, és mindegyik iskola esetén változnak. Egyes iskolák hármat számolnak, némelyik négyet, néhány hatot, mások hetet, ahogyan az összes ezoterikus buddhista iskola teszi. Amint korábban mondtuk,^{II/7} a XIV. század óta az ezoterikus iskola két osztályra oszlott, az egyik a belső Lanoo-k, vagy legmagasabb tanítványok számára, a másik a külső kör, vagyis a laikus tanítványok számára. A.P. Sinnett-nek határozottan megmondták a levelekben, amelyeket az egyik Gurutól kapott, hogy nem kaphat tanítást a valódi ezoterikus tanról, amit csak a Belső Kör fogadalmat tett tanítványainak adhatnak át. A számok és princípiumok nem olyan szabályos sorrendben következnek egymás után, mint a hagyma héjai, hanem a tanulmányozónak magának kell kidolgoznia a minden egyes princípiumának megfelelő számokat, ha eljön az ideje, hogy a gyakorlati tanulmányait megkezdje. A fentiek arra utalnak, hogy a tanulmányozónak név szerint és a hozzájuk tartozó tulajdonságok szerint kell ismernie a princípiumokat, függetlenül bármely számozási rendszertől, vagy pedig a nekik megfelelő tevékenységi-, szín- és hangközpontokkal való kapcsolatuk szerint, amíg csak ezek elválaszthatatlanokká nem válnak.

A princípiumok számozásának régi és ismert módja – ahogyan a *Theosophist* és az *Esoteric Buddhism* megadja – egy másik, látszólag zavarba ejtő ellentmondáshoz vezet, noha voltaképpen nincs is ellentmondás. A 3. és 2. számmal jelölt princípiumok, tehát a Linga Sharîra és Prâna vagy Jîva az I. diagramban megadotthoz képest fordított sorrendben állnak. Egy pillanatnyi megfontolás elég arra, hogy megmagyarázza az exoterikus felsorolás és az I. diagramban szereplő ezoterikus felsorolás közötti látszólagos ellentmondást. Az I. diagramban ugyanis a Linga Sharîra-t a Prâna vagy a Jîva, az élet-princípium hordozóeszközeként határozzák meg, és mint ilyenek, szükségszerűen alacsonyabban kell lennie a Prâna-nál, nem pedig magasabbnak, ahogyan az exoterikus felsorolás sugallja. A princípiumok nem állnak egymás fölött, és így nem is vehetők számaik sorrendjében, sorrendjük az egyik princípium másik fölötti uralkodásától vagy túlsúlyától függ, ezért minden emberben különböző.

A Linga Sharîra a testmás, vagyis a test protoplazmából álló előképe. Ebben az értelemben nevezi a II. diagram a fizikai test szülőjének, vagyis az anyának, aki a Prâna-tól, az atyától fogant. Ez az elképzelés Hórusz – Osiris és Isis fia – születéseként került az egyiptomi mitológiába, bár mint minden szent mítosznak, ennek is megvan mind a maga háromszoros szellemi, mind a hétszeres pszichofizikai alkalmazása. Ahhoz, hogy a témát lezárjuk, a Prâna-nak, az élet-princípiumnak a valóságban

^{II/5} *Titkos Tanítás*, I. kötet.

^{II/6} Megerősítésként Origenész műveire hivatkozhatunk, aki azt mondja, hogy „a hét uralkodó daimon” (védőszellemek vagy a bolygók uralkodói) Michael, a Nap (az oroszlánszerű), sorban a második, a Bika, Jupiter vagy Suriel, stb. Mindezek, „a Jelenlét Hétje”, a Sephiroth. A Sephiroth-i fa az isteni bolygók fája, ahogyan Porphyrius megadja, vagy ahogyan nevezni szokták, Porphyrius fája.

^{II/7} *Titkos Tanítás*, I. kötet.

nem lehet száma, minthogy áthatja az összes többi princípiumot, vagyis az egész embert. A hét bármelyik száma így természetesen alkalmazható a Prâna-Jîva-ra exoterikusan, csakúgy, mint az aurikus testre ezoterikusan. Ahogyan Pythagoras megmutatta, a kozmosz nem számok *által* vagy számokon *keresztül* jött létre, hanem geometriailag, vagyis a számok *arányait* követve.

Azok számára, akik nem ismerik az égitesteknek a gyakorlatban tulajdonított exoterikus asztrológiai természetét, hasznos lehet, ha a II. diagramhoz hasonló módon itt leírjuk aszerint, ahogyan az ember testrészein, a színeken, a fémeken, stb. uralkodnak, és ugyanakkor megmagyarázzuk, miért különbözik a valódi ezoterikus filozófia az asztrológiai állításoktól.

BOLYGÓ	NAP	FÉM	TESTRÉSZEK	SZÍN
♄ Szaturnusz	Szombat	Ólom	Jobb fül, térd és csontrendszer	Fekete ^{II/8}
♃ Jupiter	Csütörtök	Ón	Bal fül, combok, lábak és artéria-rendszer	Lila ^{II/9}
♂ Mars	Kedd	Vas	Homlok és orr, koponya, nemi szervek és izomrendszer	Piros
☉ Nap	Vasárnap	Arany	Jobb szem, szív és életközpontok	Narancs ^{II/10}
♀ Vénusz	Péntek	Réz	Áll és orcák, nyak és erek, véna-rendszer	Sárga ^{II/11}
☿ Merkúr	Szerda	Higany	Száj, kezek, belek, idegrendszer	Szürke vagy krémszín ^{II/12}

^{II/8} Ezoterikusan zöld, mivel a prizma sugarában nincs fekete.

^{II/9} Ezoterikusan világoskék. A lila, mint szín, a vörös és a kék összetétele, és a keleti okkultizmusban a kék a lila szín szellemi esszenciája, a vörös pedig az anyagi alapja. A valóságban az okkultizmus kéknek tartja a Jupitert, mert Szaturnusz fia, ami zöld, a világoskék pedig a színek színeként, sok zöldet tartalmaz. Továbbá az aurikus test is sokat fog tartalmazni az alsóbb manasz színéből, ha az ember anyagias és érzéki, mint ahogyan sokat tartalmaz a sötétebb árnyalatból, ha a magasabb manasz van túlsúlyban az alacsonyabb fölött.

^{II/10} Ezoterikusan a Nap nem felelhet meg a szemnek, orrnak vagy bármely más szervnek, mivel – ahogyan elmagyaráztuk – nem bolygó, hanem egy központi csillag. A kereszténység idejének asztrológusai tették meg bolygónak, akik soha nem kaptak beavatást. Ráadásul a Nap valódi színe kék, és sárgának csak azért látszik, mert a légkörben gőzöket (főleg fémgőzöket) nyel el. Minden Mâyâ a földön.

^{II/11} Ezoterikusan indigó vagy sötétkék, ami a színekben a sárga kiegészítő színe. A sárga egyszerű, vagy alapszín. Mivel a manasz kettős természetű, akárcsak égi jelképe, a Vénusz bolygó, amely egyszerre az esti és a hajnali csillag, a manasz magasabb és alacsonyabb princípiuma közötti különbséget (mivel a manasz esszenciája a Vénusz által uralt Hierarchiától származik) a sötétkék és a zöld jelzi. A zöld, az alsóbb manasz, a szoláris színek azon színéhez hasonlít, amelyik a sárga és a sötétkék, a magasabb szellemi manasz között jelenik meg. Az indigókék a mennybolt vagy az ég erősebb színe, ami jelzi, hogy a manasz fölfelé, a buddhi, a mennyei szellemi lélek felé törekszik. Ezt a színt az *indigofera tinctoria* nevű, erősen okkult tulajdonságokkal rendelkező indiai növényből nyerik, sokat használják a fehér mágiában, és okkult módon a rézzel van kapcsolatban. Ezt mutatja, hogy az indigó rézsínű fényt kap, különösen, amikor kemény tárgyhoz dörzsölik. A festék másik tulajdonsága, hogy sem vízben, de még éterben sem oldható, mert könnyebb minden ismert folyadéknál. Keleten sohasem alkalmaznak egyetlen jelképet sem anélkül, hogy ne lenne logikailag és bizonyíthatóan megindokolva. Ezért kötötték össze a keleti szimbolisták a legrégebbi koroktól fogva az ember szellemi elméjét a sötétkékekkel (Newton indigójával), vagy a valódi kékkel, amiben nincs zöld, a testi elmét pedig a tiszta zölddel.

^{II/12} Ezoterikusan sárga, mert a Nap színe narancs, most pedig a Merkúr áll távolságban legközelebb a Naphoz, mint ahogyan színben is. A bolygó, amelynek a Nap a helyettesítője, még közelebb volt a Naphoz, mint a Merkúr, és egyike volt a legtitkosabb és legmagasabb rendű bolygóknak. Azt mondják, a harmadik faj vége felé vált láthatatlanná.

^{II/13} Ezoterikusan ibolyaszín, talán mert az ibolyát veszi fel a napsugár, amikor egy nagyon vékony ezüstlemezen áthalad, és azért is, mert a Hold a Földre a Naptól kölcsönzött fénnel süt, mint ahogy az emberi test is a másától – az éteri embertől – kölcsönzött tulajdonságokat sugározza. Ahogyan az asztrális árnyék kezd el az emberben a princípiumok sorozatát a földi síkon felfelé az alsóbb, testi manaszig, úgy kezdi el az ibolyaszín sugár a maga végéről a prizma színeinek sorozatát a zöldig, mivel mindkettő, az egyik princípiumként, a másik színeként a legtörékenyebb az összes princípium és szín közül. Emellett ugyanaz a nagy okkult misztérium kapcsolódik mindezekhez a megfelelésekhez, az égi és a földi

☾ Hold	Hétfő	Ezüst	Mellkas, bal szem, nyirokrendszer, nyál, nyiroknedv, stb.	Fehér ^{II/13}
--------	-------	-------	---	------------------------

Így látható, hogy a Naprendszer befolyását a kabbalista asztrológiában ezzel a módszerrel osztják fel az emberi testre, az alapvető fémekre, és a színek fokozataira a feketétől a fehérig. Az ezoterikus tanítás azonban sem a feketét, sem a fehéret nem ismeri el színnek, mert vallási alapon ragaszkodik a prizma hét szoláris vagy természetes színéhez. A fekete és a fehér mesterséges színárnyalatok. A földhöz tartoznak, és csak fizikai érzékszerveink egyedi felépítésének következtében érzékeljük azokat. A fehér minden szín hiánya, ezért pedig nem szín, a fekete egyszerűen a fény hiánya, ezért a fehér negatív aspektusa. A prizma hét színe a Létezés hét hierarchiájának közvetlen kiáradása, ezek mindegyikének közvetlen kapcsolata van egy-egy emberi princípiummal, mivel e hierarchiák mindegyike a nekik megfelelő emberi princípiumok teremtője és forrása. Az okkultizmusban a színek mindegyik színét a neki megfelelő „Hang Atyjának” nevezik, mivel a hang a Teremtő Gondolat Igéje vagy Logosza. Ez az oka annak, amiért érzékeny emberek minden színt egy meghatározott hanggal kapcsolni össze, és ezt a tényt már a modern tudomány is felismerte. (például Francis Galton: *Human Faculty*). A fekete és a fehér azonban teljesen negatív színek, és egyiküknek sincs képviselője a tárgyasulatlan létezés világában.

A kabbalista asztrológia azt mondja, hogy az égitestek uralmát az emberi agy fölött így is meg lehet határozni: hét elsődleges tulajdonság-csoport van, ezek közül hat a nagyagyon keresztül, a hetedik pedig a nyúltagyon keresztül működik. Ez ezoterikusan tökéletesen helyes. Amikor azonban a továbbiakban azt mondják, hogy a Szaturnusz uralja az áhítattal kapcsolatos képességeket, a Merkúr az értelemmel kapcsolatosakat, a Jupiter a jóindulatúakat, a Nap az irányítás képességeit, a Mars az önzőket, a Vénusz a kitartásét, a Hold pedig az ösztönöket, akkor erre azt mondjuk, hogy ez a magyarázat hiányos és félrevezető. Ugyanis először is a fizikai bolygók csak a fizikai testen és csak a tisztán fizikai funkciókon uralkodhatnak. Az összes értelmi, érzelmi, pszichikai és szellemi képességet azon okok skálájának okkult tulajdonságai befolyásolják, amelyek a bolygók szellemi uralkodóinak hierarchiájából áradnak ki, nem pedig maguk a bolygók. Ez a skála, ahogyan a II. diagramban ismertettük, a következő sorrend észlelésére vezeti a tanulmányozót: (1) Szín. (2) Hang. (3) A hang a fémek szellemévé materializálódik, vagyis fém-elementálökká. (4) Ezek pedig a fizikai fémekké materializálódnak. (5) Aztán átlép a növényekbe a harmonikus és rezgéssel sugárzó esszencia, színt és szagot ad nekik, mindkét „tulajdonság” pedig attól függ, mekkora ennek az energiarezgésnek a sebessége egy időegység alatt. (6) A növényekből az állatokba lép tovább. (7) Végül az emberek „princípiumaiban” éri el a csúcspontját.

Így látjuk, ahogyan Nemzőink Isteni Lényege a mennyben hét fokozaton keresztül kering, a szellem anyaggá válik, az anyag pedig visszatér a szellemhez. Ahogyan van a természetben olyan hang, ami nem hallható, úgy van olyan szín is, ami láthatatlan, de hallható. A teremtő erő szüntelen átalakító munkája során színt, hangot és számokat hoz létre rezgési sebességek formájában, amelyek összerakják és szétbontják az atomokat és a molekulákat. Noha számunkra részleteiben nem hallhatók és nem láthatók, de az egész szintézisét meghallhatjuk az anyagi síkon. Ez az, amit a kínaiak a „Nagy Hangnak”, vagy *Kung*-nak neveznek. Még a tudomány is beismeri, hogy ez a természet tényleges alaphangja, a zenészek pedig a középső F hangnak jelölik ki a zongora billentyűzetén. Tisztán halljuk a természet hangjában, az óceán morajlásában, egy nagy erdő leveleinek susogásában, egy nagyváros távoli dübörgésében, a szélben, a szárazföldi és tengeri viharokban, röviden mindenben, ami a természetben megszólal, vagy hangot ad ki. Mindazok fülében, akik figyelnek, egyetlen határozott hangban

testekhez egyaránt, valamint a színekhez és a hangokhoz. Világosabban fogalmazva, ugyanaz a kapcsolati törvény működik a Hold és a Föld, az ember asztrális és sűrű teste között, mint a színek ibolyaszínű vége valamint az indigókék és kék között. De erről majd később.

éri el csúcspontját, amelynek magasságát nehéz meghatározni, és amely – ahogyan mondtuk – a diatonikus skála F vagy Fá hangja.* Ezekből a részletekből nyilvánvaló lesz az okkultizmus tanulmányozója számára, hogy mi jelenti a különbséget az exoterikus és az ezoterikus fogalom- és jelképrendszer között. Röviden, a kabbalista asztrológia európai gyakorlata félig ezoterikus titkos tudomány, amelyet nem a belső, hanem a külső kör számára alakítottak ki. Továbbá gyakran hiányosan hagyták, és nem ritkán eltorzították, hogy elrejtse a valódi igazságot. Miközben megfeleléseit a dolgok pusztán külső megjelenése alapján jelképezi és illeszti, az ezoterikus filozófia, amely mindennek előtt a dolgok lényegével foglalkozik, csak olyan szimbólumokat fogad el, amelyek az egész területet lefedik, vagyis olyan szimbólumokat, amelyeknek egyaránt van szellemi, pszichikai és fizikai jelentésük. De még a nyugati asztrológia is kiváló munkát végzett, mert segített átmenteni a Titkos Bölcsesség létezésével kapcsolatos tudást a középkor veszedelmén és sötét vallási fanatizmusán keresztül a mai napig, amikor minden veszély eltűnt.

A bolygók sorrendjét az exoterikus gyakorlatban geocentrikus sugaruk határozza meg, vagyis körpályájuknak a Földtől, mint középponttól való távolsága, tehát: Szaturnusz, Jupiter, Mars, Nap, Vénusz, Merkúr és a Hold. Az első háromban a legfőbb hatalmú mennyei Háromság jelképét látjuk a megnyilvánult fizikai világegyetemben, vagyis Brahmâ-t, Vishnu-t és Shiva-t. Az utóbbi négyben pedig a földi négység jelképét ismerjük fel, amely az összes természeti és fizikai körforgást irányítja: az évszakokat, napszakokat, az iránytű sarkait és az elemeket. Így:

Tavaszi	Nyár	Ősz	Tél
Reggel	Dél	Este	Éjszaka
Gyermekkor	Serdülőkor	Felnőttkor	Öregkor
Tűz	Levegő	Víz	Föld
Kelet	Dél	Nyugat	Észak

Az ezoterikus tudomány azonban nem elégszik meg a fizikai érzékszervek tisztán tárgyiasult síkjáról vett analógiákkal, és ezért feltétlenül szükséges, hogy az ilyen irányú további tanításokat a *mágia* szó valódi jelentésének világos magyarázata előzze meg.

Valójában micsoda a mágia?

Az ezoterikus tudomány mindennek fölött az isteni mágiához^{II/14} való viszonyunknak és annak az isteni *Én*-ünktől való elválaszthatatlanságunknak ismerete, amikor az isteni *Én* valami mást is jelent a magasabb szellemünkön kívül. Mielőtt tehát példát hozhatnánk és megmagyaráznánk ezeket a viszonyokat, talán hasznos lesz, ha megadjuk a tanulmányozó számára ennek a leginkább félreértett szónak, a „mágiának” a teljes jelentését. Sokan akarják és szeretnék tanulmányozni az okkultizmust, de nagyon keveseknek van még csak megközelítő elképzelése is magáról a tudományról. Jelenleg nagyon kevés európai és amerikai tanuló tud hasznos húzni a szanszkrit művekből vagy akár azok fordításaiból, mivel ezek a fordítások legnagyobb részükben csupán az avatatlanok megtévesztésére szolgálnak. Ezért szeretném a figyelmükbe ajánlani az előbbieket bemutatására a neoplatonikus művekből vett ismertetést. Ezek fordításokban hozzáférhetők, és azért, hogy megvilágítsuk azt, ami mindeddig teljes sötétségben volt, elegendő néhány kulcspontjukra rámutatnunk. Így mind a kereszténység előtti, mind a kereszténység utáni gnózis kiválóan szolgálja céljainkat.

Sokmillió keresztény ember ismeri Simon mágus nevét, és azt a keveset, amit elmondanak róla az *Apostolok Cselekedeteiben*, de nagyon kevesen vannak, akik valamit is hallottak a sokszínű, fantasztikus és ellentmondásos részletekről, amelyeket a hagyomány feljegyez az életéről. Tanításának és

* Ez a 172 Hz, ill. az oktávjai a temperált skálán. – (a szerk.)

^{II/14} A *mágia* szellemi, titkos jelentése a „Nagy Élet”, vagy isteni élet a *szellemben*. A szó gyökere *magh*, mint a szanszkrit *maḥat*, a zend *mas*, a görög *megas* és a latin *magnus*, ami mind „nagy”-ot jelent.

halálának történetét csak az elfogult, félig-meddig fantasztikus leírásokban lehet megtalálni, amelyek az egyházatyák, mint például Irenæus, Epiphanius és Szt. Jusztin műveiben vannak, különösen pedig az ismeretlen szerzőjű *Philosophumena*-ban. Simon azonban történelmi személyiség, és a „mágus” elnevezést összes kortársa adta neki, és fogadta is el, beleértve a keresztény egyházfőket is. Ez az elnevezés a csodálatos képességeit jelzi, amikkel rendelkezett, tekintet nélkül arra, hogy fehér (isteni) vagy fekete (pokoli) mágusnak tekintették. Ebből a szempontból a vélemény mindig krónikásának keresztény irányzatától függött.

Az ő, valamint tanítványának és utódjának, Meandernek rendszere az, amelyben megtaláljuk, mit jelentett a „mágia” fogalom az akkori beavatottak számára.

Simon – ahogyan az összes többi gnosztikus – azt tanította, hogy a világot az *alsóbb* angyalok teremtették, akiket Æon-oknak nevezett. Ezeknek csak három fokozatát említi, mivel – ahogyan korábban megmagyaráztuk – haszontalan most is és akkor is az volt, bármit is tanítani a négy magasabbról, és ezért az A és a G bolygó síkján kezdi. Rendszere a lehető legközelebb áll az okkult igazsághoz, tehát nyugodtan megvizsgálhatjuk azt csakúgy, mint az ő és Meander kijelentéseit a „mágiáról”, hogy rájövünk, mit értettek ezen a fogalmon. Simon számára az egész megnyilvánult teremtmény csúcspontja a Tűz volt. Nála – akárcsak nálunk – a tűz az Egyetemes Princípium, a Végtelen Erő, amely a rejtett Lehetőségességből született. Ez a tűz volt a létezés megnyilvánult világának őseredeti oka, és kettős volt, mivel van egy megnyilvánult és egy rejtett vagy titkos oldala.

A Tűz titkos oldala el van rejtve nyilvánvaló (vagy tárgyiasult) oldalában, a tárgyiasult oldal pedig a titkos oldaltól jön létre,^{II/15}

írja, ami azt jelenti, hogy a látható mindig jelen van láthatatlanban, a láthatatlan pedig a láthatóban. Ez csupán Platón a Megérthetőről (*Noêton*) és az Érzékelhetőről (*Aisthêton*) szóló állításának, valamint a Potenciáról (*Dunamis*) és a Tettről (*Energeia*) szóló arisztotelészi tanításnak egy új formája volt. Simon számára minden, amit el lehet gondolni, minden, amivel hatást lehet kelteni, tökéletes értelem volt. A tűz *mindent* tartalmazott. Így pedig annak a Tűznek minden része, amely ésszel és értelemmel van felruházva, kiterjedéssel és kiáradással fejlődésre alkalmas. Ez a mi tanításunk is a megnyilvánult Logoszról, ezek a részek pedig őseredeti kiáradásukban a mi Dhyân Chohan-jaink, a „Láng és Tűz Fiai”, vagy a magasabb Æon-ok. Ez a Tűz az isteni természet aktív és élő oldalának jelképe. Mögötte húzódik a „végtelen Lehetőségesség a Lehetőségességben – ahogyan Simon nevezte – az, ami állt, áll, és mindig állni fog”, vagyis az állandóság és a megszemélyesített változhatatlanság.

A gondolati potenciáról az Isteni Fogalomalkotás így átlépett a cselekvésbe. Innen származik az őseredeti kiáradások sorozata azáltal, hogy a gondolat szüli a cselekvést, mivel a Tűz tárgyiasult oldala az Anya, a szent oldala pedig az Atya. Simon ezeket a kiáradásokat Syzygie-nek, egyesült párnak nevezte, mert kettesével áradtak ki, az egyik aktív, a másik passzív Æon-ként. Három pár áradt így ki (vagyis összesen hat, mivel a Tűz a hetedik), és ezeknek Simon a következő neveket adta: „Elme és Gondolat, Hang és Név, Értelem és Elmélkedés”,^{II/16} és minden párban az első hímnemű, a második nőnemű. Ebből az őseredeti hatból áradt ki a Középső Világ hat Æon-ja. Nézzük, mit mond maga Simon:

Ennek a hat őseredeti lénynek mindegyike tartalmazta a [szülőjének] végtelen erejét, de az csak lehetőségesség formájában volt ott, nem pedig cselekvésként. Ezt az erőt kellett előhívnia [vagy ahhoz hasonlóvá válnia] egy *kép* által, hogy teljes lényegében, erejében, nagyszerűségében és hatásaiban meg tudjon nyilvánulni, mert csak akkor tudott a kiáradt lehetőségesség hasonlóvá válni szülőjéhez, az örök és végtelen Erőhöz. Ha viszont csak a lehetőségesség szintjén maradt volna meg a hat Erőben, és nem tudott volna hasonlóvá válni egy képen keresztül, akkor az erő nem ment volna át cselekvésbe, hanem elveszett volna,^{II/17}

világosabb kifejezéssel, elcsökevényesedett volna, ahogyan ma mondjuk.

^{II/15} *Philosophumena*, VI. 9.

^{II/16} *Nous, Epinoia, Phone, Onoma, Logismos, Enthumesis*.

^{II/17} *Philosophumena*, VI. 12.

Nos, vajon mit jelentenek ezek a szavak, ha nem azt, hogy az Æon-oknak ahhoz, hogy minden dologban egyenlők legyenek a Végtelen Lehetségességgel, cselekvésükben őt kellett utánozniuk, és nekik is kiárasztó princípiumokká kellett válniuk, amilyen szülőjük volt, életet kellett adniuk új lényeknek, és maguknak is erőkké kellett válniuk? Ennek a képességnek közvetlen eredménye, hogy kiadásokat lehet létrehozni, vagyis meg lehet szerezni a *Kriyâshakti*^{II/18} adományát, és ez olyan eredmény, ami saját cselekvésünktől függ. Ez a képesség tehát benne van az emberben, mint ahogyan benne van az őseredeti Æon-okban is, sőt, még a másodlagos kiadásokban is, annak az egyszerű ténynek a következtében, hogy ők és mi az Egyetlen Őseredeti Princípiumtól, a Végtelen Erőtől vagy Lehetségességtől származunk. Így azt találjuk Simon mágus rendszerében, hogy az első hat Æon, amelyeket a hetedik, a Szülő Erő foglalt egységbe, átlépett a cselekvés mezejére, és valamennyi kiárasztott hat másodlagos Æon-t, amelyek mindegyikét a neki megfelelő szülője foglalta egységbe. A *Philosophumena*-ban azt olvassuk, hogy Simon az Æon-okat az „Élet Fájához” hasonlította. Simon ezt mondta a *Revelation*-ban:^{II/19}

Meg van írva, hogy az egyetemes Æon-oknak két leágazása van, amelyeknek sem kezdete, sem vége, és mindkettő ugyanabból a gyökérből sarjadt ki, a láthatatlan és megérthetetlen Lehetségességből, a Sigê-ből, [Csendből]. [Az Æon-ok e sorozatainak] egyike fentről jelenik meg. Ez a Nagy Erő, az Egyetemes Elme [vagy Isteni Gondolatalkotás, a hinduk Mahat-ja], ő rendez minden dolgot, és hímnemű. A másik letről való, mert ő a Nagy [megnyilvánult] Gondolat, a nőnemű Æon, amely minden dolgot megszüli. Ezek [a kétfajta Æon] egymásnak megfelelően^{II/20} összekapcsolódnak, és megnyilvánítják a közbülső távolságot [a közbenső szférát vagy síkot], a megérthetetlen Levegőt, amelynek nincs sem kezdete, sem vége.^{II/21}

Ez a nőnemű „Levegő” a mi éterünk, vagy a kabbalista asztrális fény. Ez tehát Simon Második Világa, amely a Tűzből, mindennek a princípiumából született. Mi az EGY ÉLET-nek, az értelmes, Isteni Lángnak nevezzük, ami mindenütt jelen van és végtelen. Simon rendszerében ezen a Második Világon egy olyan lény uralkodik, amely egyszerre férfi és nő, vagy aktív és passzív, jó és rossz. Ez a szülő-lény, hasonlóan az őseredeti, végtelen Erőhöz, „az, ami állt, áll és állni fog”, amíg csak tart a megnyilvánult kozmosz. Amikor ténylegesen kiáradt, és hasonlóvá vált saját szülőjéhez, nem volt kettős vagy androgün. A Gondolat (Sigê), ami belőle kiáradt, az, ami olyanná vált, mint önmaga (a szülő), mert olyan lett, mint annak a képe (vagy őstípusa), a második ekkor az elsővé vált (a saját síkján vagy szférájában). Ahogyan Simon mondja:

Ő [a Szülő vagy Atya] egy volt. Mivel magába foglalta azt [a Gondolatot], egyedül volt. De nem ezt volt az első, bár már előbb is létezett, de megnyilvánítva önmagát önmagának önmagából, a másodikká (vagy duálissá) vált. Atyának sem hívták addig, amíg az [a Gondolat] ezt a nevet nem adta neki. Ahogyan tehát önmaga kifejlesztette önmagát önmaga által, megnyilvánította önmagának saját Gondolatát, úgy a Gondolat, megnyilvánulva, nem cselekedett, hanem látva az Atyát, önmagában elrejtette, vagyis (elrejtette) azt az Erőt (önmagában). Az Erő pedig [*Dunamis*, azaz *Nous*] és a Gondolat [*Epinoia*] hímnemű és nőnemű. Ennél fogva megfelelnek egymásnak – mert az Erő semmilyen módon nem különbözik a Gondolattól – mivel egyek. Így a fönti dolgokból szerezzük meg az Erőt, a lentiektől pedig a Gondolatot. Ezért az történik, hogy bár egyek, az, ami belőlük megnyilvánul, kétszeres, mivel az androgün magába foglalja a nőneműt is. Ugyanígy van az elme a Gondolatban, azok egymástól elválaszthatatlan dolgok, amelyek bár egyek, mégis duálisak.^{II/22}

Ő [Simon] a hat Erő Syzygy-jét és a hetedikét, ami vele van, *Nous*-nak és *Epinoia*-nak, mennynek és földnek nevezi, a hímnemű a magasból tekint le és gondol az ő Syzygy-jére [vagy hitvesére], mert alul a Föld befogadja azokat az értelmi gyümölcsöket, amelyeket a mennyből hoznak le, és amelyek a Földdel állnak rokonságban.^{II/23}

^{II/18} Lásd: *Titkos Tanítás*.

^{II/19} *A nagy kinyilatkoztatás (Hê Megalê Appophasis)*, amelyről úgy tartják, hogy maga Simon a szerzője.

^{II/20} Szó szerint: sorokban vagy párokban egymással szembeállva.

^{II/21} *Philosophumena*, VI. 18.

^{II/22} *Idézett mű*, VI. 18.

^{II/23} *Idézett mű*, VI. 13.

Simon Harmadik Világa, a hat Æon harmadik sorozatával és a hetedikkel, a Szülővel, ugyanilyen módon árad ki. Ugyanez a gondolat fut végig minden gnosztikus rendszeren: fokozatos kibontakozás lefelé az anyagba a hasonlóság által. Olyan törvény ez, amelyet az őseredeti okkultizmusig, vagyis a mágiáig lehet visszafelé követni. A gnosztikusoknál – ahogyan nálunk is – ez a hetedik, mindent egyesítő Erő, a Szellem, amely az elkülönületlen tér sötét vizei felett lebeg. Ő Nârâyana vagy Vishnu a hinduk számára, a kereszténységben pedig a Szentlélek. Amíg azonban az utóbbiban az elképzelést feltételelessé váltották és összezsugorították a korlátozások, és szükségessé teszik a hitet és a kegyelmet, a keleti filozófia minden tudatos vagy öntudatlan atomot áthatóként mutatja be. Irenæus ad tájékoztatást ennek a hat Æon-nak a további fejlődéséről. Megtudjuk tőle, hogy a Gondolat, miután leválik szülőjéről, és felismeri a vele való lényegi egységét, amit tudnia kellett, a második vagy közbenső síkon vagy inkább világban (minden ilyen világ két síkból áll, a felsőből és az alsóból, a hím- és a nőneműből, amelyek közül az utóbbi végül mindkét Erőt magára ölti, és androgünné válik) alsóbbrendű hierarchiákat, angyalokat és hatalmakat, uralmakat és mindenféle seregeket hozott létre. Ezek aztán megteremtették, vagy inkább kiárasztották saját lényegükből a mi világunkat annak embereivel és lényeivel együtt, amelyek fölött öröködnék.

Ebből következik, hogy minden értelmes lény – amelyet a Földön *embernek* neveznek – ugyanazon lényegből származik, és a lehetőség szintjén rendelkezik az őseredeti Hét magasabb Æon minden tulajdonságával. Az ő dolga, hogy kifejlessze, „az előtte álló legmagasabb képével”, tevőleges utánzással az Erőt, amellyel szülőinek vagy atyáinak legmagasabbika fel van ruházva. Itt ismét hasznos lehet a *Philosophumena*-t idézni:

Így tehát Simon szerint ez az üdvösséges és elmúlhatatlan [princípium] mindenben benne rejtőzik a lehetőség szintjén, de nem tevőlegesen. Ez az, ami „állt, áll és állni fog”, vagyis az, ami felül állt a teremthetetlen Erőben, az, ami lent áll egy képben létrehozott vizek folyásában, az, ami felül fog állni az üdvösséges végtelen Erő mellett, ha ehhez a képhez hasonlóvá formálja magát. Mert hárman vannak, akik állnak – mondja –, és az állandóság e három Æon-ja nélkül nincs a teremthetőnek díszje, amely szerintük [Simon követői szerint] a vízen született, és mivel a hasonlóságnak megfelelően formálódott meg, egy tökéletes és égi (Æon), semmiképpen sem lehet azt gondolni, hogy alsóbbrendű a teremthetetlen Erőnél. Ezért ezt mondják: „Én és te egy [vagyunk], előttem [voltál] te, az, ami utánad van, az [vagyok] én”. Ez – mondja – az egyetlen Erő, megosztva lentire és fentire, amely önmagát teremti, önmagát táplálja, önmagát keresi, önmagát találja meg, saját maga anyja, apja, testvére, hitvese, leánya és fia, *egyetlen*, mert mindennek a gyökere.^{II/24}

Így erről a hármas Æon-ról megtudjuk, hogy az első „az, ami állt, áll és állni fog”, vagyis az önmagától létező Erő, Átman, a második a tér sötét vizeiben (a káoszban, vagy az elkülönületlen szubsztanciában, a mi Buddhinkban) teremtdőött meg az előző, azokban a vizekben visszatükröződő képéből vagy azon keresztül, az Ő vagy Az képéből, amely ezeket mozgatja. A harmadik Világ (vagyis az emberben a Manasz) rendelkezik annak az örök és mindenütt jelenvaló Képnek minden képességével, feltéve, ha magába oldja, asszimilálja azt. Ugyanis:

Minden, ami örök, tiszta és megronthatatlan, benne rejlik mindenben, ami van, még ha csak a lehetőség szintjén is, nem pedig ténylegesen. És

Minden azonos azzal a képpel, feltéve, hogy az alsóbb képmás (az ember) felemelkedik szellemileg és gondolatilag ahhoz a legmagasabb Forráshoz és Gyökérhez.

Az anyag szubsztanciaként örök, és soha sem teremtdőött. Ezért soha nem beszél sem Simon mágus, sem a nagy gnosztikus tanítók, sem a keleti filozófusok annak kezdetéről. „Az örök anyag” különböző formáit az alsóbb Æon-ban a teremtdő angyaloktól, vagy, ahogyan mi nevezzük őket, az Építőktől kapja. Akkor miért ne tehetné ugyanezt az ember, a legmagasabb Æon közvetlen örököse, gondolata erejével, ami a szellemtől született? Ez a Kriyâshakti, az a képesség, hogy a tárgyiasult

^{II/24} *Idézett mű*, VI. 17.

síkon formákat hozzunk létre láthatatlan, elpusztíthatatlan anyagból a gondolatalkotás és az akarat erejével.

Jól mondja Jeremiás^{II/25} az „Úr szavát” idézve:

Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövéél, megszenteltelek;

mert Jeremiás itt az embert jelenti, amikor még egy Æon, vagy Isteni Ember volt, mind Simon mágusnál, mind a keleti filozófiában. *Mózes Első Könyvének* első három fejezete éppoly okkult, mint az, ami az I. Értekezésben szerepel. Mert a földi paradicsom az anyaméh – mondja Simon^{II/26} –, az Édenkert pedig a körülötte levő vidék. A folyó, amelyik az Édenkertből kifolyt, hogy a kertet öntözze, a köldökszínór, ez a zsinór négy forrásra oszlik, amikből az kifolyik, a négy csatornára, amely arra szolgál, hogy a magzatnak táplálékot szállítson. Vagyis a két artériára és a két vénára, amelyeken át a vér folyik, és amelyek a lélegzéshez szükséges levegőt szállítják, mivel a születendő gyereket Simon szerint teljesen beborítja a magzataburok, a köldökszínór táplálja, és a levegő az aortán keresztül jut el hozzá.^{II/27}

A fentieket a továbbiakban következők megvilágítására mondtuk el. Simon mágusnak számos tanítványa volt, és mágiára tanította őket. Használták az un. „ördögűzést” (mint az *Újszövetségben*), a ráolvasást, bájitalokat, hittek az álmokban és látomásokban, és ilyeneket akaratukkal elő is idéztek, végül pedig arra kényszerítették a szellemek alsóbb rendjeit, hogy engedelmeskedjenek nekik. Simon mágust „Isten Hatalmas Erejének” nevezték, szó szerint „az Istenség azon erejének, amelyet Nagynak hívnak”. Amit akkoriban mágiának neveztek, azt ma teozófiának, vagy Isteni Bölcsességnek, Erőnek és Tudásnak hívjuk.

Közvetlen tanítványa Meander, szintén nagy mágus volt. Irenæus a többi író között ezt mondja róla:

Simon utódja Meander volt, származását tekintve szamaritánus, aki a legmagasabb csúcsokat érte el a mágia tudományában.

Tehát mind a mester, mind tanítványa elsajátította a legnagyobb művészetet a bűbájosságban, olyan képességeket, amelyeket – a keresztények szerint – csak „az ördög segítségével” lehet elérni. Munkájuk mégis azonos volt az *Újszövetségben* említettekkel, ott pedig az ilyen jelenéseket eredményező dolgokat isteni csodáknak nevezik, és hisznek bennük, elfogadják azokat, mint amelyek Istentől és általa történnek. A kérdés azonban az, hogy vajon jobban megmagyarázták-e valaha is a „Krisztus” és az apostolok úgynevezett csodáit, mint az úgynevezett varázslók és mágusok mágikus eredményeit? Azt mondom, soha. Mi, okkultisták nem hiszünk a természetfölötti jelenségekben, a Messterek pedig nevetnek a „csoda” szón. Lássuk tehát, mit is jelent valójában a mágia szó.

Forrása és alapja a szellemben és a gondolatban rejlik, akár a tisztán isteni, akár a földi síkon. Azok, akik ismerik Simon történetét, két változatból választhatnak, a fehér és a fekete máguséból, Simonnak Helénával történő, sokat emlegetett egyesülésével kapcsolatban, akit ő Epinoia-jának (gondolatának) nevezett. Azok, akiknek a keresztényekhez hasonlóan egy veszélyes vetélytársat kellett

^{II/25} *Idézett mű*, I. 5.

^{II/26} *Philosophumena*, VI. 14.

^{II/27} Először vannak a köldök-bélfodri véredények, két artéria és két véna, de ezek később teljesen eltűnnek, akárcsak a „véredény terület” a köldökhólyagon, amelyből kiindulnak. Ami magukat a köldök-véredényeket illeti, a köldökszínórt jobbról balra fonja körül az egyik köldök-véna, amely az oxigén-dús vért viszi az anyától a magzatba és a két alhasi vagy köldök-artéria, amely a magzat által elhasznált vért veszi fel, és viszi a méhlepénybe. A véredények tartalma így a fordítottja annak, amilyen a születés után. A tudomány így megerősíti a régi okkultisták bölcsességét és tudását, mert Simon mágus idejében senki – hacsak nem volt beavatott – nem tudott semmit a vérkeringésről vagy a fiziológiáról. Amikor ezek a tanulmányok már a nyomdában voltak, két kis röpiratot kaptam Dr. Jerome A. Andersontól, amelyeket 1884-ben és 1888-ban adtak ki, és amelyekben az I. Értekezésben bemutatott magzattáplálási mód tudományos bizonyítása található meg. Röviden, a magzatot a magzativíz ozmózzissal táplálja, és a méhlepényen át lélegzik. A tudomány keveset vagy semmit sem tud a magzativírről és annak használatáról. Ha valakit érdekel ez a kérdés, akkor ajánlom neki Anderson: *Remarks on the Nutrition of the Foetus*, című művét (Wood & Co. New York).

rossz hírbe hozni, azt mondják, hogy Heléna szépséges, valódi asszony volt, akivel Simon egy rossz hírű Tyrus-i házban találkozott, és aki Simon életrajzírói szerint a trójai Heléna testet öltése volt. Hogyan volt akkor „Isteni Gondolat”? Simon a *Philosophumena*-ban azt mondja az alsóbbrendű angyalokról, vagyis a harmadik Æon-okról, hogy mivel annyira anyagiak voltak, több rossz volt bennük, mint az összes többiben. Szegény ember, akit ők teremtettek vagy árasztották ki, származásában bűnös volt. Mi volt ez? Csupán annyi, hogy amikor a harmadik Æon-ok sorra kerülve szintén megkapták az isteni gondolatot az által, hogy átvitték beléjük a Tüzet, ahelyett, hogy az emberből teljes lényt készítettek volna az egyetemes tervnek megfelelően, először visszatartották tőle ezt az isteni szikrát (a gondolatot, a földi manaszt). Ez volt az oka és eredete annak, hogy az értelem nélküli ember elkövette az eredendő bűnt, ahogyan az angyalok is elkövették korszakokkal korábban azzal, hogy nem voltak hajlandók teremteni.^{II/28} Végül is, miután Epinoiát rabságban tartották maguk között, az Isteni Gondolatot pedig mindenféle bántalmazásnak és megszenstelenítésnek tették ki, bezárták az ember akkorra már beszenyeződött testébe. Ezt követően – ahogyan Simon ellenségei értelmezik – egyik női testből a másik női testbe szállt az idők és a fajok folyamán, amíg Simon a „prostituált” Heléna testében, a példabeszéd szerinti „elveszett bárányban” meg nem találta és fel nem ismerte. Simonról azt mondják, hogy a Megváltónak tette meg magát, aki leszállt a földre, hogy megmentse ezt a „bárányt”, és azokat az embereket, akikben az Epinoia még mindig az alsóbbrendű angyalok uralma alatt áll. Így Simon legnagyobb mágikus tetteit Helénával való szexuális egyesülésének, vagyis fekete mágiajának tulajdonítják. Valóban, az ilyen típusú mágia legfőbb szertartásai a nemes mítoszok undorítóan betű szerinti értelmezésén alapulnak, és ezek közül is a legnemesebbet Simon vezette be, saját tanításának jelképes ábrázolására. Akik helyesen értették, tudták, mit jelentett „Heléna”. Ez a Nous (Âtmâ-Buddhi) és a Manasz házassága volt, az egyesülés, amelyben az akarat és a gondolat eggyé válik, és isteni képességekre tesz szert. Mert az emberben levő Âtman – mivel tiszta esszencia, az őseredeti Isteni Tűz (vagyis az örökkévaló és az egyetemes „az, ami állt, áll és állni fog”) – minden síkon jelen van, a Buddhi pedig a hordozóeszköze vagy gondolata, akit az „Atya” nemzett, és aki maga is nemzi az Atyát, ugyanakkor akarat is. Ő az, „ami állt, áll és állni fog”, és így a Manasszal egyesülve kétneművé válik, de csak ebben a szférában. Így amikor Simon az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek mondja magát, Helénát pedig Epinoia-jának, az Isteni Gondolatnak, akkor Buddhi-jának a Manasszal való házasságára gondol. Heléna a belső ember Shakti-ja, nőnemű erője volt.

Nos, mit mond Meander? Azt tanította, hogy az alsóbb angyalok Ennoia (a tervező gondolat) kiáradásai voltak. Ennoia volt az, aki a mágia tudományát tanította, és adta át neki azzal a tudással együtt, amivel legyőzi az alsóbb világ teremtő angyalait. Ez utóbbiak alsóbb természetünk szenvedélyeit jelentik. Tanítványairól, miután megkeresztelte őket (vagyis beavatást kaptak tőle), azt mondták, hogy „feltámadtak halottaikból”, és „nem öregszenek”, „halhatatlanokká váltak”.^{II/29} A „feltámadás”, amit Meander ígért, természetesen egyszerűen csak a tudatlanság sötétjéből az igazság fényébe való átlépést jelentette, az ember halhatatlan szellemének ráébredését a belső és örök életre. Ez a rádzsajógik tudománya – a mágia.

Mindenki, aki olvasott neoplatonikus filozófiát, tudja, hogyan harcoltak fő beavatottaik, mint Plotinus, és különösen Porphyrius a jelenéseket eredményező szellemidézés ellen. Rajtuk túl azonban Jamblichus, a *De Mysteriis* szerzője az, aki lerántja a fátylat, ami a valódi szellemidézést takarja, és megmutatja benne az igazi rádzsajóga isteni tudományát.

Azt mondja, hogy a mágia magasrendű és magasztos tudomány, isteni és minden fölé emelkedik.

Ez a nagy orvosság mindenki számára. ... A forrása nem is a testben vagy annak szenvedélyeiben, az emberi összetevőkben, vagy annak felépítésében van, és ezek nem is korlátozzák, hanem mindezek a magasabb isteneinktől származnak,

^{II/28} Lásd: *Titkos Tanítás*, IV. kötet.

^{II/29} Lásd: Eusebius: *Hist. Eccles. Lib. III. cap. 26.*

az isteni ÉN-jeinktől, amelyek ezüst fonálként futnak a bennünk lévő isteni szikrától az őseredeti isteni Tűzig.^{II/30}

Jamblichus éppen olyan hevesen elítéli a fizikai jelenéseket, amelyeket szerinte a rossz démonok hoznak létre, akik becsapják az embereket (a szeánsz-szobák szellemei), mint amennyire szenvedélyesen magasztalja az isteni szellemidézést. Azt tanítja, hogy az utóbbi gyakorlásához azonban a szellemidézőnek okvetlenül „magas erkölcsiségű és tisztalelkű embernek” kell lennie. A másik fajta mágiát csak tisztátalan, önző emberek használják, és abban nincs semmi isteni. Egyetlen valódi vátesz sem ismerné el soha, hogy annak közléseiben bármi is van, ami a magasabb isteneinktől származik. Így az egyik (a jó szellemek megidézése) a mi Atyánk (a magasabb Én-ünk) ismerete, a másik pedig alacsonyabb természetünknek történő alávetettség. Az egyiknek a lélek szentségére van szüksége, olyan szentségre, amely elutasít és kizár mindent, ami testi, a másiknak pedig a lélek megszentelésére. Az egyik egyesülés az istenekkel (a magunk istenével) és minden jónak a forrásával, a másik kapcsolatteremtés a démonokkal (elementálokkal), amelyek pedig – hacsak mi le nem igázzuk őket – leigáznak bennünket, és fokról-fokra döntenek erkölcsi romlásba (médiomitásba). Röviden:

A jó szellemek megidézése a legerősebben egyesít bennünket az isteni természettel. Ez a természet önmagán keresztül nemzi önmagát, saját erőiből mozog, mindent fenntart és értelmes. Mivel az univerzum ékessége, a megérthető igazságra hív fel bennünket, a tökéletességre és a mások tökéletesítésében való részvételre. Olyan bensőségesen egyesít az istenek minden teremtettségével, mindnyájunkat képessége szerint, hogy a lélek – miután elvégezte a szent szertartásokat – megerősödik az ő [az istenek] tetteikben és értelmükben, amíg csak bele nem veti magát az őseredeti isteni lényegbe, és fel nem oldódik abban. Ez az egyiptomiak szent beavatásainak a célja.^{II/31}

Jamblichus ezután megmutatja nekünk, hogyan kell végrehajtanunk saját magasabb lelkünk egyesítését az Egyetemes Lélekkel, az Istennel. Beszél a Manteia-ról, ami a Samâdhi, a révület legmagasabb foka.^{II/32} Ugyancsak beszél az álomról, ami isteni látomás, amikor az ember újra istenné válik. A jó szellemek megidézése, vagy a rádzsa joga révén az ember a következőket éri el: (1) Próféta i tisztánlátást Istentől (mindegyikünk magasabb Én-jén keresztül), ami felfedi nekünk annak a síknak igazságait, amelyiken éppen működünk. (2) Extázist és megvilágosodást. (3) A szellemekben végzett tevékenységet (az asztrális testben, vagy az akaraton keresztül). (4) Hatalmat az alsóbbrendű, értelem nélküli démonok (elementálok) fölött, megtisztult Én-ünk pusztán természetén keresztül. Ez azonban megköveteli az utóbbi teljes megtisztítását. Ő ezt nevezi mágiának, a jó szellemek megidézésébe történő beavatáson keresztül.

A jó szellemek megidézését azonban meg kell előznie érzékeink begyakorlásának, valamint az emberi ÉN-nek az Isteni ÉN-hez való viszonya megismerésének. Amíg az ember teljesen el nem sajátította ezt az előzetes tudnivalót, haszontalan dolog emberi alakot adni a forma nélkülinek. „Forma nélkülin” a magasabb- és alsóbbrendű isteneket értem, a föld feletti és a földi szellemeket vagy lényeket, amelyek a kezdők számára csak a színekben és a hangokban fedhetők fel. Mert a magasrendű Adeptuson kívül senki nem tud felfogni egy „Istent” a maga valódi, transzcendentális formájában, ami a gyakorlatlan értelem, a tanuló számára csak az aurája révén látható. Az érzékenyek és a médiumok által néha megpillantott egész alakok csak azon három csoport egyikébe tartoznak, amelyeket képesek meglátni: (a) Élő emberek asztrális teste, (b) Nirmânakâya-k (jó vagy rossz adeptusok, akiknek a teste halott, de akik megtanultak éterikus személyiségükben élni a láthatatlan térben) és (c) kísértetek, elementárisok és elementálok, amelyek általában az Asztrális Fénytől kölcsönzött formákban parádézhatnak, vagy a hallgatóság vagy médium „lelki szemeiben” levő alakoktól, amelyek azonnal tükröződnek az aurájukban.

^{II/30} *De Mysteriis*, 100. old. 10-19. sorok; 109. lap. 1. fol.

^{II/31} *De Mysteriis*, 290. old. 15-18. és további sorok; caps. V. és VII.

^{II/32} *Ugyanott*, 100. old. sec. III. cap. III.

Mivel a tanulmányozók elolvasták az eddigieket, most már jobban megértik, miért szükséges először tanulmányozni a megfeleléseket a „princípiumaink” – amelyek pedig csupán a hármasságot alkotó (szellemi és fizikai) ember különböző aspektusai – és a paradigmánk között, ami az aspektusok közvetlen gyökere a világegyetemben.

Erre való tekintettel most folytatnunk kell tanításainkat az emberrel közvetlenül összeköttetésben lévő és vele mindörökre összekapcsolt hierarchiákról.

Eleget beszéltünk a témáról ahhoz, hogy megmutassuk: amíg az orientalisták és az avatatlan néptömegek számára az „*Om Mani Padme Hum*” mondat egyszerűen azt jelenti, hogy „Óh, drágakő a lótuszban”, ezoterikusan azt jelenti, hogy „Óh, én Istenem önmagamban”. Igen, van egy isten minden emberi lényben, mert az ember Isten volt és ismét istenné fog válni. Ez a mondat az ember és a világ feloldhatatlan egybeolvadását mutatja. A lótusz ugyanis a kozmosz, mint az abszolút teljesség egyetemes jelképe, a drágakő pedig a szellemi ember, vagy Isten.

Az előző értekezésben ismertettük a megfeleléseket a színek, hangok és „princípiumok” között, és azok, akik elolvasták a *Titkos Tanítás* IV. kötetét, emlékezni fognak arra, hogy ez a hét princípium az angyalok vagy Dhyân Chohan-ok hét nagy hierarchiájától származik, amelyek megint csak a színekhez és a hangokhoz kapcsolódnak, és együtt alkotják a megnyilvánult Logoszt.

A szférák örök zenéjében megtaláljuk a színeknek megfelelő tökéletes skálát, a számban pedig, amelyet a szín és a hang rezgése határoz meg, amelyen „minden forma alapul, és amely minden hangot irányít”, megtaláljuk a megnyilvánult világegyetem összegzését.

Ezeket a megfeleléseket úgy szemléltethetjük, hogy megmutatjuk a színek és hangok viszonyát a mértani formákhoz, amelyek^{II/33} a kozmosz megnyilvánulásának egymás utáni fokozatait fejezik ki.

A tanuló azonban biztosan összezavarodik, ha a diagramok tanulmányozásakor elfeledkezik két dologról: (1) Arról, hogy a síkunk a visszatükröződés síkja, tehát látszatszerű, *a különböző jelölések fordítva vannak, és alulról felfelé kell számítani azokat*. A zenei skála alulról halad felfelé, a mély „dó” hanggal kezdődik, és a sokkal élesebb „ti” hanggal végződik. (2) Arról, hogy a Kâma-Rûpa (ami a zenei skálában a dó-nak felel meg), mivel az anyag minden lehetségesét tartalmazza, szükségszerűen a kiinduló pont a mi síkunkon. Továbbá ez kezdi a jelöléseket minden síkon, az adott sík „anyagának” megfelelően. A tanuló azt se felejtse el, hogy ezeket a hangokat egy körben kell elrendezni, és akkor megmutatkozik, hogy a „fá” a természet középső hangja. Röviden, a zenei hangok, a színek és a számok 1-től 7-ig mennek, nem pedig 7-től 1-ig, mint ahogyan tévesen értelmezni szokták a színek színeit, és a vöröset számítják az elsőnek. Ezért kellett nekem a II. diagramon a princípiumokat és a hét napjait össze-vissza feltüntetnem. A zenei skála és a színek, rezgésszám szerint, ilyen módon sorakoznak a durva anyagú világtól a szellem világáig:

PRINCÍPIUM	SZÍN	HANG	SZÁM	AZ ANYAG ÁLLAPOTA
Chhâyâ, árnyék vagy testmás	Ibolya	ti	7	Éter
Felső manasz, szellemi értelem	Indigó	lá	6	Kritikus állapot, amit az okkultizmusban levegőnek hívnak
Aurikus burok	Kék	szó	5	Gőz, vagy pára
Alsó manasz, vagy állati lélek	Zöld	fá	4	Kritikus állapot
Buddhi, vagy szellemi lélek	Sárga	mi	3	Víz
Prâna, vagy élet-princípium	Narancs	ré	2	Kritikus állapot
Kâma rûpa, az állati élet székhelye	Vörös	dó	1	Jég

^{II/33} Lásd: A *Titkos Tanítás* korábbi kötetei.

Itt ismét arra kérjük a tanulót, hogy a már megadott okból felejtse el mindenféle megfelelést a princípiumok és a számok között. Az ezoterikus felsorolást nem lehet összeegyeztetni a hagyományos exoterikussal. Az egyik a valóság, a másik csalóka látszatok szerinti osztályozás. Az emberi princípiumokat az *Esoteric Buddhism* kezdők számára foglalta táblázatba, hogy össze ne zavarja őket elméjükben. Félig-meddig szándékos kódosítás volt ez.

Színek, hangok és formák

Folytassuk ezzel:

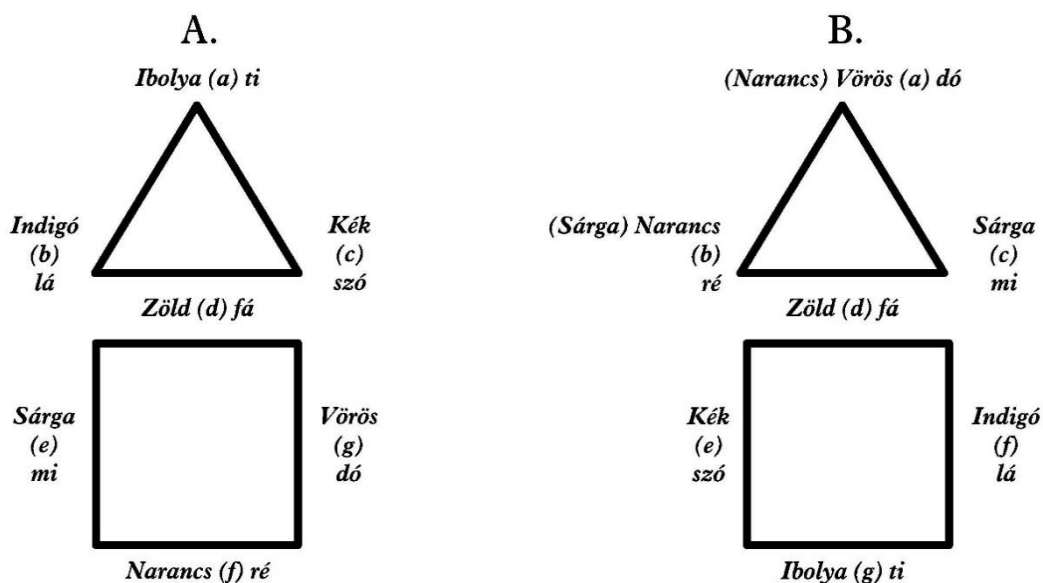

Az ősananyag síkja

A megnyilvánult
vagy
differentiálódott
anyag síkja

A pont a körben a Megnyilvánulatlan Logosz, és megfelel az Abszolút Életnek és az Abszolút Hangnak.

A kör vagy a gömb után az első mértani alakzat a háromszög. Megfelel a mozgásnak, színnek és hangnak. Így a pont a háromszögben a Második Logoszt, az „Atya-Anyát”, vagy a fehér sugarat, jeleníti meg, amely nem szín, mivel potenciálisan minden színt tartalmaz. Úgy mutatják be, hogy a Megnyilvánulatlan Logoszból vagy a Ki nem mondott Igéből sugárzik ki. Az első háromszög körül az őseredeti szubsztancia síkján ebben a sorrendben (a mi síkunk viszonylatában *fordított* sorrendben) a következők alakulnak ki:

A.

- (a) A természet asztrális mása, vagy minden forma paradigmája.
- (b) Isteni fogalomalkotás, vagy Egyetemes Elme.
- (c) Az okkult természet szintézise, Brahmâ Tojása, ami mindent magába foglal és mindent kisugároz.
- (d) A természet állati vagy anyagi lelke, az állati és növényi értelem és ösztön forrása.
- (e) Fohat, a Dhyân Chohan-i értelmek összessége.
- (f) A természet élet-princípiuma.
- (g) A természet életet nemző princípiuma. Az, ami a szellemi síkon az alsóbb sík szexuális vonzásának felel meg.

A Valóság világa a sűrű természet síkján tükröződve megfordul, és a Földön, a mi síkunkon a következővé válik:

B.

- (a) A vörös megnyilvánult kettősség, vagyis a férfi és nő színe. Az emberben legalacsonyabb állati alakjában jelenik meg.
- (b) A narancs a jógik és buddhista papok ruhájának a színe, a Nap, a szellemi életerő, valamint a vitális princípium színe.
- (c) A sárga vagy a ragyogó aranyszín a szellemi, isteni sugár színe minden atomban, az emberben a Buddhie.
- (d) A zöld és a vörös – úgymond – felcserélhető színek, mert a zöld elnyeli a vöröset, mint-hogy rezgései háromszor olyan erősek, mint az utóbbié, és a zöld a legvörösebb vörös kiegészítő színe. Ezért ábrázolják az alsóbb manaszt és a Kâma Rûpa-t zöldnek illetve vörösnek.
- (e) Az asztrális sík vagy aurikus burok a természetben és az emberben.
- (f) Az elme, vagyis a racionális elem az emberben és a természetben.
- (g) Az emberi test legéteribb hasonmása, az ellentétes pólus, rezgés és érzékenység szempontjából olyan, mint az ibolya viszonya a vöröshöz.

A fenti a megnyilvánult síkon van, ami után megkapjuk a hetet és a megnyilvánult prizmat, vagy az embert a Földön. Az utóbbival egyedül a fekete mágusok foglalkoznak.

A kozmoszban a színek és hangok, és ezért a számok fokozatai és egymás közötti viszonyai végtelenek. Ezt még a fizika is gyanítja, mert megbizonyosodott arról, hogy vannak lassabb rezgések is, mint a vöröse – az általunk felfogható leglassabbé –, és vannak sokkal gyorsabb rezgések, mint az ibolyáé, ami a leggyorsabb, amelyet érzékeink fel tudnak fogni. A Földön, fizikai világunkban azonban korlátozott a felfogható rezgések tartománya. Fizikai érzékszerveink nem tudják megismerni a színek hét és korlátozott fokozatai alatti és fölötti rezgéseket, mert az ilyen rezgések nem képesek bennünk szín vagy hang érzetét kelteni. Mindig a fokozatokra osztott hét színek lesz a miénk, és nem több, hacsak meg nem tanuljuk megbénítani a négyességünket, és a felső háromszögben lévő szellemi érzékszerveinkkel felfogni mind a felsőbb, mind az alacsonyabb rezgéseket.

Nos, az illúzió e síkján három alapszín van, ahogyan a fizika tudománya is bemutatja, a vörös, a kék és a sárga (vagy inkább narancssárga). Emberi princípiumok fogalmaiban kifejezve ezek: (1) Kâma Rûpa, az állati érzések székhelye, amely összeolvad, és hordozóeszközként szolgál az állati léleknek, vagy alsóbb manasznak. (A vörös és a zöld – ahogyan mondtuk – összecserélhető.) (2) Az aurikus burok, vagyis az ember esszenciája. (3) A prâna, vagyis az élet-princípium. De ha az illúzió világából, vagyis az embertől, ahogyan itt ezen a Földön él, és csak érzéki észleleteire van utalva, átlépünk a félig látszat-világba, és megfigyeljük magukat a természetes színeket, vagy a princípiumok színeit, vagyis ha megpróbálunk rájönni, hogy melyek azok, amelyek a tökéletes emberben az összes többi elnyelik, azt találjuk, hogy a színek a következő módon felelnek meg egymásnak és válnak egymás kiegészítőivé:

	ibolya	
(1) vörös		zöld
(2) narancs		kék
(3) sárga		indigókék
	ibolya	

Egy halványlila, ködszerű forma jeleníti meg az asztrális embert egy tojásdad, kékes színű körben, amely fölött szüntelen rezgésekben sugároznak a színek színei. Az a szín az uralkodó, amelyiknek a megfelelő princípiuma általában, vagy a tisztánlátó megfigyelés adott időpontjában a legaktívabb. Ilyennek mutatkozik az ember éber állapotában, és annak alapján, hogy ez vagy az a szín az uralkodó, és a rezgései milyen intenzitásúak, a tisztánlátó meg tudja ítélni – ha ismeri a megfeleléseket – egy személy belső állapotát vagy jellemét, mert az ember nyitott könyv minden gyakorlati okkultista számára.

A transz állapotában az aura teljesen megváltozik, a színek hét színe többé nem különböztethető meg. Alvás közben sincs mindegyik „otthon”. Ugyanis azok, amelyek az ember szellemi elemeihez tartoznak, vagyis a sárga, a buddhi, az indigó, a magasabb manasz és az aurikus burok kékje vagy alig látható, vagy teljesen hiányzik. A szellemi ember szabad, amikor alszik, és bár lehet, hogy a fizikai emlékezetének erről nincs tudomása, magasabb esszenciájába öltözve más síkok birodalmában él, olyan birodalmakban, amelyek a valóság országai, és amelyeket a mi illúzió-síkunkon álmoknak neveznek.

Sőt, egy jó tisztánlátó az okkultizmus egyik fontos leckéjét tanulná meg, ha lehetősége lenne megfigyelni egy transz-állapotban levő jógit és egy mesmerizáltat egymás mellett. Megtanulná felismerni a különbséget az öngerjesztett transz és egy külső befolyásból eredő hipnotikus állapot között. A jóginál teljesen eltűnnek az alsóbb négyesség „princípiumai”. Sem a vöröset, a zöldet, a vöröseslilát, sem a test aurikus kékjét nem lehet látni, semmit, csak az aranyszínű prâna-princípium alig észrevehető rezgéseit, és egy arannyal csíkozott lila lángot, amely a fejnek arról a területéről tör felfelé, ahol a harmadik szem van, és egy pontban tetőzik. Ha visszagondolunk arra, hogy a valódi ibolyaszín, vagyis a színek legvége nem kékből és vörösből tevődik össze, hanem egy homogén szín, és rezgései

hétszer olyan gyorsak, mint a legszélső vöröse,^{II/34} és hogy az aranyszín a három sárga árnyalat esszenciája a narancsvöröstől a narancssárgáig és a sárgáig, akkor megértjük az okát: Saját aurikus testében él, ami most a buddhi-manasz hordozóeszközzé válik. Másrészt viszont a mesterségesen létrehozott hipnotikus vagy mesmerikus transzban, ami öntudatlan, amikor nem tudatos fekete mágia hatása, hacsak nem egy magas szintű Adeptus hozza létre, a princípiumok teljes sorozata jelen van. Ilyenkor a magasabb manasz megbénult, és ez a bénultság elválasztja tőle a Buddhít, a vörös-ibolya asztrális testet pedig teljesen leigázza az alsóbb manasz és a kâma rûpa (a bennünk lévő zöld és vörös állati szörnyetegek).

Aki jól megérti a fenti magyarázatokat, könnyen be fogja látni, milyen fontos minden tanulmányozó számára – akár gyakorlati okkult képességekre óhajt szert tenni, akár csak a tisztánlátás és a metafizikai tudás tisztán pszichikus és szellemi adományaira törekszik –, hogy alaposan megtanulja a helyes megfeleléseket az emberi vagy természeti princípiumok és a Kozmosz princípiumai között. A tudatlanság az, ami odavezeti a materialista tudományt, hogy elutasítsa a belső embert és isteni képességeit. A tudás és a személyes tapasztalás teszi lehetővé az okkultista számára, hogy azt állítsa, az ilyen képességek ugyanolyan természetesek az ember számára, mint az úszás a halaknak. Olyan, mint amikor egy lappföldi teljesen őszintén elutasítja annak a lehetőségességét, hogy egy bélhúr egy hegedűre lazán felszerelve érthető hangot vagy dallamot adhat. A mi princípiumaink valóban Apolló héthúrú lantja. A mi korunkban, amikor a feledés fátyla borította be a régi tudást, az emberek képességei nem különbek, mint a hegedű laza húrjai a lappföldi számára. Az okkultista azonban, aki tudja, hogyan feszítse meg azokat, és hangolja hegedűjét össze a színek és hangok rezgéseivel, isteni harmóniákat hozhat ki belőlük. Ezeknek a képességeknek az egyesítése, valamint a Mikrokozmosz és a Makrokozmosz összehangolása adja az „*Om Mani Padme Hum*” invokáció mértani megfelelőjét.

Ezért van az, hogy Pythagoras iskolájában kötelező volt a zene és a geometria előzetes ismerete.

A színek és a hangok gyökerei

Egyébként az Őseredeti Hét mindegyike, a Megnyilvánult Logoszt alkotó első hét sugár, ismét csak hétszeres. Így ahogyan a szoláris színek hét színe a hét sugárnak vagy hierarchiának felel meg, úgy mindegyiküknek megvan a maga hetes felosztása, amik ugyanazoknak a színsorozatoknak felelnek meg. Ebben az esetben azonban az egyik szín – az, amelyik az adott hierarchiára összességében jellemző – az uralkodó, és erősebb a többinél.

Ezeket a hierarchiákat csak a színek színének koncentrikus köreivel lehet jelképezni, mindegyik hierarchiát a hét koncentrikus kör egy sorozata képviseli, azok természetes sorrendjében. Mindegyik

II/34

Szín	Hullámhossz 10 ⁻⁹ m-ben	Frekvencia 10 ¹² Hz-ben
Ultraibolya	406	759
Ibolya	423	709
Ibolya-indigó	439	683
Indigó	449	668
Indigókék	459	654
Kék	479	631
Kékeszöld	492	610
Zöld	512	586
Zöldessárga	532	564
Sárga	551	544
Narancssárga	571	525
Narancs	583	514
Narancsvörös	596	503
Vörös	620	484
Infravörös	645	465

ilyen „kerékben” lesz azonban egy kör, amelyik fényesebb és élénkebb színű a többinél, és a keréknek egy ilyen színű, körülölelő aurája lesz (szegélye, ahogyan a fizikusok nevezik). Ez a szín lesz az adott hierarchiának, mint egésznek a jellemző színe. e hierarchiák mindegyike a természet hét birodalma egyikének esszenciáját (lelkét) szolgáltatja, és egyben „Építője” is annak. Ezek a hierarchiák a három elementál birodalom, az ásványi, a növényi, az állati és a szellemi ember birodalma.^{II/35} Ezen felül mindegyik hierarchia a maga meghatározott színével látja el az emberben levő hét princípium egyikének auráját. Továbbá, mivel mindegyik hierarchia a szent bolygók egyikének uralkodója, könnyű megérteni, hogyan jött létre az asztrológia, és hogy a valódi asztrológiának szigorúan tudományos alapjai vannak.

A teremtő erők 7 hierarchiájának ábrázolására a keleti iskolákban használt jelkép egy kerék, ami hét koncentrikus körből áll, és mindegyik kör ki van színezve a hét szín egyikével. Ha úgy akarjuk, nevezzük őket angyaloknak, bolygói szellemeknek, vagy a mi esetünkben a Naprendszerünk 7 szent bolygója 7 uralkodójának. Mindenesetre a koncentrikus körök Ezékiel kerekeinek jelképeit jelentik egyes nyugati okkultisták és kabbalisták számára, a mi számunkra pedig az „Építőket”, vagy a Prajâpati-t.

^{II/35} Lásd: *Five Years of Theosophy*, 273-278. oldalak.

AZ EMBERI PRINCÍPIUMOK		A HÉT HIERARCHIA ÉS ALOSZTÁLYAIK	
Ibolya Linga Sharîra	IBOLYA	IBOLYA	
	Indigókék		
	Kék		
	Zöld		
	Sárga		
	Narancs		
	Vörös		
Indigókék Felső Manasz	Ibolya	INDIGÓKÉK	
	INDIGÓKÉK		
	Kék		
	Zöld		
	Sárga		
	Narancs		
	Vörös		
Kék Aurikus tojás	Ibolya	KÉK	
	Indigókék		
	KÉK		
	Zöld		
	Sárga		
	Narancs		
	Vörös		
Zöld Alsó Manasz	Ibolya	ZÖLD	
	Indigókék		
	Kék		
	ZÖLD		
	Sárga		
	Narancs		
	Vörös		
Sárga Buddhi	Ibolya	SÁRGA	
	Indigókék		
	Kék		
	Zöld		
	SÁRGA		
	Narancs		
	Vörös		
Narancs Prâna	Ibolya	NARANCS	
	Indigókék		
	Kék		
	Zöld		
	Sárga		
	NARANCS		
	Vörös		
Vörös Kâma Rûpa	Ibolya	VÖRÖS	
	Indigókék		
	Kék		
	Zöld		
	Sárga		
	Narancs		
	VÖRÖS		

III. Diagram

A III. diagram

A tanulmányozónak gondosan meg kell vizsgálnia a fenti diagramot.

Tehát a Linga Sharîra az ibolyaszínű hierarchia ibolyaszínű alsugarától származik, a felső Manasz hasonló módon az indigókék hierarchia indigókék alsugarától származik, és így tovább. Mivel minden ember bizonyos bolygó alatt születik, mindig annak a bolygónak a színe lesz benne túlsúlyban, mert az a „princípium” fog benne uralkodni, amelyik a kérdéses hierarchiából származik. Lesz az aurájában bizonyos mennyiségű szín a többi bolygótól is, de az uralkodó bolygóé lesz a legerősebb. Így egy olyan ember, akiben mondjuk a Merkúr-princípium az uralkodó, ha egy más bolygó alatt született személy Merkúr-princípiumára hat, képes az illetőt teljesen a hatalmába keríteni. Mert a benne lévő erősebb Merkúr-princípium legyőzi a másikon levő gyengébb merkúri elemet. Kevés hatalma lesz azonban a vele ugyanazon bolygó alatt születettek fölött. Ez a kulcsa a magnetizálás és a hipnotizálás okkult tudományainak.

A tanulmányozó értse meg, hogy a rendeket és a hierarchiákat itt a nekik megfelelő színekkel nevezzük meg, hogy elkerüljük a számok használatát, ami az emberi princípiumokkal kapcsolatban zavarólag hatna, mivel az utóbbiaknak nincs meg a saját megfelelő számuk. E hierarchiák valódi okkult neveit most nem tudjuk megadni.

A tanulóknak nem szabad azonban elfelejtenie, hogy a fizikai szemünkkel látott színek nem az okkult természet valódi színei, hanem csupán azok a hatások, amelyeket bizonyos rezgési sebességek okoznak fizikai érzékszerveinkben. Clerk Maxwell kimutatta, hogy bármelyik szín retinális hatását utánozni lehet három más szín megfelelő kombinálásával. Ebből az következik tehát, hogy a retinánknak csak három különálló színérzete van, és ezért nem úgy érzékeljük a hét színt, ahogyan valójában léteznek, hanem úgymond, csak az „utánzataikat” a fizikai érzékszervünkben.

Így például az első „háromszög” narancsvöröse nem a narancs és a vörös kombinációja, hanem a valódi „szellemi” vörös, ha szabad így mondanunk, míg a színek vöröse (a vérvörös) a Káma, az állati vágy színe, és elválaszthatatlan az anyagi síktól.

Az Istenség egysége

A tiszta és mesterkéletlen ezotéria nem beszél személyes Istenről, ezért ateistáknak tartanak bennünket. Pedig a valóságban az okkult filozófia egészében teljesen az Isten mindenütt jelenvalóságán, az Abszolút Istenségen alapul, és ha RAJTA nem is töprengünk, mivel túl szentnek és Egységként pedig felfoghatatlannak tartjuk a véges értelem számára, az egész filozófia mégis azon alapszik, hogy az Ő isteni képességei mindennek a forrása, ami lélegzik, él, és létezik. Az EGYET minden régi vallásban a sokkal mutatták be. Egyiptomban és Indiában, Kaldeában és Föníciában, végül pedig Görögországban az istenséggel kapcsolatos elképzeléseket a három, öt és hét többszöröseivel fejezték ki, ugyanakkor a nyolc, kilenc és tizenkét nagy istenséggel is, amelyek az Egyetlen és Egyedüli Isten erőit és tulajdonságait jelképezték. Ez összefüggésben volt azzal a szabálytalan és páratlan számokkal történő végtelen felosztással, amelynek e népek metafizikusai EGYETLEN ISTENSÉGÜKET alávetették. Így megalkotva, az istenek köre rendelkezett az EGYETLEN LEGMAGASABB ÉS MEGISMERHETETLEN minden tulajdonságával és sajátosságával, mert az isteni személyiségeknek, vagy inkább megszemélyesített jelképeknek ebben a gyűjteményében ott lakozik az EGY ISTEN, az ELSŐ ISTEN, az az Isten, akiről Indiában azt mondják, hogy nincs belőle második.

Óh, Ani Isten [a Szellemi Nap], Te isteni személyiségeid összességében lakozol.^{II/36}

Ezek a szavak a régieknek azt a hitét fejezik ki, hogy minden megnyilvánulás egyetlen és ugyanazon forrásból fakad, minden egyetlen azonos princípiumból árad ki, amely másképp soha nem tud teljesen kibontakozni, csak kiáradásainak együttes és teljes összességében és azon keresztül.

^{II/36} *Apud Grébaut Papyrus Orbiney*, 101. old.

Valentinus pleroma-ja teljesen azonos az okkult filozófiában a térrel, mert a pleroma a felsőbb régiók „teljességét” jelenti. Valamennyi isteni megnyilvánulás és kiáradás végösszege, amely az EGY-ből előtörő sugarak *plénúmat* vagy összességét fejezi ki. Minden síkon elkülönülnek, és isteni erőkké alakítják át magukat, amiket angyaloknak és bolygói szellemeknek neveznek minden nép filozófiájában. A gnosztikus Æon-okat és a pleroma erőit úgy beszélgetik, mint a *Purána*-k angyalait és Siddha-it. Az Epinoia, Isten első női megnyilvánulása, Simon mágus és Saturninus „princípiuma” ugyanazt a nyelvet használja, mint Basilides Logosza, és mindegyikük visszavezethető a tisztán ezoterikus Alêtheia-ra, a misztériumok IGAZSÁG-ára. Mindegyikükről azt tanítják, hogy különböző időben és különböző nyelveken, az egyiptomi papirusz sok ezer éves nagyszerű himnuszát ismétlik.

Az istenek imádnak Téged, üdvözlnek Téged, óh Egyetlen Sötét Igazság.

Ra-nak címezve hozzátesszük:

Az istenek meghajolnak méltóságod előtt, magasztalva annak lelkeit, ami létrehozta őket... és azt mondják neked, béke minden kiáradásnak, ami az Istenek Tudatos Atyáinak Öntudatlan Atyjától származik... Teremtmények létrehozója, imádjuk a lelkeket, amelyek belőled áradnak ki. Te nemzel bennünket, óh, te Ismeretlen, és téged üdvözlünk, amikor imádunk minden Isten-lelket, ami belőled száll le, és bennünk él.

A kijelentésnek ez a forrása:

Nem tudjátok, hogy istenek, és az Isten temploma vagytok.

Ezt mutatja be az 1889. márciusi *Luciferben* megjelent cikk, „Az egyházi és szabadkőműves szertartások gyökerei”. Jól mondták 17 évszázaddal ezelőtt: „Az ember nem birtokolhatja az Igazságot (Alêtheia-t), hacsak nem részesül a gnózisban”. Így mondhatjuk ma is: Senki sem ismerheti az Igazságot, hacsak nem tanulmányozza az okkultizmus pleroma-jának titkait, és ezek a titkok mind megvannak az ősi bölcsesség-vallás teogóniájában, ami az okkult tudomány Alêtheia-ja.

III. Értekezés: Megjegyzés a korábbi értekezésekhez

Mivel sokan írtak nekem, és majdnem panaszkodtak arról, hogy az első két értekezéshez mellékelt diagramokat nem tudják a gyakorlatban és világosan alkalmazni, mások pedig ezeknek a diagramoknak a homályosságáról beszéltek, egy rövid magyarázatot tartok szükségesnek.

A legtöbb esetben ennek a nehézségnek az az oka, hogy téves megközelítésből vizsgálták a dolgokat, a tisztán elvont és metafizikai dolgokat tényleges és fizikai dolgokként értették félre, és azokkal összekeverték. Vegyük például a II. értekezés A és B diagramjait, és mondjuk azt, hogy ezek teljesen a makrokozmoszra vonatkoznak, és ideálisak. Ne felejtjük el, hogy az okkultizmus tanulmányozása az egyetemestől halad a részletek felé, és nem fordítva, ahogyan ez a tudományban elfogadott. Mivel Platón beavatott volt, természetes módon az előbbi módszert követte, míg Arisztotelész – mivel soha nem kapott beavatást – gúnyolódott mesterén, és kidolgozta saját rendszerét, örökségül hagyva azt Bacon-re, aki átvette és tovább fejlesztette azt. Való igaz, hogy a hermetikus bölcsesség aforizmája, a „Mint fent, úgy lent” minden ezoterikus tanításra vonatkozik, de nekünk a fentivel kell kezdenünk, és meg kell tanulnunk a szabályt, mielőtt a gyakorlati tapasztalatokat összegezhettünk.

A két ábra ezért nem akar semmilyen két konkrét síkot bemutatni, hanem inkább két sík absztrakciójáról van szó, mintegy magyarázatként a visszatükröződés törvényéről éppen úgy, ahogyan az alsó manasz a felső manasz tükröződése. Ezeket az ábrákat tehát a legmagasabb metafizikai értelemben kell felfognunk.

A diagramokkal csak az a szándékunk, hogy megismertessük a tanulókat az okkult megfelelések elképzeléseivel, mert a metafizikai vagy makrokozmosz és spirituális okkultizmus valódi szellemisége tiltja az ábrák, sőt a szimbólumok alkalmazását, és legfeljebb csak addig engedi meg, amíg ideiglenes segítségként szükség van rájuk. Ha egyszer egy elképzelést szavakba foglalunk, már elveszti

valódiságát. Ha egyszer egy metafizikai elképzelést ábrázolunk, ezzel materializáljuk annak szellemét. Ezeket az ábrákat tehát úgy kell tekinteni, mint létrafokokat, amelyekkel a sáncokra fel lehet jutni, és amelyeket félre lehet lökni, ha egyszer elértük a várfokot.

Legyenek ezért nagyon figyelmesek a tanulmányozók, hogy az értekezéseket szellemük szerint fogják fel, és kerüljék el, hogy anyagi formát adjanak nekik. Próbálják meg mindig megtalálni a lehető legmagasabb jelentést, legyenek biztosak benne, hogy minél anyagibb és kézzelfoghatóbb elgondolásaik vannak az értekezésekről, annál távolabb vannak azok helyes megértésétől. Különösen vonatkozik ez az első értekezésre és a diagramokra, mert mint minden valódi mesterségben, úgy az okkultizmusban is először az elméletet kell megtanulnunk, mielőtt megkezdődne a gyakorlati oktatásunk.

A titoktartásról

A tanulók azt szokták kérdezgetni, miért van ekkora titoktartás egy tanítás részleteire vonatkozóan, ha egyszer a nagy egész már nyilvánosan feltárták, mint például az *Esoteric Buddhism*-ban és a *Titkos Tanításban*?

Erre az okkultizmus a következőt válaszolja. Két okból:

(a) A teljes igazság túlságosan szent ahhoz, hogy válogatás nélkül nyilvánosságra hozzuk.

(b) Minden részlet és az exoterikus tanításokban levő hiányzó láncszemek megismerése túlságosan veszélyes avatatlan kezekben.

A „Bolygói Szellemek” – a legmagasabb Kumâra-k, akik e Mahâmanvantara folyamán többé már nem öltenek testet az Univerzumban –, akik Avatâra-kként csak minden új emberfaj kezdetén, valamint a nagy és a kis ciklus két végén, illetve csomópontja idején jelennek meg a Földön, feltárták az igazságokat az ember előtt. Ezek az igazságok azonban idővel, ahogyan az ember egyre inkább elállatiasodott, kitörlődtek az emberi emlékezetből. Mégis, bár ezek a Tanítók nem maradnak tovább az emberrel, mint amennyi idő kell ahhoz, hogy az általuk tanított örök igazságokat a gyermek-emberség képlékeny elméjébe bevéssze, a szellemük szunnyadva, de azért elevenen az emberiséggel marad. A kezdeti kinyilatkoztatások teljes ismerete mindig megmaradt a kevés kiválasztottnál, és tovább adódott az adeptusok egyik generációjáról a másikra, attól kezdve a jelenlegi időkig. Ahogyan a Tanítók mondják az okkultizmus alapelemeiben:

Ez annak biztosításával történik, hogy ezeket [az örök igazságokat] a későbbi korok eljövendő generációi teljesen el ne veszítsék, vagy el ne felejtsek.

A Bolygói Szellem küldetése csupán az, hogy az Igazság alaphangját megüsse. Ha egyszer az alaphang rezgését elindította, az megszakítás nélkül folytatja útját az emberi faj vándorútján keresztül, egészen a ciklus végéig. Ekkor a Bolygói Szellem eltűnik Földünkről a következő bolygói manvantara-ig. Az ezoterikus igazságok bármelyik tanítójának – akár a tudás létrájának tetején, akár az alján áll – ugyanez a küldetése: mint fent, úgy lent. Nekem csak arra van utasításom, hogy a tanulók között megüsssem a különböző ezoterikus igazságok alaphangját. Önök közül azok, akik az „Ösvényen” társaik fölé emelkednek majd ezoterikus tanulmányaik során, meg fogják kapni – ahogyan a „kiválasztottak” is megkapták és megkapják az Alapító Testvériségben – az utolsó magyarázó részleteket és a végső kulcsot ahhoz, amit tanulnak. Azonban senki nem remélheti, hogy megkapja ezt a kiváltságot az előtt, hogy a MESTEREK – nem pedig az én szerény személyem – méltónak találják őt erre.

Ha szeretnék tudni ennek az irányelvnek az igazi okát, most azt is elmondom. Nincs értelme annak, hogy elismételjem és megmagyarázzam azt, amit önök mindannyian ugyanolyan jól tudnak, mint én. Kezdetben az események megmutatták, hogy semmilyen elővigyázatosság nem felesleges. Több száz férfiból és nőből álló társulatunkban úgy tűnik, sokan nem tudták felfogni a fogadalom áhítatos szentségét (amelyet néhányan csak tolluk hegyével tettek le), sem azt a tényt, hogy a *személyiségüket* teljesen figyelmen kívül kell hagyniuk, amikor szembe kerülnek saját MAGASABB ÉN-JÜKKEL, vagy hogy egyetlen szavuk és fogadalmuk sem ér semmit, csak ha cselekedetekkel hitelesítik azokat.

Ilyen volt az emberi természet, semmi több. Ezért a Mester megbocsátóan tovább lépett, és egy új próbaidőt engedélyezett. De még ettől eltekintve is veszély leselkedik magában a jelenlegi ciklus természetében. A civilizált emberiség, bármennyire is védik a láthatatlan Figyelők, a Nirmânakâyák, akik a különböző fajainkon, nemzeteinken örködnek, jelenleg még – a közös karmája következtében – erősen a testet öltött és testen kívüli „Sötét Testvéreknek”, a Nirmânakâyák hagyományos ellenfeleinek a befolyása alatt áll. Ez pedig – ahogyan már elmondtam – az első Kali Yuga ciklus végéig (1897), és még néhány évvel azután fog tartani, amint a kisebb sötét ciklus átfedi a nagyobb ciklust. Így minden elővigyázatosság ellenére, gyakran teljesen méltatlan személyek szereznek tudomást szörnyű titkokról a „Sötét Testvérek” erőfeszítései és az emberi agyra gyakorolt hatásuk következtében. Mindez annak az egyszerű ténynek köszönhető, hogy bizonyos kiváltságos szervezetekben a Bolygói Lények által elindított alapigazságok rezgései életre kelnek. Ez az, amit a nyugati filozófia veleszületett eszméknek, az okkultizmus pedig a „védőszellem felvillanásainak”^{III/1} nevez. Az örök igazságon alapuló néhány ilyen eszme felébred, és mindaz, amit az örködő hatalmak tehetnek, annyi, hogy megakadályozzák teljes feltárulását.

Az elkülönült anyag ezen univerzumában mindennek két aspektusa van: a világos és a sötét oldal, és amikor ezt a két tulajdonságot a gyakorlatban alkalmazzák, az egyikből haszon, a másikból pedig rontás származik. Minden ember válhat botanikussá anélkül, hogy ebből embertársai számára nyilvánvaló veszélyt hordozna. Sok kémikus, aki már mesterré vált az oldatok tudományában, tudja, hogy azok mindegyike képes gyógyítani is, és ölni is. Nincs olyan alkotóelem, nincs olyan mérge, amelyet mindkét célra fel ne lehetne használni, kezdve az ártalmatlan viasztól, a halálos hidrogén-cianidig, a csecsemő nyálától a kobra mérgéig. Ezt minden kezdő orvos tudja – legalábbis elméletileg. De hol van az a képzett kémikus napjainkban, akinek megengednék, hogy a tudomány három birodalmához tartozó bármely anyag tulajdonságának „sötét oldalát” felfedezze, nem is beszélve azokról az anyagokról, amelyek az okkultizmus hét birodalmához tartoznak? Ennek a birodalomnak a titkaiba, a dolgok legbelsőbb lényegébe és a kezdeti kölcsönhatásaiba vajon ki hatolt be? Pedig egyedül ez az a tudás, ami egy okkultistát igazi, gyakorlati beavatottá tesz, akár a Fény Testvériségének, akár a Sötét Testvériségnek a vonalán halad. Annak a finom, nyom nélküli és a természetben található leghatékonyabb méregnek az esszenciája, amely az úgynevezett Medici- és Borgia-mérgek alkotórésze is volt, ha olyan hozzáértő használja, aki ismeri az ember által hozzáférhető földi síkokon e mérgeket lehetőségeinek hét fokozatát, bárkit meggyógyíthat, vagy megölhet a világon. Az eredmény természetesen attól függ, hogy az alkalmazó személy a Fény vagy a Sötétség testvére. Az előbbi a jó megtételében megakadályozhatja a fajt, a nemzeti és az egyéni karma, a másodikat gonosz munkájában meggátolhatja a „Védőfal” emberi „köveinek” közös erőfeszítése.^{III/2}

Helytelen azt gondolni, hogy létezik bármilyen „robbanóanyag” vagy „bölcsek köve” vagy „életelixír”. Az utóbbi ott rejtőzik minden virágban, minden kőben és ásványban szerte az egész világon. Az életelixír *mindannak* a végső esszenciája, *ami a felfelé irányuló fejlődés útján halad*. Mivel nincs jó vagy rossz önmagában, így nincs is sem „életelixír”, sem „halálexelixír”, sem mérge önmagában, hanem minden benne van egy és ugyanazon egyetemes esszenciában, és ezt vagy azt a hatást kelti vagy eredményezi aszerint, hogy milyen fokú az elkülönülése és milyen kölcsönhatásokban vesz részt. A *világos oldal* életet, egészséget, üdvösséget, isteni békét, stb., a *sötét oldal* halált, betegséget, bánatot, békétlenséget hoz. A legerősebb mérgek természetének ismerete bizonyítja ezt: egyesek közülük még nagy mennyiségben sem tesznek a szervezetre rossz hatást, míg ugyanabból a méregből egy mákszemnyi is villámcsapás-szerűen megöli a szervezetet. Ugyanaz a mákszemnyi mennyiség ugyanabból a méregből más vegyületben, noha a mennyisége szinte azonos, meggyógyítja a beteget. A mérge elkülönülésének a szintje hétszeres, ahogyan hétszeres a működésének a síkja is, és mindegyik szint jó vagy rossz hatású aszerint, hogy milyen rendszerrel kerül kapcsolatba. Aki jól ismeri ezeket a szinteket, az már a gyakorlati adeptság főútján jár. Aki találomra cselekszik – ahogyan az

^{III/1} Lásd: „Genius”, *Lucifer*, 1889. november, 227. oldal.

^{III/2} Lásd: *A Csend hangja*.

elmeorvosok óriási többsége teszi, akár „keresztény tudósok”, akár „elme” tudósok – az valószínűleg bánni fogja az önmagán és másokon létrejövő hatásokat. Nyomon követve az indiai jógik példáját és széles körben elterjedt, de helytelenül ismertett gyakorlataikat, amelyekről csak olvastak, de amiket nem volt lehetőségük tanulmányozni, ezek az új szekták hanyatt-homlok és vezetés nélkül magukévá tették a *tagadás* és a *megerősítés* gyakorlatát. Így több ártalmast, mint jót tettek. Akik sikeresek, azok ezt veleszületett magnetikus és gyógyító képességeiknek köszönhetik, amik nagyon gyakran közömbösítik azt, ami egyébként sok bajt idézne elő. Csak annyit mondom, vigyázzanak, a Sátán és az arkangyal több, mint ikerpár, ugyanaz a test és ugyanaz az elme, mert *Deus est Demon inversus*.

Kedvező hatású-e a koncentráció gyakorlása?

Ez egy másik olyan kérdés, amit gyakran feltesznek. A válaszem ez: A *tudatos* és *óvatos* valódi koncentráció és meditáció saját alsóbb én-ünk felett a belső isteni ember és a Páramitá-k fényében, nagyszerű dolog. De „jógát ülni” a tényleges gyakorlat csupán felületes és gyakran eltorzított ismeretében, szinte mindig végzetes. Mert tízet egy ellen, hogy a tanuló vagy médiumi képességeket fejleszt ki magában, vagy pedig elvesztegeti az idejét, és megundorodik mind a gyakorlattól, mind az elmélettől. Mielőtt az ember fejest ugrik egy ilyen veszélyes próbálkozásba, és arra törekszik, hogy túljusson az alsóbb én-je és *annak* életútja aprólékos vizsgálatán, vagy nem elégszik meg azzal, amit a mi fogalomrendszerünkben „A tanítvány napi életének vezérfonalaként” nevezünk, az jól tenné, ha legalább megtanulná a különbséget a „mágia” két aspektusa, vagyis a fehér vagy isteni és a fekete vagy ördögi között. Ezáltal biztosítaná magát arról, hogy amikor „jógát ül” tapasztalat és a veszélyeket megmutató vezető nélkül, ne lépje át naponta és óránként az isteni határokat, és bele ne essen a sátáni területbe. Mindazonáltal a különbség megtanulásának módja nagyon egyszerű: az embernek csak nem szabad elfelejtenie, hogy *soha, semmilyen ezoterikus igazságot teljesen leplezetlenül nem fognak nyilvánosan kiadni, sem könyvben, sem folyóiratban.*

Arra kérem a tanulókat, vegyék elő a *Theosophist* 1887. novemberi számát. Itt a 98. oldalon kezdődik Râma Prasâd nagyszerű cikke „A természet finomabb erőiről”.^{III/3} Ennek a munkának az értéke nem annyira irodalmiasságában van, noha megnyerte szerzőjének a *Theosophist* aranyérmét, hanem inkább abban, hogy feltárja az okkultizmusról szóló, egy ritka és ősi szanszkrit műben eddig elrejtett tanításokat. De Râma Prasâd úr nem okkultista, hanem csak egy kitűnő szanszkrit tudós, egyetemi tanár és rendkívüli intelligenciájú férfi. Értekezései szinte kivétel nélkül tantrikus műveken alapulnak, amelyek – ha egy kezdő okkultista megkülönböztető-képesség nélkül olvassa – a legteljesebb fekete mágia gyakorlásához vezetnek. Nos, miután a fekete és a fehér mágia közötti elsődleges különbség az, hogy milyen célból alkalmazzák, a másodlagos különbség pedig az, hogy milyen természetű közegeket használnak fel a jelenségek létrehozásához, a két mágia közötti elválasztó vonal *rendkívül* keskeny. A veszélyt csak az a tény csökkenti, hogy minden úgynevezett *okkult* könyv csak egy bizonyos értelemben okkult, vagyis a szöveg annyiban okkult, hogy ködös megállapítások vannak bennük. Mielőtt az olvasó eljuthat a tanítás helyes jelentéséig, teljesen meg kell értenie a tanítás jelképrendszerét. Ráadásul az ilyen művek soha nem teljesek, az együvé tartozó részek különböző címeken szerepelnek, a címek alatt pedig részletek vannak más művekből is. Így tehát, ha valakinek nincs kulcsa hozzá, nem fogja tudni kihámozni a műből a teljes igazságot. Még a híres *Shivâgama*,

^{III/3} „A természet finomabb erőiről” szóló következő hivatkozások a *Theosophist* oldalain megjelent nyolc cikkre vonatkoznak, nem pedig a *Nature's Finer Forces* című könyvre, amelyben 15 tanulmány és a *Shivâgama* egyik fejezetének fordítása van. A *Shivâgama* részleteiben teljesen tantrikus, és csak baj származhat abból, ha bárki a gyakorlatban követné előírásait. A leghatározottabban lebeszelnék minden tanulót arról, hogy ezekkel a hatha-jóga gyakorlatokkal megpróbálkozzanak, mert vagy teljesen tönkreteszik magukat, vagy annyira visszavetik magukat, hogy ebben a testet öltésben szinte lehetetlen lesz visszaszerezni, amit elveszítettek. Az említett fordítást lényegesen megszerkesztették, de még most sem igazán alkalmas kiadásra. A mű a legrosszabb fajtájú fekete mágiát ajánlja, és a spirituális rádza-jóga szöges ellentéte. Ezért azt mondom: vigyázat!

amelyen a *Nature's Finer Forces* alapul, „sem található meg sehol teljes formájában” – ahogyan ezt a szerző elmondja. Így az összes többi műhez hasonlóan mindössze öt Tattva-t magyaráz az ezoterikus tanításokban szereplő hét helyett.

Hogyan lehetséges ez, holott a Tattva-k a természet hét erejének egyszerűen az alapanyagát jelentik? A Prakriti hét formája létezik, ahogyan ezt Kapila Sâmkhya -ja, a *Vishnu Purâna* és más művek tanítják. A Prakriti a természet, anyag (őseredeti és elementális anyag), ezért a logika azt kívánja, hogy a Tattva-k is heten legyenek. Mert a Tattva-k akár „a természet erőit” jelentik – ahogyan ezt az okkultizmus tanítja –, akár pedig „a szubsztanciát, amiből az univerzum felépül” és „az erőt, ami fenntartja azt”, ahogyan ezt a tudós Râma Prâsad magyarázza, mindegyik végeredményében ugyanaz. Mert ezek: *erő*, Purusha és *anyag*, Prakriti. Ha pedig az utóbbinak hét *formája*, vagy inkább síkja van, akkor az erőinek is hétnek kell lennie. Más szavakkal az anyag sűrűségi fokainak és az azokat megjelölő erő fokozatainak kéz a kézben kell járniuk.

Az univerzum a Tattva-ból épül fel, a Tattva tartja fenn, és a Tattva-ba tűnik el,

mondja Shiva, ahogyan a *Nature's Finer Forces*-ben idézik a *Shivâgama*-ból. Ez megoldja a kérdést: ha Prakriti hetesség, akkor a Tattva-knak is hétnek kell lenniük, mivel – ahogyan már mondtuk – mindkettő anyag és erő, vagy atomi anyag, és az azt megjelölő szellem.

Ezt itt azért magyaráztuk meg, hogy a tanulónak lehetővé váljon a sorok közötti olvasás a szanszkrit filozófiáról szóló úgynevezett okkult cikkekben, nehogy azok félrevezessék őt. A régi időkben a brahmanok mélységesen szentnek tartották, és éppen ezért titkosan kezelték a hét Tattva tantételét (ami az univerzum és az ember princípiumairól is szól), de mára már szinte elfeledték a tanítást. Tanítják viszont a mai napig a Himaláján túli vidékek iskoláiban, bár Indiában a néhány beavatotton kívül alig emlékeznek rá vagy hallottak róla. Ez az irányelv azonban fokozatosan megváltozott, a tanítványoknak elkezdtek széleskörű áttekintést adni róla. 1879-ben, a Teozófiai Társulat Indiába való belépése idején utasítást kaptam arra, hogy egy-két embernek tanítsam meg exoterikus formájában. Most ismertetem azt ezoterikus formájában.

Tudva azt, hogy néhány tanuló saját elképzelése szerinti jóga rendszert próbál követni, amelyhez nincs más vezérfonala, mint a teozófiai könyvekben és folyóiratokban található néhány ritka utalás, amelyeknek természetszerűen hiányosnak kell lenniük, az ősi okkult művekről szóló egyik legjobb magyarázatot, a *Nature's Finer Forces* című tanulmányt választom, hogy rámutassak, milyen könnyen zsákutcába vezethetik az embert a félrevezető kijelentéseik.

Úgy tűnik, maga a szerző is félre lett vezetve. A Tantrák ezoterikusan olvasva ugyanúgy tele vannak bölcsességgel, mint a legnemesebb okkult művek. De ha a Tantrákat vezető nélkül tanulmányozzák, és alkalmazzák a gyakorlatban, azok különböző jelenségek létrehozásához vezethetnek, az erkölcsi és a fiziológiai síkokon egyaránt. Ha pedig bárki megpróbálja elfogadni ezek holtbetűs szabályait és gyakorlatait, és valamilyen önző indítékkal kipróbálja a bennük előírt rítusokat végrehajtani, akkor elveszik. Tiszta szívvel és önzetlen áhítattal, kizárólag a kipróbálás kedvéért követve azokat, vagy semmilyen eredmény nem keletkezik, vagy csak olyan, amely visszaveti a próbálkozót. De jaj annak az önző embernek, aki az okkult képességeket csak földi előnyökért, bosszúért, vagy ambíciója kielégítéséért próbálja meg kifejleszteni! A magasabb és az alacsonyabb princípiumok szétválása és a buddhi-manasz elválása a tantrikus személyiségtől hamarosan be fog következni. Ezek azok a szörnyű karmikus következmények mindazok számára, akik a mágiával *parancsolnak*.

Keleten, Indiában és Kínában *lélek nélküli* férfiakkal és nőkkel ugyanolyan gyakran lehet találkozni, mint nyugaton, bár igazság szerint az erkölcstelenség ott sokkal kevésbé fejlődött ki, mint itt.

Keleten a fekete mágia és az ősi bölcsesség elfelejtése az, ami ehhez az állapothoz vezette őket. Erről azonban majd még később beszélek, most csak annyit teszek hozzá: legyenek óvatosak, és ismerjék meg a veszélyt.

Addig is, tekintettel a következő témákra, alaposan tanulmányozniuk kell a princípiumok valódi okkult felosztását és azok megfelelését a Tattva-kkal és egyéb kisebb erőkkel.

A „princípiumokról” és az „aspektusokról”

Metafizikailag és filozófiailag szólva, szigorúan ezoterikus értelemben az ember, mint teljes egység, négy alapvető princípiumból és azok három földi aspektusából tevődik össze. A félíg-ezoterikus tanításokban ezt a négyet és hármat nevezik a hét princípiumnak, hogy megkönnyítsék a tömegek számára a megértést.

ÖRÖK, ALAPVETŐ PRINCÍPIUMOK	A PRINCÍPIUMOK ÁLTAL TEREMTETT IDŐLEGES ASPEKTUSOK
1. <i>Âtmâ</i> vagy <i>Jîva</i> , az „Egy Élet”, amely áthatja a <i>Monádi Hármasságot</i> . (Egy a háromban és három az Egyben.)	1. <i>Prâna</i> , az Élet Lehelete, ugyanaz, mint <i>Nep-hesh</i> . Egy élőlény halálakor a <i>Prâna</i> ismét <i>Jîva</i> -vá válik. ^{III/4}
2. <i>Aurikus burok</i> . Az embert körülvevő aura anyaga az egyetemesen szétterjesztett őseredeti és tiszta <i>Akâsha</i> , a <i>Jîva</i> határtalan és végtelen kiterjedésének első hártája, minden megváltoztathatatlan Gyökere.	2. <i>Linga Sharîra</i> . Az asztrális forma, az aurikus tojás átmeneti kiáradása. Ez a forma megelőzi az élő test kialakulását, és a halál után hozzátapadva csak annak utolsó atomjának eltűnésével (kivéve a csontvázat) oszlik szét.
3. <i>Buddhi</i> . A <i>Buddhi</i> az Egyetemes Spirituális Lélek (<i>ÂLAYA</i>) egyik sugara.	3. <i>Alsó manasz</i> . Az állati lélek, a <i>Buddhi-Manasz</i> visszatükröződése vagy árnyéka, amelyben mindkettő potenciálisan megvan, de általában legyőzetik azért, mert a <i>Kâma</i> elemeivel társul.
4. <i>Manasz</i> (a felsőbb <i>Én</i>). <i>Mahat</i> -ból árad ki, a <i>Pradhâna</i> első terméke vagy kiáradása, amely <i>potenciálisan</i> valamennyi <i>Guna</i> -t (sajátosságot) tartalmaz. <i>Mahat</i> a Kozmikus Értelem, amelyet a „Nagy Princípiumnak” szoktak nevezni. ^{III/5}	

Mivel az alsóbb ember két aspektus kombinációja – fizikailag az asztrális formájáé, pszicho-fiziológiailag pedig a *Kâma-Manaszé* –, ezért nem tekintjük még aspektusnak sem, hanem csak egy illúzióknak.

Az Aurikus Tojást természete és többszörös funkciója következtében alaposan kell tanulmányoznunk. Mint Hírcsapat, az Arany Méh vagy Tojás tartalmazza *Brahmâ*-t, a Hét Egyetemes Erő összefoglaló szimbólumát, így az Aurikus Tojás közvetlenül kapcsolódik mind az isteni, mind a fizikai emberhez, és tartalmazza azokat. Azt mondják, lényegét tekintve örökkévaló, állandó kölcsönhatásaiban és átalakulásaiban az *Én* földi reinkarnációs folyamata során olyan, mint egyfajta örökmozgó szerkezet.

Ahogy a IV. kötetben ismertettük, azok az *Én*-ek vagy *Kumâra*-k, akik a harmadik gyökérfaj végén az emberben testet öltöttek, nem erről a Földről vagy síkról való emberi *Én*-ek, hanem csak attól a pillanattól kezdve váltak azzá, amikor az állati embert megelékesítették, megadva neki ezzel a magasabb elméjét. E *Kumâra*-k mindegyike egy „Lélegzet” vagy Princípium, amelyet emberi léleknek vagy *manasz*-nak, az elmének hívunk. Ahogy a tanítás mondja:

„Mindegyikük egy fényoszlop. Kiválasztva hordozó eszközét, kitágult, beburkolva az emberi állatot egy *âkâsha*-i aurával, mialatt az Isteni (*manasz*-i) Princípium betelepedett abba az emberi formába”.

Az ősi bölcsesség továbbá arra tanít bennünket, hogy ezen első testet öltéstől kezdve a holdi *Pitri*-ket, akik az embereket saját *Chhâyâ*-ikból, vagyis árnyékukból teremtették meg, magába olvasztja ez

^{III/4} Ne feledjük el, hogy a reinkarnálódó *Én*-jeinket *Mânasaputra*-knak, „Manasz (vagy *Mahat*) Fiainak”, Értelemnek, Bölcsességnek nevezik.

^{III/5} *Prâna*, legalábbis a földön így csak egy életmegnyilvánulás, egy belülről kifelé, majd visszafelé irányuló állandó ciklikus mozgás, az EGY ÉLET, vagy *Jîva* – az Abszolút és Megismerhetetlen Istenség szinonimájának – be- és kilégzése. A *Prâna* nem absztrakt élet, vagyis *Jîva*, hanem csupán annak aspektusa a káprázat világában. Az 1888. májusi *Theosophist* 478. oldalán a *Prâna*-ról ezt mondja: „egy fokozattal finomabb, mint a földi durva anyag”.

az aurikus esszencia, és ekkor egy külön asztrális forma jön létre minden Én reinkarnációs sorozatának eljövendő személyisége számára.

Így az Aurikus Tojás, amely az ember minden gondolatát, szavát és cselekedetét visszatükrözi, a következő:

- (a) Minden karmikus feljegyzés megőrzője.
- (b) Az ember minden jó és rossz képességének a tárháza, amely az ember akarata – sőt pusztán gondolata – szerint is befogad, és kiáraszt minden lehetségességet, amely azután a megfelelő helyen működő erővé válik. Ez az aura az a tükör, amelyben a szenzitív és tisztánlátó emberek megérik, és érzékelik a valódi embert, és olyannak látják, *amilyen*, és nem amilyennek látszik.
- (c) Mivel az Aurikus Tojás beöltözteti az embert asztrális formájába, amely köré azután a fizikai személy először magzatként, majd gyermekként és felnőttként alakítja ki magát úgy, hogy az asztrális az emberi lénnel gyorsan együtt növekszik. Ezért ha egy adeptusról van szó, akkor ez adja a Mâyâvi Rûpa-t vagy illúzió-testet, amely nem a *vitális* asztrális teste, a halál után pedig az Aurikus Tojás szolgáltatja az ember devachani lényét és a Kâma Rûpa-t, vagy a vágytestet (a kísértetet).^{III/6}

A devachani lény esetében az Én abból a célból, hogy a közvetlenül megelőző testet öltés Énjeként képes legyen átmenni az üdvösség állapotába, fel kell öltenie (átvitt értelemben) az éppen felbomlott személyiség eszméinek, törekvéseinek, gondolatainak spirituális elemeit. Máskülönben mi lehetne az, ami az üdvösséget és a jutalmat élvezi? Nyilvánvalóan nem a személytelen ÉN, az Isteni Egyéniség. Ezért az elhunytak az aurikus szubsztanciába vésett jó karmikus feljegyzései azok, amelyek ellátják az emberi lelket az ex-személyiségből származó elegendő spirituális összetevővel, hogy ezáltal képes legyen még mindig úgy gondolni magára, mint arra a testre, amelytől éppen felszabadult, és hogy egy „szellemi terhésség” többé-kevésbé hosszú időszaka alatt élvezhesse a kiteljesedést. A devachan ugyanis egy „szellemi terhésség” ideális anyaméhi állapotok között, az Én megszületése a következmények világába. Ez az ideális, tárgyiasulatlan születés megelőzi a következő földi megszületést az okok világába, amit az Én rossz karmája határoz meg.^{III/7}

A kísértet esetében a Kâma Rûpa az Aurikus Burok állati üledékeiből épül fel, az állati életnek a napi karmikus feljegyzéseivel, amelyek tele vannak állati vágyakkal és önző törekvésekkel.^{III/8}

A Linga Sharîra tehát a fizikai testtel marad, és azzal együtt fokozatosan semmisül meg. Így egy asztrális lényt kell teremteni, egy új Linga Sharîra-t kell létrehozni, hogy az legyen minden elmúlt tanha-nak és a jövő karmának a szülője. Hogyan történik ez? A médiumi kísértet, az „elhunyt angyal”, maga is fokozatosan szétfoszlik és eltűnik,^{III/9} mint az elmúlt személyiség teljes képe vagy lénye, és a kâma-loka-i következmények világában nem hagy mást, csak rossz tettei, bűnös gondolatai és cselekedetei feljegyzését, amelyet az okkultisták szóhasználatában a tânhikus vagy emberi elemekkel neveznek. Amikor az Én elhagyva a devachani állapotot, karmikus fokozatának megfelelően

^{III/6} Téves a negyedik emberi princípiumot Kâma Rûpa-nak nevezni. Ez egyáltalán nem Rûpa, vagyis forma, csak a halál után. Hanem az emberben levő kâmai elemet, az állati vágyait és szenvedélyeit, mint pl. a düh, testi vágy, irigység, bosszú, stb. képviseli, amik az önzés és az anyag termékei.

^{III/7} Itt a következmények világa a devachani állapot, a földi élet pedig az okok világa.

^{III/8} A médiumi szeánszok során egyedül csak ez a Kâma Rûpa tud *materializálódni*, ami olykor valóban megtörténik, ha csak a jelenség nem magának a médiumnak testéből származó asztrális más vagy Linga Sharîra. Hogyan lehet akkor ezt a földi vágyakból és szenvedélyekből álló piszkos batyut, amelyet a médium szervezetén keresztül lehetett csak feltámasztani és tudatosítani, egy volt földi test szellemének, a „drága elhunytak” elfogadni? Ez annyi, mintha egy emberre ráakaszkozik pestis mikrobára azt mondanánk, hogy egy „drága elhunyt angyal”.

^{III/9} Ez több vagy kevesebb idő alatt történik meg, attól függően, hogy milyen mértékben volt a személyiség (amelynek már csak az üledékét jelenti) szellemi vagy anyagi. Ha a szellemiség volt az uralkodó, akkor a lárvá, vagy a kísértet nagyon hamar eloszlik, de ha a személyiség nagyon anyagi volt, a Kâma Rûpa eltarthat századokon keresztül is, és – néhány, de nagyon kivételes esetben – még ezt is túlélheti néhány szétszórt Skandha-ja segítségével, amelyek időközben mind átalakultak elementálökká. Lásd a *Key to Theosophy* 141. és további oldalait, amely műben lehetetlen volt részletekbe bocsátkozni, de ahol a skandha-król úgy beszéltem, mint a karmikus hatások csíráiról.

egy új testbe készül belépni, az elementálok ezen új asztrális forma alkotóelemeivé válnak, ezek alkotják az új asztrális lényt, amely az Aurikus Burokban születik meg, és amelyről gyakran mondják:

A rossz karma a devachan küszöbén várakozik a Skandha-k seregével.^{III/10}

Mert amint befejeződik a devachani jutalmi állapot, akkor az Én felbonthatatlanul egyesül az új asztrális formával (vagy inkább belehelyezkedik abba). Mind az Én, mind az új asztrális forma karikusan ahhoz a családhoz, illetve asszonyhoz törekszik, akitől a Karma által kiválasztott *testi gyermek*nek meg kell születnie, hogy hordozóeszközzé váljon a devachani állapotból éppen felébredő Én-nek. Ezután az új asztrális forma, amely egyrészt az Aurikus Tojás tiszta âkâsha-i esszenciájából, részben pedig az elmúlt személyiség büntetendő vétkeinek és bűneinek földi elemeiből áll, bevonódik az asszonyba. Amint ott van, a természet kiformálja a fizikai magzatot az asztrális körül a férfi magvának a női talajban felnövekvő anyagaiból. Így nő ki a felbomlott mag esszenciájából az elpusztult mag gyümölcse vagy fantomja, ahogyan a fizikai gyümölcs is kitermel magában újabb magvakat a jövőendő növényekhez.

Most pedig visszatérhetünk a Tattva-khoz, hogy lássuk, mint jelennek a természetben és az emberben, és hogy bemutassuk, milyen nagy veszélyt jelent a képzeletbeli, amatőr jogában való elmerülés, amelyről a kísérletező azt sem tudja, hogy mi is az valójában.

A tattvikus kölcsönhatások és jelentésük

A természetben tehát hét fő erő vagy hét erőközpont van, és úgy tűnik, minden megfelel ennek a számnak, mint például a zenében a hetes skála vagy hang és a színek hetes felosztású spektruma. A korábbi kötetekben nem merítettem ki ennek szójegyzékét és bizonyítékait, de eleget közöltem ahhoz, hogy minden gondolkodó embernek bebizonyítsam: a bemutatott tények nem véletlen összetalálkozások, hanem nagyon nyomós bizonyítékok.

Több oka van annak, amiért a hindu rendszerekben csak öt Tattva-t ismertetnek. Közülük egyet már megemlítettem. Egy másik ok az, hogy mivel még csak az ötödik fajt értük el, és ennek következtében csak öt érzékszervvel rendelkezünk, (legalább is a tudomány ennyit tud elismerni) a két hátralevő, az emberben még rejtett állapotban levő érzékszerv létezését csak pszichikus jelenségekkel lehet bizonyítani, ami viszont a materialisták számára egyáltalán nem bizonyíték. Az öt fizikai érzékszerv az öt alacsonyabb Tattva-nak felel meg, míg a két, még ki nem fejlődött érzékszerv és a két erő vagy Tattva, amit a brahmanák elfelejtettek, még ismeretlen a tudomány előtt, mivel ezek annyira tárgyiasulatlan érzékek, a legmagasabb pedig annyira szent, hogy csak a legmagasabb okkult tudományok segítségével lehet felismerni és megismerni. Könnyű belátni, hogy ez a két Tattva és a két érzék (a hatodik és a hetedik) a két legmagasabb emberi princípiumnak, a Buddhinak és az Âtmâ fényével átitatott Aurikus Buroknak felel meg. Hacsak meg nem nyitjuk magunkban okkult képzés segítségével a hatodik és a hetedik érzékszervet, soha nem tudjuk megérteni pontosan az ezeknek megfelelő Tattva-típusokat. Tehát a *Nature's Finer Forces* című tanulmányban az a megállapítás, hogy a tattvikus skálában a legmagasabb Tattva az Âkâsha,^{III/11} (amelyet [csak] négy követ, amik mindegyike sűrűbbé válik az előzőnél) ezoterikus szempontból nézve téves. Mert ha egyszer az Âkâsha-t, egy szinte homogén és bizonyosan egyetemes princípiumot éternek fordítjuk, akkor az Âkâsha-t lealacsonyítjuk és a látható univerzumunkra korlátozzuk, mivel az nyilvánvalóan nem a tér étere. Az éter – bármit mondjon is róla a modern tudomány – elkülönült szubsztancia, míg az Âkâsha – mivel csak egyetlen egy tulajdonsága van: a HANG, amelynek az *alapját képezi* – nem szubsztancia, míg exoterikusan és egyes orientalisták^{III/12} gondolkodásában sem, inkább káoszt, vagy a nagy térbeli

^{III/10} *Key to Theosophy*. 141. oldal.

^{III/11} A *Shivâgama*-t követve az említett szerző a megfeleléseket így sorolja fel: Âkâsha, éter, amelyet Vâyü, a gáz követ, Tejas, a hő, Âpas, a folyadék, végül Prithivî, a szilárd.

^{III/12} Lásd Fitzedward Hall megjegyzéseit a *Vishnu Purâna*-hoz.

ürességet jelenti.^{III/13} Ezoterikusan Âkâsha önmagában az *Isteni Tér*, és éterré csak a legalsó és utolsó síkon válik, vagyis a mi látható univerzumunkban és a földön. Ebben az esetben a félrevezetés a „tulajdonság” szóban van, amelyről azt mondtuk, hogy az a Hang. De a Hang nem az Âkâsha tulajdonsága, hanem annak elsődleges kölcsönhatása, elsődleges megnyilvánulása, a LOGOSZ, vagy az Isteni Gondolatalkotás hozta létre az IGÉT, és ez az „IGE” hozta létre a „testet”. A hangot csak úgy lehet az Âkâsha „tulajdonságának” tekinteni, ha az Âkâshát antropomorfizáljuk. A Hang nem az Âkâsha jellegzetessége, bár nyilvánvalóan vele született, mint ahogyan az „Én vagyok Én” gondolat is vele születik a gondolkodásunkkal.

Az okkultizmus azt tanítja, hogy az Âkâsha tartalmazza és magába foglalja a hét erőközpontot, ennek folytán a hat Tattva-t, amelyek között az Âkâsha a hetedik, vagy inkább azok összegzése. De ha az Âkâshát úgy tekintjük – ahogyan ebben az esetben igaznak hisszük –, hogy csak az exoterikus elképzelést jeleníti meg, akkor a szerzőnek igaza van. Ugyanis megértve, hogy az Âkâsha egyetemesen mindenütt jelenvaló, és követve a purânai korlátozást *véges értelmünk számára való könnyebb megérthetőség kedvéért*, a szerző az Âkâsha kezdetét csupán a Földlancunk^{III/14} négy síkján túlra teszi, mivel a két magasabb Tattva annyira rejtett az átlagos halandó számára, mint a hatodik és a hetedik érzékszerv a materialista elme előtt.

Ezért, amíg a szanszkrit és a hindu filozófia általában csak öt Tattva-ról beszél, az okkultisták hetet neveznek meg, és így megfeleltetik azokat a természetben meglévő minden egyéb hetességnek. A Tattva-k ugyanolyan sorrendben állnak, mint a hét makro- és mikro-kozmoszi erő, és ahogyan az ezotériában tanítják, ezek a következők:

(1) ÂDI TATTVA. Az őseredeti egyetemes Erő, amely a megnyilvánulás, vagyis a „teremtő” korszak kezdetén az örök, a megváltoztathatatlan SAT-ból, mindennek az alapjából árad ki. Megfelel az Aurikus Buroknak vagy Brahmâ Tojásának, amely minden bolygót, minden embert, állatot és dolgot egyaránt körülvesz. Ez az a hordozóeszköz, amely potenciálisan mindent magába foglal, szellemet és szubsztanciát, erőt és anyagot. Az Âdi Tattva az ezoterikus kozmogóniában az az erő, amelyre úgy hivatkozunk, hogy az Első, vagyis a Megnyilvánulatlan Logoszból árad ki.

(2) ANUPÂDAKA TATTVA.^{III/15} A létezés síkján az első elkülönülés – mivel az első Tattva ideális –, vagyis az, amely átalakulással születik egy nála is magasabb valamiből. Az okkultisták szerint ez az erő a Második Logoszból tör elő.

(3) ÂKÂSHA TATTVA. Ez az első pont, ahonnan minden *exoterikus* filozófia és vallás kiindul. Az Âkâsha Tattva-t ezekben úgy magyarázzák, mint éterikus erőt, étert. Így Jupitert, a „legmagasabb” Istent Pater Æther-nek nevezték, Indra, valamikor a legmagasabb Isten Indiában, az éterikus vagy mennyei kiterjedés, és ugyanez vonatkozik Uránuszra, stb. A keresztény bibliai Istenről is úgy beszélnek, mint a Szent Lélekről, Pneuma-ról, megtrikult szélről vagy levegőről. Ezt az okkultisták a Harmadik Logosz erejének nevezik, a Teremtő Erőnek egy már megnyilvánult Univerzumban.

(4) VÂYU TATTVA. A légi sík, amelynek alkotó anyaga gáznemű.

(5) TAIJAS TATTVA. A légkörünk síkja, a *tejas*-ból, ami ragyogót jelent.

(6) ÂPAS TATTVA. Vizes vagy folyékony szubsztancia vagy erő.

(7) PRITHIVÎ TATTVA. Szilárd földi szubsztancia, a földi szellem vagy erő, a legalacsonyabb valamennyi között.

Mindezek megfelelnek a mi princípiumainknak és az emberben levő hét érzékszervnek és erőnek. Amilyen Tattva vagy erő képződik vagy gerjesztődik bennünk, aszerint fognak testeink cselekedni.

^{III/13} Amiről mi, mint az Egy Életről, a Mindenek Gyökeréről és Âkâsha-ról beszéltünk, az megfelel az elkülönülés előtti időszakában Brahma-nak (semlegesnemű) és egyes hinduk Aditi-jének, és ezek ugyanolyan kapcsolatban állnak, mint a védantisták Parabrahman-ja és Mûlaprakriti-je.

^{III/14} Lásd: *Titkos Tanítás*, I. kötet, I. diagram.

^{III/15} Anupâdaka, Opaktika, pali nyelven a „szülő nélküli”, az *önmagától*, az apa és anya nélkül születettet, egyfajta átalakulást jelenti. Például Brahmâ Isten a Lótusból (az Univerzum szimbólumából) ugrott elő, ami Vishnu köldökéből nő ki. Vishnu az örök és korlátok nélküli teret, Brahmâ pedig az Univerzumot és a Logoszt jelképezi. A mitikus Buddha szintén egy Lótusból született.

Amit itt el kell mondanom, különösen azoknak a tagoknak szól, akik arra törekednek, hogy „jóga-zással” fejlesszenek ki magukban képességeket. Megérthetik abból, amit eddig is elmondtam, hogy a Râja jóga kifejlesztéséhez a meglévő, nyilvánosságra hozott művek semmit sem érnek. Ezek a művek legjobb esetben a Hatha jógaról adhatnak célzásokat, olyasmit, ami a legjobb esetben is csak médiumitáshoz vezethet, a legrosszabb esetben viszont a pusztuláshoz. Ha azok, akik „meditációt” végeznek, és megpróbálják megtanulni a „lélegzés tudományát”, és figyelmesen fogják olvasni *Nature's Finer Forces*-t, azt fogják találni, hogy csak az öt Tattva alkalmazásával lehet ezt a veszélyes tudományt elsajátítani. Mert az exoterikus jóga-filozófiában és a Hatha jóga gyakorlatokban az Âkâsha Tattva-t az ember fejébe (vagy fizikai agyába) helyezik. A Tejas Tattva a vállakban van, a Vâyu Tattva a köldökben (valamennyi fallikus isten, az univerzum és az ember „teremtőinek” székhelyében) van, az Âpas Tattva a térdben található, végül a Prithivî Tattva a lábakban van. Tehát a két magasabb Tattva-t és azok megfeleléseit figyelmen kívül hagyják és kizárják. Mivel pedig a Râja jógában ezek a fő tényezők, semmilyen magasabb természetű szellemi vagy értelmi jelenség nem jöhet létre. Az elérhető legjobb eredmény egy fizikai jelenség lehet, több nem. Mivel az „öt lélegzet”, vagy inkább az emberi lélegzet öt állapota a Hatha jógában megfelel a fenti földi síkoknak és színeknek, milyen szellemi eredményt kaphatnánk? Éppen ellenkezőleg, ezek a szellem síkjának, vagyis a magasabb makrokozmosz síknak teljesen a fordítottjai, amint azok fentről lefelé visszatükröződnek az Asztrális Fényben. Ez bebizonyított magában a tantrikus műben, a *Shivâgama*-ban. Hasonlítsuk csak össze!

Mindenekelőtt ne feledjük, hogy mind a látható, mind a láthatatlan természet hetessége az okkultizmus szerint abból a *három* (és négy) Tűzből áll, amely 49 tűzzé terebélyesedik. Ez azt mutatja, hogy ahogyan a makrokozmosz is a szubsztancia különböző differenciálódásának hét nagy síkjára oszlik – kezdve a szellemitől vagy tárgyasulatlantól, le a teljesen tárgyasult vagy anyagi síkig, az Âkâsha-tól Földünk bűnnel terhelt légköréig –, úgy ezeknek a nagy síkoknak is három aspektusuk van, amelyek négy princípiumon alapulnak, ahogyan ezt korábban bemutattuk. Ez teljesen természetesnek látszik, hiszen még a modern tudománynak is megvan az anyag három állapota és azok, amiket általában „kritikus”, vagyis közbeeső állapotoknak neveznek a szilárd, a cseppfolyós és a gáznemű halmazállapotok között.

Nos, az Asztrális Fény nem egy egyetemesen szétterjesztett anyag, hanem csak Földünkhöz és a Naprendszer minden más égitestéhez tartozik, amelyek az anyag vele azonos síkján vannak. A mi Asztrális Fényünk úgymond a Földünk Linga Sharîra-ja. Csakhogy nem annak őseredeti prototípusa, ahogyan a Chhâyâ-nk vagy testmásunk esetében, hanem éppen fordítva. Az emberi és állati testek aszerint nőnek és fejlődnek, amilyen a születést megelőző testmásuk. Ezzel szemben az Asztrális Fény a földi emanációkból születik, aszerint nő és fejlődik, amilyen a típust adó szülője, és csalóka hullámaiban a felső síkoktól kezdve az alsó szilárd síkig, a földig mindkét irányban minden *fordítva* tükröződik. Innen ered a színeinek és hangjainak összekeveredése annak a szenzitív embernek a tisztánlátásában és tisztánhallásában, aki megbízik a feljegyzéseiben, legyen ez a szenzitív ember egy hatha jógi, vagy egy médium. A következő diagramban párhuzamot vonunk az ezoterikus és a tantrikus Tattva-táblázatok között a hangokra és színekre vonatkoztatva, amelyből világosan kitűnik az imént elmondottak igazsága.

IV. diagram **A TATTVA-K EZOTERIKUS ÉS TANTRIKUS TÁBLÁZATAI**

<i>Ezoterikus princípiumok, Tattva-k vagy erők, és megfelelések az emberi testnek, anyagi halmazállapotoknak és színeknek.</i>					<i>Tantrikus Tattva-k, és megfelelések az emberi testnek, anyagi halmazállapotoknak és színeknek.</i>			
Tattva	Princípium	Anyagi halmazállapot	Testrészt	Szín	Tattva	Anyagi halmazállapot	Testrészt	Szín
(a) Âdi	Aurikus Tojás	Őseredeti, szellemi szubsztancia, Âkasha, az éter szellemének kivonata	Az egész testet beburkolja és áthatja. Fordított emanáció, befelé és kifelé irányuló ozmotikus.	Minden szín szintézise, kék.	(a) Figyelmen kívül hagyva	Figyelmen kívül hagyva	Figyelmen kívül hagyva	Figyelmen kívül hagyva
(b) Anupâdaka	Buddhi	Szellemi esszencia, vagy Szellem. „A mélység őseredeti vízei”.	Harmadik szem, vagy tobozmirigy.	Sárga.	(b) Figyelmen kívül hagyva	Figyelmen kívül hagyva	Figyelmen kívül hagyva	Figyelmen kívül hagyva
(c) Alaya vagy Âkasha	Manasz, Én	A tér étere, vagy Âkasha a harmadik elkülönülésében. A gőz kritikus állapota.	Fej.	Indigókék.	(c) Âkasha	Éter.	Fej.	Fekete vagy színtelen.
(d) Vâyu	Kâma-Manasz	Az anyag kritikus állapota	Torok a köldökig.	Zöld.	(d) Vâyu	Gáz.	Köldök.	Kék.
(e) Tejas	Kâma (Rûpa)	A sűrű anyag esszenciája, megfelel a <i>jégnek</i> .	Vállak és karok a combokig.	Piros.	(e) Tejas	Hő (?)	Vállak.	Piros.
(f) Âpas	Linga Sharîra	Sűrű éter vagy <i>folyékony</i> levegő.	Comboktól a térdekig.	Ibolya.	(f) Apas	Folyadék.	Térdek.	Fehér.
(g) Prithivî	Élő test a Prâna-ban, vagy állati élet.	Szilárd és kritikus halmazállapot.	Térdektől a lábfejekig.	Narancspiros. ^{III/16}	(g) Prithivî	Szilárd.	Lábak.	Sárga. ^{III/17}

^{III/16} Első pillantásra látható, milyen fordított sorrendben vannak a Tattva-k színei, ahogyan azok az Asztrális Fényben visszatükröződnek: az indigókéknek feketének, a zöldet kéknek, az ibolyát fehérnek és a narancsszín sárgának nevezik.

^{III/17} A színek – ismétlem – itt nem követik a prizmatikus skálát – vörös, narancs, sárga, zöld, kék, indigókék és ibolya –, mert ez a skála egy hamis visszatükröződés, egy valódi Mâyâ. Ezzel szemben a mi ezoterikus skálánk a szellemi szférákhoz, a Makrokozmosz hét síkjához tartozik.

Ilyen tehát az okkult tudomány, amelyre modern indiai aszkéták és jógik lelki fejlődésüket és erőiket alapozzák. Őket hatha jógikként ismerjük. Nos, a hatha jóga tudománya a „lélegzet elfojtásán” vagy Prânâyâma-n alapul, és ezt a gyakorlatot a mi Mestereink egyhangúan ellenzik. Mert mi is a Prânâyâma? Szó szerint fordítva „a (vitális) lélegzet halálát” jelenti. A Prâna – ahogyan már mondtuk – nem a Jîva, a halhatatlan élet örök forrása, és semmilyen módon nem kapcsolódik – ahogyan egyesek gondolják – a Pranava-hoz, mert Pranava az AUM szinonimája misztikus értelemben. Mindaz, amit eddig nyilvánosan és világosan megfogalmazva tanítottak róla, megtalálható a *Nature's Finer Forces*-ban. Ha azonban az ember ezeket az útmutatásokat követi, az csak fekete mágiához és médiúmitáshoz vezethet. Sok türelmetlen tanítvány, akiket személyesen is ismertem Indiában, hozzákezdett a hatha jóga gyakorlatokhoz, semmit nem törődve a figyelmeztetéseinkkel. Közülük kettő tüdőbajt fejlesztett ki, egyikük ennek következtében meghalt. Mások csaknem megőrültek, egy másik öngyilkosságot követett el, egy pedig szabályos Tântrika-vá, fekete mágussá képezte ki magát, de a pályafutását szerencséjére félbeszakította a halál.

Az Öt Lélegzet tudománya, a nedvesé, a tüzesé, a levegőse, stb. kettős jelentőségű, és kétféle alkalmazása van. A Tântrika-k szó szerint veszik, mint ami a vitális, tüdővel való lélegzésre vonatkozik, ezzel szemben az ősi Râja jógik úgy értelmezték, hogy az a gondolati vagy „akarati” lélegzésre vonatkozik, és egyedül ez vezet a legmagasabb rendű tisztánlátó képességekhez, a harmadik szem működéséhez és a valódi Râja jóga okkult erőinek megszerzéséhez. A kettő közötti különbség óriási. Az előző – ahogyan bemutattuk – az öt alacsonyabb Tattva-t használja. Az utóbbi azzal kezdi, hogy csak a három felsőt használja a mentális és akarati fejlődéshez, a többit pedig csak akkor, ha a hármat már tökéletesen elsajátította. Ezért ők csak egyet (az Âkâsha Tattva-t) használnak az öt tantrikusból. Jól mondja a fent ismertetett mű: „a Tattva-k a Svara módosulatai”.

Nos, a Svara minden hang gyökere, a pythagorasi szférák zenéjének az alapegysége, mivel a Svara az, ami a szellemen *túl* van (a szellem fogalom modern értelmezése szerint), a szellemen belüli szellem, vagy ahogyan nagyon helyesen fordították: „az élethullám árama”, az Egy Élet kiáradása. A Nagy Lélegzet, amelyről az I. kötetben beszélünk, az ÂTMÂ, amelynek jelentése: „örök mozgás”. Amíg a mi iskolánk aszkéta tanítványa mentális fejlődése céljából gondosan követi az Univerzum fejlődésének folyamatát, vagyis az egyetemesből halad a részletek felé, addig a hatha jógik megfordítja a feltételeket, és azzal kezdi, hogy jógázással elfojtja vitális lélegzetét. Ha pedig – ahogyan a hindu filozófia tanítja – a kozmikus fejlődés kezdetén „Svara átárasztotta magát az Âkâsha formájába”, és onnan egymás után a Vâyu (levegő), az Agni (tűz), az Âpas (víz) és a Prithivî (szilárd anyag)^{III/18} formáiba, akkor magától értetődik, hogy nekünk is a felső *érzékfeletti* Tattva-val kell kezdenünk. A Râja jógik nem ereszkedik le a Sûkshma (finom anyag) alatti síkokra. Ezzel szemben a hatha jógik képességeit csupán az anyagi síkon fejleszti és használja.

Egyes tântrikusok a három Nâdi-t, Sushumnâ-t, Îdâ-t és Pingalâ-t a nyúltagyba helyezik, amelynek középvonalát Sushumnâ-nak, jobb és bal felét pedig Pingalâ-nak és Îdâ-nak nevezik, de a szívben is elhelyezik azokat, amelynek részeire ugyanezeket a neveket használják. Az ősi indiai Râja jógik Himáláján túli iskolája – amihez India jelenkori jógiainak kevés közülük van – a Sushumnâ-t, e három nâdi fő székhelyét a gerincoszlop középső csatornájába helyezik, az Îdâ-t és a Pingalâ-t annak jobb és bal oldalára. Sushumnâ a Brahmadanda. A gerincoszlop e csatornájának a használatáról a fiziológia nem tud többet, mint a lépről és a tobozmirigyről. Îdâ és Pingalâ egyszerűen csak az emberi természet *Fá* hangjának keresztje és bé-je. Ez a hang a princípiumok hetes harmóniájának skálájában az alaphang, a középső kulcs, és amikor ezt a helyes módon szólaltatják meg, akkor felébrednek mindkét oldalon az örök, a szellemi manasz és a fizikai kâma, és legyőzi az alsót a magasabbon keresztül. Ezt az eredményt azonban az akaraterő gyakorlásával kell elérni, nem pedig a lélegzet tudományos vagy begyakorlott elfojtásával. Ha a gerinc tájékáról veszünk egy keresztmetszetet, akkor három csatornát találunk, amik közül az egyik az akarati parancsokat továbbítja, egy másik csatorna pedig a Jîva életáramait – tehát nem az ember testét éltető pránáét – annak folyamán, amit Samâdhi-nak és hasonló állapotoknak neveznek.

^{III/18} Lásd: *Theosophist*, 1888, február, 276. oldal.

Aki mind a két rendszert, a hatha és a rāja jógát tanulmányozta, óriási különbséget lát a kettő között. Az egyik tisztán pszicho-fiziológiai, a másik pedig tisztán pszicho-spirituális. A tântristák nem mennek magasabbra a hat látható és ismert plexusnál, amelyek mindegyikét összekötik a Tattva-kkal. Óriási súlyt helyeznek ezek legfontosabbjára, a Mûladhâra (gyökér) csakrára (a szakrális plexusra), és ez megmutatja erőfeszítéseik anyagi és önző irányát a képességek megszerzésében. Az általuk használt öt lélegzet és az öt Tattva főleg a prosztatai-, gyomortájéki-, szív- és gége-plexusokkal kapcsolatosak. Szinte semmit se tudnak az Âjñâ-ról, és ténylegesen semmit sem tudnak a szintetizáló garati plexusról. A régi iskola követőinél ez azonban nem így van. Mi először azon a szerven próbálunk uralkodni, amely az agyalapnál fekszik a garatban, és amelyet a nyugati anatómusok agyalapi mirigynek (hipofízisnek) neveznek. A tárgyiasult agyi szervek sorozatában – amik megfelelnek a tárgyiasulatlan tâttvikus princípiumoknak – az agyalapi mirigy úgy viszonyul a harmadik szemhez (tobozmirigyhez), mint a manasz a buddhihoz. A harmadik szem felébresztését és felkeltését ennek a vaszkuláris szervnek, ennek a jelentéktelen kis testnek kell elvégeznie, amelyről a fiziológia ugyan csak semmit sem tud. Az egyik az Akarat serkentője, a másik pedig a tisztánlátó észlelése.

Azok, akik orvosok, fiziológusok, anatómusok, stb. jobban meg fogják érteni a következő magyarázataimat, mint a többiek.

Nos, ami a tobozmirigy vagy conarium és az agyalapi mirigy tevékenységeit illeti, nem kapunk megnyugtató magyarázatokat az elismert tekintélyektől. Valóban, ha átlapozzuk a legnagyobb specialisták munkáit, érdekes megfigyelni, hogy milyen zavaros tudatlanság uralkodik az emberi test élet-erő-gazdálkodásával kapcsolatban, mind fiziológiai, mind pszichológiai szempontból. Ezzel a két fontos szervvel kapcsolatban mindössze a következőket lehetett összeszedni a szaktekintélyektől.

(1) A tobozmirigy vagy conarium egy kerekded, hosszúkas test, 8-10 cm hosszú, amely vöröses szürke, és amely az agy harmadik üregének hátsó részével áll kapcsolatban. Alapjánál két vékony medulláris szál kapcsolódik hozzá, amely szétágazik elől az optikai thalamusz felé. Ne felejtjük el, hogy az utóbbi a legkitűnőbb fiziológusok szerint a test felületéről jövő legfinomabb és legérzékenyebb észlelések befogadó és feldolgozó szerve. (Az okkultizmus szerint itt az Aurikus Tojás felületéről jövő észlelésekről van szó, amely a kommunikációs pontunk a felsőbb egyetemes síkokkal.) A tudomány a továbbiakban azt állítja, hogy „az optikai thalamusz két fonala, amelyek egymáshoz hajolnak, a középvonalon egyesülnek, ahol a tobozmirigy két kocsányává válnak.

(2) Az agyalapi mirigy vagy hipofízis egy kicsi és kemény szerv, kb. 12 mm széles, 6 mm hosszú és 6 mm magas. Egy első babszem formájú és egy hátsó kerekesebb lebenyből áll, amelyek összekapcsolódnak. Összetevő részei – amint mondják – szinte ugyanolyanok, mint a tobozmirigyéi, viszont a két központ között a legcsekélyebb összeköttetést sem lehetett felfedezni. Erről azonban az okkultisták más véleményen vannak, ők *tudják*, hogy van összeköttetés, még anatómiailag és fizikailag is. Viszont a boncolásnál az orvosoknak a holttesttel kell dolgozniuk, és ahogyan ők maguk is bevallják, az agyi anyag, minden szövet és szerv a lehető leggyorsabban összeesik, és formát változtat – tulajdonképpen pár perccel a halál után. Amikor tehát a lüktető élet, amely szétterjed az agy anyagában, kitölti minden üregét, és elteti valamennyi szervét, eltűnik, az agy anyaga egyfajta tésztaszerű tömeggé esik össze, és az egykor nyitott járatok bezárulnak. De még ha össze is húzódnak, és egymásba is folynak a részek, és az agy utána tésztaszerű is lesz, mindez nem jelenti azt, hogy a halál előtt e két szerv között nincs összeköttetés. Alapjában véve – ahogyan azt Owen professzor bebizonyította – az emberi magzat és bizonyos halak agyában létezik tárgyiasult összeköttetés egy vájat és egy cső formájában. Amikor egy ember a szokásos állapotában van, az Adeptus látja az arany aurát, amely mindkét központban úgy lüktet, mint a szív dobogása, és amely az ember egész életén át soha meg nem áll. Ez a mozgás azonban a tisztánlátó képességek kifejllesztését célzó erőfeszítések szokásostól eltérő körülményei között felerősödik, és az aura egy erősebb rezgésű vagy lengésű mozgásba jön. Az agyalapi mirigy rezgésének íve egyre magasabbra emelkedik, amíg végül – akárcsak az elektromos áram esetében, ha az valamilyen szilárd testbe ütközik – beleütközik a tobozmirigybe, és akkor ez az alvó szerv felébred, és tiszta Âkâsha-i tűzzel kezd izzani. Ez a két szerv pszicho-fiziológiai szemléltetése a fizikai síkon, amelyek különben a manasz és buddhi metafizikai fogalmaknak a konkrét jelképei.

Ahhoz, hogy az utóbbi tudatossá váljon ezen a síkon, szüksége van a manasz elkülönültebb tűzére, de *amint a hatodik érzékszerv felébreszti a hetediket*, akkor a hetedikből kisugárzó fény bevilágítja a végtelenség területeit. Egy rövid időtartamra az ember mindentudóvá válik, a múlt és a jövő, a tér és az idő eltűnnek, és számára a jelenné válnak. Ha Adeptusról van szó, akkor az így szerzett tudást elraktározza fizikai emlékezetében, és a fekete mágiában való elmerülés bűnének kivételével semmi nem törölheti ki azt. Ha csak egy tanítványról van szó, akkor csak a teljes igazság egyes részletei maradnak meg az emlékezetében, és ezt a folyamatot éveken át újra meg kell ismételnie, soha nem engedve meg, hogy mentálisan vagy fizikailag a legkisebb szenny is tapadjon hozzá, mielőtt teljesen beavatott Adeptussá nem válik.

Különösnek, szinte érthetetlennek tűnhet, hogy a Gupta Vidyâ vagy az okkult tudás legfőbb sikere ilyen tisztánlátó felvillanásokon múljon, és hogy ezek a felvillanások két ennyire jelentéktelen, az agyüregben levő kinövéstől függjenek, „két kérges, szürke homokkal fedett *dudortól* (acervulus cerebri)”, ahogyan Bichat *Anatomie Descriptive* című művében kifejezi, de mégis így van. Ezt a homokot azonban nem kell lebecsülni, mert valójában a tobozmirigy belső, független tevékenységének éppen ez az ismertető jele. Ez tartja vissza a fiziológusokat attól, hogy azt teljesen haszontalan, elcsökevényesedett szervnek tekintsék, az ember ma már végképp megváltozott anatómiája elmúlt emlékének, ismeretlen fejlődésének valamilyen korábbi időszakából. Ez a „homok” rendkívül titokzatos, és zavarba hoz minden materialista kutatót. E mirigy hátsó felületének üregében található a fiatal személyeknél, saját anyagában pedig az érett embernél

Egy sárgás anyag, félig átlátszó, ragyogó és kemény, amelynek átmérője nem haladja meg az 1 mm-t.^{III/19}

Ilyen az agyhomok.

Ez a ragyogó „homok” magának a mirigynek a megszilárdulása – így mondják a fiziológusok. Talán mégsem – mondjuk mi. A tobozmirigy az, amit a keleti okkultisták Devâksha-nak, az „Isteni Szemnek” hívnak. A mai napig ez a spiritualitás fő szerve az emberi agyban, a lángelme székhelye, a mágikus Szezám, amelyet a misztikus megtisztult akarata mond ki, és amely megnyitja az igazság összes ösvényét az előtt, aki tudja, hogyan kell azt használni. Az ezoterikus tudomány azt tanítja, hogy a manasz, az elme-Én a gyermekekkel csak hat vagy hét éves kora után egyesül teljesen. Eddig az időpontig – még a vallás vagy jog törvényei szerint sem – a gyermek nem felelős a tetteiért.^{III/20} A manasz csak ebben a korban válik bebörtönzött fogollyá, eggyé a testtel. Nos, a híres német anatómus, Wengel különös dolgot figyelt meg több ezer esetben. Néhány egészen ritka kivételtől eltekintve ez a „homok” vagy aranyszínű megszilárdulás csak a hetedik életévüket betöltött személyeknél volt megtalálható. Értelmi fogyatékosok esetében ezekből a kövecskéből nagyon kevés van, a született gyengeelméjűeknél pedig teljesen hiányzik. Morgagni,^{III/21} Grading^{III/22} és Gum^{III/23} a maguk korában bölcs emberek voltak, és azok ma is, mert eddig csak ők mondták ki a fiziológusok közül azt, hogy ezek a kövecskék az elmével függenek össze. Mert – hogy a tényeket összegezzük – ha hiányoznak a fiatal gyermekekben, a nagyon öreg emberekben és az értelmi fogyatékosokban, akkor ebből elkerülhetetlenül következik az, hogy kapcsolatban kell állniuk az elmével.

Nos, mivel minden ásványi, növényi és egyéb atom is csak az Egyetemes Lélek, az Âkâsha, vagyis a megkristályosodott Szellem egyik összesűrűsödése, akkor az okkultizmus azt kérdezi, hogy a tény, ami szerint a tobozmirigy e megszilárdulásait az elemzések során állati összetételű anyagnak – mészfoszfátnak és karbonátnak – találják, miért mondana ellent annak a megállapításnak, hogy ezek az agyi elektromosság működésének eredményei a környező anyagban?

^{III/19} Soemmerring: *De Acervulo Cerebri*, II. kötet, 322. oldal.

^{III/20} A görög-keleti egyházban a gyerekeket nem engedik gyönni, csak hét éves koruk után, mert azt tartják, hogy ekkor éri el az értelem korát.

^{III/21} *De Caus. Ep.* XII. kötet.

^{III/22} *Advers. Med.* II. kötet, 322. oldal.

^{III/23} *De Lapillis Glandulae Pinealis in Quinque Ment Alien*, 1753.

Mind a hét csakránk a fejben helyezkedik el, és ezek a központi csakrák irányítják és kormányozzák a testben levő hét (mert hét van) fő plexust, azon a 42 kisebb plexuson kívül, amelyeket a fiziológia nem hajlandó elismerni. Az a tény, hogy semmilyen mikroszkóp nem tud kimutatni ilyen központokat a tárgyasíkon, nem jelent semmit. Soha semmilyen mikroszkóp nem mutatta ki, és nem is fogja kimutatni a különbséget a mozgató és az érző idegpályák között, amelyek összes testi és pszichikai érzékelésünket továbbítják. Egyedül a logika tudja kimutatni, hogy ilyen különbség létezik. Ha pedig a plexus fogalom – ebben az anatómusok által használt értelmezésben – nem adja át a fogalmat a nyugati elme számára, akkor hívjuk azokat csakrának vagy Padma-knak, vagy kerekeknek, a lótusz szívének és szirmainak. Ne felejtsük el, hogy a fiziológia – bármennyire is tökéletlen – hetes csoportokat mutat be a test felületén és belsejében is. A fejen lévő hét nyílás, az agyalapi hét „szerv”, a hét plexus, a garati, a gégefői, a kavernás, a szív, a gyomortáji, a prosztata és a szakrális plexus, stb.

Amikor eljön az ideje, a fejlettebb tanulók meg fogják kapni a központi csakrákra vonatkozó legapróbb részleteket is, és megtanítták nekik, hogyan használják azokat, addig viszont kevésbé bonyolult dolgokat kell megtanulniuk. Ha azt kérdezik, vajon a hét plexus, vagyis a táttvikus cselekvési központ azok a központok-e, amelyben a Logosz hét sugara rezeg, akkor én igenlően válaszolok, egyszerűen megjegyezve, hogy a Logosz sugarai minden atomban ott rezegnek, ha már erről van szó.

Ezekben a kötetekben szinte teljesen felfedtem, hogy a „Fohat Fiai” azok a megszemélyesített erők, amelyeket általában mozgásként, hangként, hőként, fényként, kohézióként, elektromossággként vagy elektromos áramként, idegerőként vagy magnetizmusként ismerünk. Ebből az igazságból azonban nem tanulhatja meg a tanuló a kozmikus sík Kundalinî-jének felhangolását és lecsillapítását a *vitális* Kundalinî-vel, az elektromos áramot az idegerővel, mert ha nem ezt teszi, akkor biztosan megöli magát. Mert az egyik mozgási sebessége kb. 30 m/sec, a másiké pedig kb. 550.000 km/sec. A hét Shakti, amelyeket Parâ Shakti-nak, Jñâna Shakti-nak, stb. neveznek, a „Fohat Fiai” szinonimái, mivel ez utóbbiaknak a női aspektusai. A jelenlegi szinten azonban, mivel a neveik csak összezavarnák a nyugati tanulót, jobb, ha a fenti fordításban jegyezzük meg őket. Mivel pedig minden erő hetesség, ezért a végösszegük természetesen 49.

A tudományban jelenleg vitatott kérdést, hogy vajon egy hang képes-e felkelteni – a természetes hanghatásokon kívül – fény- és színhatásokat is, az okkult tudomány már korszakokkal ezelőtt megválaszolta. Egy fizikai tárgy minden impulzusa vagy rezgése egy bizonyos rezgést kelt a levegőben, ami a fizikai részecskék összeütközését okozza, amelynek a hangja képes a fülünkre hatni. Ugyanakkor ez létrehoz egy ennek megfelelő fényvillanást, amely valamilyen adott szint veszt fel. Mert a rejtett erők birodalmában egy *hallható* hang csupán egy nem tárgyasíkos szín, és egy látható szín pedig egy *nem hallható* hang. Mindkettő ugyanabból a potenciális szubsztanciából származik, amelyet a fizikusok valamikor éternek neveztek, ma pedig különböző más neveken emlegetnek, de amit mi rugalmas, bár láthatatlan TÉR-nek nevezünk. Ez egy ellentmondásos elméletnek tűnhet, de tények vannak a bizonyítására. A teljes süketség például nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az ember felismerjen hangokat. Az orvostudomány számos esetet jegyzett fel, amelyek azt bizonyítják, hogy a hangok eljutnak a páciens látószervéhez az elmén keresztül, és hogy ő azokat felfogja szín-benyomások formájában. Maga az a tény, hogy a színes zenei skálában a közbenső hangokat korábban színesben írták le, az ősi okkult tanításra való öntudatlan emlékezést mutatja, amely szerint a szín és a hang ugyanazon dolognak, vagyis a természet első megkülönböztödött szubsztanciájának két aspektusa a hét egymással kölcsönhatásban levő aspektusból, *a mi síkunkon*.

Íme, egy példa a szín viszonyáról a rezgéshez, amely megérdemli az okkultisták figyelmét. Nemcsak adeptusok és a fejlettebb tanítványok, de alacsonyabb fokon álló pszichikus emberek is, mint például a tisztánlátók és a pszichometrikusok képesek érzékelni a minden embert körülvevő, különböző színekből álló pszichikus aurát, amely megfelel a benne levő ember kedélyállapotának. Más szavakkal, az Aurikus Tojáson belüli misztikus feljegyzések nemcsak a gyakorlott adeptusok számára, hanem olykor természetüktől fogva pszichikus egyének számára is hozzáférhetők. Minden emberi szenvedély, minden gondolat és tulajdonság megjelenik ebben az aurában a megfelelő színeken

és színárnyalatokon keresztül, és ezek egy részét inkább érezni szokták, mint ténylegesen látni. Ahogyan Galton kimutatja, a legjobb ilyen pszichikusok képesek érzékelni azokat a színeket is, amelyeket a különböző hangszerek rezgései okoznak, vagyis minden hangban más színt látnak. Ahogyan egy húr rezeg, és hallható hangot hoz létre, úgy rezegnek az emberi test idegei, és keltenek nekik megfelelő, különböző érzelmet a prána keringő életáramának általános serkentése hatására, és ez által hoznak létre az adott személy pszichikus aurájában hullámzásokat, amelyek azután színhatásokat eredményeznek.

Az emberi idegrendszer egészében tehát egy szélhárfnak tekinthető, amely az életerő behatására válaszol, és ez nem elvonatkoztatás, hanem dinamikus valóság, és az egyéni jellem legfinomabb árnyalatai is színjelenségekben nyilvánulnak meg. Ha ezek az idegrezgések elég erőteljesek, és egy asztrális elemmel rezgési kapcsolatba kerülnek, akkor az eredmény hang lesz. Ezek után hogyan is kétkelkedhetne bárki a mikrokozmosz és a makrokozmosz erők közötti kapcsolatban?

Most pedig, miután bemutattam, hogy a tántrikus művek, ahogyan ezt Râma Prasâd, valamint más, hasonló jellegű jóga tanulmányok megmagyarázták, amelyek időről-időre a teozófiai folyóiratokban megjelennek – mert jegyezzük meg jól, hogy a valódi Râja jógát soha sem teszik közzé –, mind fekete mágiához vezetnek, és a legveszélyesebbek azok számára, akik önfejlesztésükben ezeket követik. Remélem tehát, hogy a tanulók résen lesznek.

Figyelembe véve, hogy mind a mai napig a szaktekintélyek közül kettő sem ért egyet abban, hogy a csakrák és a Padma-k valódi helye hol van a testben, és látva, hogy a Tattva-k színeit fordított sorrendben adják meg, például:

- (a) Az Âkâsha-t feketének vagy színtelennek adják meg, holott az a manasznak megfelelően indigó;
- (b) A Vâyu szerintük kék, holott az az alsó manasznak megfelelően zöld;
- (c) Az Âpas szerintük fehér, holott az az asztrális testnek megfelelően ibolya egy ezüstös, holdfényszerű fehér alapanyaggal.

A Tejas valóban vörös, az egyetlen szín, amelyet helyesen adtak meg. Azt mondom, ezekből a megfontolásokból könnyű belátni, hogy ezek az eltérések veszélyes félrevezető információk.

Továbbá az Ôt Lélegzet gyakorlása – amint már bemutattam – halálos sérüléshez vezethet, mind fiziológiailag, mind pszichológiailag. Ez valóban az, aminek hívják, Prânâyâma, vagyis a lélegzet halála, mert a gyakorló számára halállal végződik – erkölcsi halállal minden esetben, és fizikai halállal nagyon gyakran.

Az exoterikus „félrevezetésekről” és „a lélek haláláról”

Kiegészítésként, és mielőtt a még homályosabb tanításokra térnénk át, előbb be kell tartanom korábban tett ígéreteimet. Az önök által már ismert tanításokkal kell szemléltetnem a személyes megismerés szörnyű tanát. Verjék ki a fejükből mindazt, amit eddig olvastak olyan művekben, mint az *Esoteric Buddhism*, és amiről azt gondolták, hogy megértették például azokat a hipotéziseket, amelyek a nyolcadik szférára és holdra vonatkoznak, továbbá arra, hogy az embernek és az emberszabású majomnak közös őse van. Még azok a részletek, amelyeket időnként közöltem a *Theosophist*-ban és a *Lucifer*-ben, sem a teljes igazságot ismertették, hanem csak a széles, általános elképzeléseket, amik alig érintették a részleteket. Bizonyos bekezdések azonban útmutatásokat adnak, különösen a lábjegyzeteim, amelyek Eliphas Lévi: *Letters on Magic*^{III/24} művéből fordított cikkekhez mellékeltem.

Mindazonáltal a személyes halhatatlanság feltételes, mert valóban léteznek „lélek nélküli emberek”, ezt a tanítást alig említik, noha az *Isis Unveiled*-ben is beszéltem róla,^{III/25} és tényleg van egy Avîchi, amelyet joggal neveznek Pokolnak, bár semmi köze, és egyáltalán nem hasonlít a jó kereszt-

^{III/24} Lásd: „Stray Thoughts on Death and Satan” a *Theosophist*-ban, III. kötet, 1. szám, valamint „Fragments of Occult Truth”, III. és IV. kötetek.

^{III/25} *Idézett mű*, II. 368. és további oldalak.

tények Poklához, sem földrajzilag, sem pszichikailag. Semmilyen korban nem lehet kiadni az okkultisták és az adeptusok számára jól ismert igazságot egy vegyes olvasóközönségnek. Ezért bár az okkult filozófiának szinte minden misztériuma félig elrejtve megtalálható az *Isis*-ben és ennek a műnek a korábbi köteteiben, nem volt jogom arra, hogy kibővítem, vagy helyesbítsem a mások által megadott részleteket. Az olvasók most összehasonlíthatják ezeket a köteteket és olyan könyveket, mint az *Esoteric Buddhism* ezeknek az Értekezéseknek a diagramjaival és magyarázataival, és maguk ítéhetnek.

A Paramâtmâ-ra, a Szellemi Napra gondolhatunk úgy, hogy kívül van az emberi Aurikus Tojáson, mint ahogyan kívül van a makrokozmosz vagy Brahmâ Tojásán. Miért? Mert bár minden részecskét és atomot úgymond összecementez és átítat ez a paramâtmikus esszencia, mégis hiba azt „emberi” vagy akár „egyetemes” princípiumnak nevezni, mert ez a fogalom nagy valószínűséggel a filozófiai és tisztán metafizikai elképzelésről csupán téves gondolatot szül. A Paramâtmâ nem princípium, hanem minden princípium oka, és az utóbbi fogalmat az okkultista csak annak árnyékára alkalmazza, az Egyetemes Szellemre, amely meglelkesíti a határtalan Kozmoszt, legyen az belül vagy túl a téren és az időn.

A Buddhi, a paramâtmikus árnyék hordozóeszközeként szolgál. Ez a Buddhi egyetemes, és ugyanígy az az emberi Âtmâ. Az Aurikus Tojáson belül van az ÉLET makrokozmosz ötágú csillaga, a Prâna, ez pedig tartalmazza az embert jelképező ötágú csillagot. Az egyetemes ötágú csillagot a csúcsával felfelé kell ábrázolni, ez a fehér mágia jele. Az emberi ötágú csillagban a két alsó szár mutat felfelé, létrehozva ezzel a „Sátán szarvait”, ahogyan a keresztény kabbalisták nevezik. Ez az anyag jelképe, a személyes emberé, és a fekete mágus jól ismert ötágú csillaga. Mert ez a fordított ötágú csillag nemcsak Kâma-t jelenti, az exoterikusan vett negyedik princípiumot, hanem ez jelenti a fizikai embert is, a húsból való állatot, vágyaival és szenvedélyeivel együtt.

Ahhoz, hogy megértsék a következőket, jegyezzék meg jól, hogy a manasz egy felső háromszöggel ábrázolható, amit az alsó manasszal egy vékony vonal köt össze. Ez az Antahkarana, a kommunikációnak az az ösvénye vagy hídja, amely összeköttetést biztosít a személyes lény, akinek fizikai agya az alsóbb állati elme befolyása alatt áll, és a reinkarnálódó egyéniség, a szellemi Én, a manasz, a Manu, az „Isteni Ember” között. Csakis ez a gondolkodó Manu az, aki újraszületik. Igazság és természet szerint is, a két elme, a szellemi és a fizikai vagy állati a testet öltés alatt egységet képeznek, de elkülönülnek. Mert amíg az isteninek az a része, amely a személyiséget élteti, tudatosan elválasztja magát egy sűrű, de tiszta árnyékként az Isteni Én-től,^{III/26} beékelődik a magzat agyába és érzékszerveibe^{III/27} a hetedik hónap végén, addig a felsőbb manasz nem egyesül a gyerekekkel, csak miután életének hetedik évét betöltötte. Ez a különálló esszencia, vagy helyesebben a felsőbb manasz árnyéka vagy visszatükröződése a gyermek növekedése folyamán az ember különálló gondolkodó princípiumává válik, amelynek fő közvetítője a fizikai agy. Nem csoda, ha a materialisták, akik csak ezt a

^{III/26} Az Isteni Én lényege a „tisztá láng”, egy olyan entitás, amelyhez semmit sem lehet hozzáadni, és amelyből semmit sem lehet elvenni. Ezért nem lehet csökkenteni még megszámlálhatatlan alacsonyabb elmék tömegével sem, amelyek kívánnak belőle, mint a lángok egy lángból. Ez a válasz egy ezoterikus tanuló felvetésére, aki azt kérdezte, honnan származik egy és ugyanazon egyéniség kimeríthetetlen esszenciája, amelyből minden újonnan testet öltő személyiség megkapja az emberi intellektust.

^{III/27} Az agy, vagy gondolkodó mechanizmus nem csupán a fejben van, hanem – ahogyan erről minden nem teljesen materialista fiziológus is tanúskodik – az ember minden szerve, szíve, mája, tüdeje, stb., le egészen minden idegszálalig és izomrostig, úgyszólván saját, külön aggyal vagy gondolkodó mechanizmussal rendelkezik. Mivel az agyunknak semmi köze nincs a bennünk levő különböző szervek közös és egyéni munkájának irányításához, akkor mi az, ami olyan tévedhetetlenül irányítja azokat szakadatlan működésükben? Mi az, ami küzdésre készíteti őket, sőt a betegségek leküzdésére, és arra, hogy közülük mindegyik – még a legapróbb is – egy ösztönnel rendelkező egységként tevékenykedjen? Nem mechanikus óraműként, ahogyan azt egyes materialisták állítják (hiszen az óramű azonnal megáll a legkisebb zavarnál vagy alkatrésztörésnél), hanem ösztönnel rendelkező entitásként. Ha azt mondjuk erre, hogy ez a természet műve, azzal semmit nem mondtunk, legfeljebb egy téveszmét közöltünk. Mert a természet végül is csak egy gyűjtőnév mindezekre a funkciókra, csak az univerzumban és az emberben levő tulajdonságok, fizikai és mentális képességek stb. összegezése, vagyis a természet azon hatások és erők összessége, amelyeket intelligens törvények kormányoznak.

„racionális lelket” vagy elmét veszik tudomásul, nem képesek azt elválasztani az agytól és az anyagtól. Az okkult filozófia azonban korszakokkal ezelőtt megoldotta az elme problémáját, és felfedezte a manasz kettősségét. Az Isteni Én felfelé törekszik, hegyével a buddhira mutatva, az emberi én pedig lefelé vonzódik, belemerülve az anyagba, és a magasabb, tárgyiasulatlan felével csak az Antahkarana köti össze. Ahogyan a szó etimológiája is mutatja, Antahkarana az egyedüli összekötő kapocs az élet folyamán a két elme között, az Én magasabb tudata és az alsóbb elme emberi értelme között.

Ahhoz, hogy teljesen és pontosan megértsük ezt a homályos metafizikai tanítást, az kell, hogy tökéletesen áthasson bennünket egy elgondolás, amelyet hiába próbáltam a teozófusok tömegeinek átadni. Ez az a nagy axióma-szerű igazság, hogy az egyedüli, örökkévaló és élő Valóság az, amit a hinduk Paramâtmâ-nak és Parabrahman-nak neveznek. Ez az egyetlen örökké létező Gyökér Esszencia, amely fizikai érzékeink számára megváltoztathatatlan és megismerhetetlen, de amely szellemi természetünk számára megnyilvánul, és világosan felfogható. Ha egyszer ezt az alapvető gondolatot magunkévá tettük, akkor könnyűvé válik annak további elképzelése, hogy ez a Gyökér Esszencia mindenütt jelenlévő, egyetemes és örökkévaló, mint maga az absztrakt Tér, akkor abból kellett egyszer kiáradnunk, és egy nap abba kell visszatérnünk.

Ha ez így van, akkor ésszerűnek tűnik, hogy élet és halál, jó és rossz, múlt és jövő csupán üres szavak, vagy legjobb esetben szóképek. Ha a tárgyiasult univerzum maga is csak egy múló illúzió, mivel kezdete és vége van, akkor az életnek és a halálnak is csak aspektusoknak, illúzióknak kell lenniük. Ezek valójában állapotváltozások, nem többek. Az igazi élet ezen élet szellemi tudatosítása, *egy tudatos létezés a szellemben, nem pedig az anyagban*. A valódi halál pedig az élet korlátozott érzékelése, az, amikor a formán vagy legalább is a valamilyen anyagi formán kívüli tudatos vagy éppen oszthatatlan létezés megérzése lehetetlenné válik. Azok, akik őszintén visszautasítják az anyagtól, az agy anyagától különálló tudatos élet lehetőségét, valójában *halott egységek*. Pálnak, a beavattottnak szavai érthetővé válnak: „Hiszen meghaltatok, és *életek* el van rejtve Krisztussal az Istenben”.^{III/28} Ezzel azt mondja: Ti személy szerint halott anyag vagytok, amely nem tud szellemi lényegéről, és a ti valódi életek el van rejtve a ti Isteni Én-etekben (Krisztusban), vagy beleolvad az Istenbe (Âtmâ-ba), most elment tőletek, ti lelketlen nép. Ezoterikus szempontból szólva, minden megmásíthatatlanul materialista személy *halott ember*, egy élő automata, bármennyire is nagy agybeli képességekkel is van megáldva. Hallgassuk meg, mit mond erről Aryasangha, aki ugyanezt a tényt jelenti ki:

Az, ami se nem szellem, se nem anyag, se nem fény, se nem sötétség, hanem ezeknek a valódi tartója és gyökere, az vagy te. A gyökér minden hajnalon ÖNMAGÁRA veti árnyékát, és ezt az árnyékot te fénynek és életnek nevezed, Óh, te szegény halott forma! Ez a fény-élet leárad a hét világ lépcsőzetén keresztül, aminek a lépcsői egyre sűrűbbé és sötétebbé válnak. Ennek a hétszer hét lépcsőnek vagy te, óh kisember, a megmászója és tükre. Ez vagy te, de nem tudsz róla.

Ez az első lecke, amit meg kell tanulni. A második az, hogy alaposan tanulmányozni kell mind a kozmosz, mind a magunk princípiumait, külön csoportosítva az állandókat és a mulandókat, a magasabb halhatatlanokat és az alacsonyabb halandókat, mert csak így lehetünk urai és irányítói előbb az alacsonyabb kozmikusnak és személyesnek, később pedig a magasabb kozmikusnak és személytelennek.

Amint ezt meg tudjuk tenni, akkor biztosítottuk a halhatatlanságunkat. De néhányan azt mondhatják: „Milyen kevesen tudják ezt megtenni! Ők a nagy adeptusok, és az adeptusságot senki nem tudja egy rövid élet alatt megszerezni”. Elismerem. Van azonban egy választási lehetőség. „Ha a Nap nem lehetsz, akkor légy a szerény bolygó” – mondja az *Aranyszabályok Könyve*. Ha pedig még ez sem elérhető, akkor legalább próbáljunk bennmaradni valamilyen kisebb csillag hatósugarában, hogy annak ezüstös fénye áthassa azt a sűrű sötétséget, amelyen keresztül halad előre életünk köves ösvénye. Mert ezen isteni sugárzás nélkül több minden elvesztését kockáztatjuk, mint sem elképzelnénk.

^{III/28} Kolossz. III.3.

Ami az *Isis Unveiled* II. kötetében említett „lélek nélküli” embereket és „a lélek második halálát” illeti, ott megtalálják, hogy valóban beszéltem ilyen lélek nélküli emberekről, sőt, még Avîchi-ről is, bár ez utóbbit nem neveztem meg. Olvassák el a 367. oldal utolsó bekezdésétől a 370. oldal első bekezdéséig, és azután hasonlítsák össze az ott találhatóakat azzal, amit most kell elmondanom.

A felső hármasságot, az Âtmâ-Buddhi-Manaszt fel lehet ismerni az egyiptomi papiruszból vett idézet első soraitól kezdve. A *Ritual*-ban, amelyet most a *Halottak Könyvének* hívnak, a megtisztult lélek, a duális Manasz úgy jelenik meg, mint „Apophis Sárkány sötét befolyásának az áldozata”, mint a kâma-rûpa-i ember fizikai személyisége szenvedélyeivel együtt. „Ha elérte a mennyei és pokolbeli misztériumok végső ismeretét, a Gnóizist” – vagyis a fehér és a fekete mágia isteni és földi misztériumait –, akkor az elhunyt személyiség „diadalmaskodni fog ellensége”, a halál felett. Ez arra az esetre utal, amikor a földi élet végén az alsó Manasz, telve „az élet aratásával”, tökéletesen egyesül Én-jével. De ha Apophis legyőzi a lelket, akkor „az nem tud megmenekülni a *második* haláltól”.

Ez a több ezer éves egyiptomi papiruszból vett néhány sor egy teljes kinyilatkoztatást tartalmaz, amelyet azokban az időkben csak a főpapok és a beavatottak ismertek. „Az élet aratása” a legfinomabb szellemi gondolatokból, a személyiség legnemesebb és legönzetlenebb tetteinek emlékéből áll, és mindazoknak a halál utáni üdvösség állapotában tapasztalt állandó jelenléte, akiket isteni, szellemi odaadással szeretett.^{III/29} Emlékezzünk a tanításra: Az emberi lélek, az alsó manasz az *egyetlen* és közvetlen kapocs a személyiség és az Isteni Én között. Ami a Földön a *személyiséget* képezi, és amelyet a többség tévesen *egyénségnek* nevez, az mindazon mentális, fizikai és szellemi jellegzetességek összessége, amelyek – ha belevésődnek az emberi lélekbe – létrehozzák az *embert*. Nos, mindezen jellegzetességek közül csupán a megtisztult gondolatok azok, amelyek belevésődhetnek a magasabb, halhatatlan Én-be. Az emberi lélek ezt úgy viszi véghez, hogy újra beleárad a lényegébe, ősforrásába, élete alatt összevegyül Isteni Én-jével, a fizikai ember halála után pedig teljesen egyesül vele. Ezért ha csak a kâma-manasz át nem adja a buddhi-manasznak azokat a személyes elképzeléseket és az „Én-ségének” olyan tudatosságát, amelyeket az isteni Én magába tud olvasztani, akkor az örökkévalóban nem élhet tovább semmiféle „én”, vagy személyiség. Csak az tud tovább élni, aki méltó a bennünk lévő halhatatlan Istenre, ami természetében azonos az isteni lényeggel. Így ebben az esetben a saját Isteni Én-jének „árnyékai” vagy kiáradásai azok, akik felszállnak hozzá, és általa újból beleolvadnak, hogy még egyszer saját esszenciájává váljanak. A földi ember agyában semmilyen nemes gondolat, nagyszerű aspiráció, vágy, vagy isteni halhatatlan szeretet nem tud beférközni, és ott gyökeret verni, csak akkor, ha mindez a magasabb Én közvetlen kivetülése révén átárad az alsóbb én-hez. Minden egyéb – látszódon akár intellektuálisnak is – az *alacsonyabb elméből*, az „árnyékból” jön, összekapcsolódik és elkeveredik a kâma-val, hogy azután elmúljon, és örökre eltűnjön. A személyes én mentális és szellemi eszmeisége azonban visszatér az Én-be esszenciájának részeként, és soha többé nem tud elhalványulni. Így tehát az elmúlt személyiségből csak a szellemi tapasztalatok, minden jónak és nemesnek az emléke, hozzátevé még az én-tudatot, és egybeötvözve az összes megelőző én-tudatokkal – nos, ez az, ami, tovább megy, túléli a test halálát és halhatatlanná válik. Nincs semmilyen különálló vagy határozott halhatatlanság az Én-en kívül, ami élteti az embert a földön. Ez a felsőbb Én az összes földi *hasonmásának* az egyedüli hordozója, és azok egyedüli képviselője a devachan-nak nevezett mentális tudatállapotban. Mivel azonban az utolsó testet öltött személyiségnek joga van saját különleges üdvösség-állapotához, amelyben szabadon van, és nem keveredik a többi elmúlt személyiség emlékeivel, ezért a devachan-ban *csak az utolsó élet az, amely teljesen és valószerűen élénk*. A devachan-t gyakran hasonlítják a több ezer „napból” álló sorozat legboldogabb napjához egy ember életében. Boldogságának erőssége teljesen elfelejteti az emberrel a többi napot, és a múltja kitörlődik emlékéből.

Ez az, amit devachán-i állapotnak nevezünk, a személyiség jutalmának, és ezen az ősi tanításon alapul a keresztény Paradicsom ködös fogalma, amelyet egyébként több mással együtt az egyiptomi misztériumokból kölcsönöztek, ahol ezt a tanítást szindarabként eljátszották. Ez az *Isis*-ből idézett részek jelentése. A lélek diadalmaskodott Apophis, a test sárkánya fölött. Ettől kezdve a személyiség

^{III/29} Lásd: *Key to Theosophy*, 147. 148 és további oldalak.

az örökkévalóságban fog élni, a legmagasabb és legnemesebb elemében, míg a „sárkány jellegzetességei” eltűnnek a Kâma Loka-ban. Ha megkérdezik: „Hogyan lehet az örökkévalóban élni, amikor a devachan csupán 1000-2000 évig tart?” A válaszunk a következő: „Ugyanúgy, ahogyan minden visszaemlékezésre érdemes nap emléke megmarad mindannyiunk emlékezetében”. A példa kedvéért az egyetlen személyes életben eltöltött napokat vehetjük külön személyiségek élete szemléltetésének, azt a személyiséget pedig, aki végigéli azokat, az isteni Én-nek.

Ahhoz, hogy megkapjuk a kulcsot, ami sok pszichológiai rejtély ajtaját megnyitja, értsük meg jól, és emlékezzünk az eddig leírtakra és az ezután következőkre. Sok spiritisza rendkívüli módon felháborodott, amikor azt hallotta, hogy a személyes halhatatlanság *feltételes*. Mégis, ez a filozófiai és logikai tény. Erről a témáról már sok mindent elmondtak, de úgy látszik, mind a mai napig senki sem érthette meg teljesen a tanítást. Ráadásul nem elég, ha tudjuk azt, hogy egy ilyen tényt létezőnek mondanak. Egy okkultistának – vagy annak, aki az akar lenni – tudnia kell, hogy *miért* van ez úgy. Mert miután megtanulta és megértette az alap okot, akkor könnyebbé válik másokat téves gondolatmeneteikben kiigazítani, és ami mindennél fontosabb, lehetősége lesz – túl sok beszéd nélkül is – megtanítani más embereket egy olyan szerencsétlenség elkerülésére, amely manapság sajnos szinte minden nap előfordul. Ezt a szerencsétlenséget most részletesen elmagyarázzuk.

Az embernek tényleg keveset kell tudnia a keleti kifejezési módokról, hogy ne vegye észre, hogy a *Halottak Könyvéből* és az *Isis*-ből idézett részek (a) allegorikusak az avatatlanok számára, amelyek az ezoterikus tanításainkat tartalmazzák, és (b) hogy a két fogalom, a „második halál” és a „lélek” bizonyos értelemben félrevezetés. A „lélek” egyaránt vonatkozik a Buddhi-Manaszra és a Kâma-Manaszra. Ami a „második halál” kifejezést illeti, a „második” jelző több halálra is vonatkozik, amelyen a „princípiumnak” testet öltései folyamán át kell mennie. Az ilyen megállapítások jelentését csak az okkultisták tudják teljesen megérteni. Ugyanis van (1) a test halála, (2) az állati lélek halála a Kâma Loka-ban, (3) az asztrális Linga Sharíra halála, amely a test halálát követi és (4) a felsőbb, a *halhatatlan* Én metafizikai halála minden alkalommal, valahányszor „anyagba hull”, vagyis egy új személyiségben ölt testet. Az állati lélek, vagy alsó manasz, az Isteni Én árnyéka, amely azért válik el tőle, hogy a személyiséget eltöltse, szintén semmilyen módon *sem kerülheti el a halált* a Kâma Loka-ban, vagy legalábbis ennek a tükröződésnek az a része nem, amely megmarad földi salaknak, és nem adható át az Én-nek. Így a „második halálra” vonatkozó legfőbb és legfontosabb titok az ezoterikus tanításokban mind a mai napig az volt, és az marad, hogy megvan a rettenetes lehetőség a lélek *halálára*, vagyis arra, hogy még a földön elváljék az Én-től az adott személy életében. Ez egy *valódi* halál (noha a feltámadás esélyével), amely nem hagy semmi nyomot az adott emberben, és mégis erkölcsileg élő halottá teszi őt. Nehéz megérteni, hogy ezt a tanítást miért kellett mindmáig olyan nagy titokban megőrizni, holott ha elterjesztették volna az emberek között – legalább azok között, akik hisznek a reinkarnációban – sok jó származhatott volna belőle. De ez így volt eddig, és nem volt jogom megkérdőjelezni a tiltás bölcsességét, csak eddig eszerint viselkedtem, mivel azzal a *fogadalommal* kaptam meg, hogy a világ előtt ne hozzam nyilvánosságra. Most azonban engedélyem van arra, hogy mindenkiel közöljem, és a tanításokat először az ezoterikusok előtt tárjam fel. Amikor ők azokat teljesen feldolgozzák, az ő kötelességük lesz, hogy tanítsák másoknak a „második halál” különleges tantételét, és hogy figyelmeztessenek minden teozófust annak veszélyeire.

Ahhoz, hogy világosabbá tegyem a tanítást, látszólag már ismert dolgokat kell elismételnem. A valóságban azonban ezeket a tanításokat új fényben, új részletekkel ismertetem. Megpróbáltam célozni erre a *Theosophist*-ben, mint ahogyan megtettem ezt az *Isis*-ben is, de nem sikerült magamat megértetni. Most meg fogom magyarázni, pontról pontra.

A tanítás filozófiai magyarázata

(1) Képzeljük el a szemléltetés kedvéért az egyetlen homogén, abszolút és mindenütt jelenlevő Esszenciát fent, „a világok hét síkja lépcsőzetének” legfelső fokán túl, ami készen áll fejlődési útjának megkezdésére. Amint a hozzákapcsolódó tükröződése fokozatosan alászáll, úgy differenciálódik és

alakul át előbb tárgyiasulatlan, majd végül tárgyiasult anyaggá. Nevezzük az északi pólusán Abszolút Fénynek, a déli pólust pedig – amely számunkra a negyedik vagy középső lépcsőfok vagy sík, bármely oldalról számoljuk – úgy ismerjük ezoterikusan, mint az Egy és Egyetemes Élet. Most figyeljük meg a különbséget: fent a FENY, lent pedig az *Élet*. Az előző mindig megváltoztathatatlan, az utóbbi pedig számtalan elkülönülés aspektusaiban nyilvánul meg. Az okkult törvény szerint a föntiben lévő lehetőségek az alsóban elkülönült tükröződésekkel válnak. Ugyanezen törvény szerint semmi olyat, ami már megkülönböztődött, nem lehet az egyenművel egybeolvasztani.

Továbbá semmi sem maradhat fenn, ami él és lélegzik, és ami a világ forrongó hullámaiban, vagyis az elkülönülés síkján létezik. Így mivel a Buddhí és a Manasz egyaránt az Egy Láng elsődleges sugarai, és pedig az előbbi az egy örök esszencia hordozóeszköze, upádhi-ja vagy vâhana-ja, az utóbbi pedig Mahat vagy az Isteni Gondolatalkotás (Mahâ-Buddhi a *Purâna*-kban), az Egyetemes Értelmes Lélek hordozóeszköze, és mint ilyenek, egyikük sem semmisülhet meg, egyiket sem lehet kioltani sem esszenciájában sem a tudatosságában. A fizikai személyiség azonban a Linga Sharîra-jával és az állati lélek a Kâma-jával^{III/30} igenis megsemmisülhet, és meg is semmisül. Mindkettő az illúzió birodalmában születik, és el kell tűnniük, mint egy báránnyal az örökkévaló és kék égről.

Aki olvasta ezeket a köteteket, bármilyen figyelmet is rájuk fordítva, annak már ismernie kell az emberi Én-ek eredetét, amelyeket leszámazásilag Monádoknak neveznek, és hogy mik voltak, mielőtt az emberi állatban való testet öltésre kényszerítették őket. Az isteni lények, akiket a karma a manvantarai élet drámájának eljátszására kényszerített, magasabb és korábbi világok és bolygók lényei, akiknek karmája még nem merült ki abban az időben, amikor világuk a pralaya-ba lépett. Így szól a tanítás. De akár így van, akár nem, a magasabb Én-ek – amikor a földi sár olyan átmeneti formáival hasonlítjuk össze, mint mi magunk – valójában isteni lények, istenek, és halhatatlanok az egész Mahâmanvantara-ban, vagyis a 311 040 milliárd év időtartama alatt, ameddig Brahmâ Korszaka tart. Mivel pedig az Isteni Én-ek azért, hogy újra az Egy Esszenciává váljanak, vagyis újra beszívódjanak az AUM-ba, meg kell tisztítsák magukat a szenvedés és az egyéni tapasztalás tüzeiben, és a földi én-eknek, a személyiségeknek is hasonlóképpen kell cselekedniük, ha részt akarnak venni a felsőbb Én-ek halhatatlanságában. Ezt úgy érhetik el, hogy összetörnek magukban mindent, amiből én-jeiknek csupán alsóbb személyes természete húz hasznát, és hogy gondolkodó kâmikus princípiumaikat igyekeznek átönteneni a felsőbb Én princípiumába. Mi (azaz a személyiségeink) pusztán azzal a ténnyel válunk halhatatlanná, ha a gondolkodó erkölcsi természetünket átültetjük isteni hármasságot alkotó Monádunkba, az Âtmâ-Buddhi-Manaszba, ami három az egyben és egy a háromban (aspektusban). Mert a testet öltő Én által a földön megnyilvánuló Monád az, amelyet az örökélet fájának neveznek, és amelyet csak úgy lehet elérni, ha eszünk a tudás, a jó és a rossz tudása, vagyis a gnózis, az Isteni Bölcsesség gyümölcséből.

Az ezoterikus tanításokban ez az Én az ember ötödik princípiuma. De az a tanuló, aki elolvasta és megértette az első két Értekezést, ennél valamivel többet tud. Tudja azt, hogy a hetedik nem emberi, hanem olyan egyetemes princípium, amelyben az embernek is része van. De ugyanez igaz minden fizikai és tárgyiasulatlan atomra, mint ahogyan minden fűszálra is és mindenre, ami él, vagy a térben foglal helyet, akár érző dolog, akár nem. Továbbá tudja azt is, hogy ha az ember ezzel a hetedik princípiummal szorosabban kapcsolódik, és azt százszor nagyobb erővel olvasztja magába, ez csak azért van, mert itt a földön a legmagasabb tudatállapottal rendelkeznek. Röviden, az ember a következő átalakulásával szellemmé, dévává vagy istenné válhat, ezzel szemben semmilyen kő, növény, vagy állat ezt nem teheti meg, mielőtt el nem éri a maga útján az emberi állapotot.

(2) Nos, mik a Buddhí feladatai? Ezen a síkon nincs semmilyen feladata, hacsak nem egyesül a Manasszal, a tudatos Én-nel. A Buddhí ugyanúgy viszonyul az isteni Gyökér Esszenciához, mint a vedânta iskola szerint a Mûlaprakriti viszonyul a Parabrahman-hoz, vagy ahogyan az Alaya, az Egyetemes Lélek az Egy Örök Szellemhez, vagy ahhoz, ami ezen a Szellemen túl van. A Buddhí ennek az

^{III/30} Azt mondják, hogy a Kâma-Rûpa, az alsó manasz hordozóeszköze a fizikai agyban, az öt fizikai érzékben és a fizikai test valamennyi érzékelő szervében székel.

isteni Gyökér Esszenciának az emberi hordozóeszköze, a Buddhi egy lépés az Abszolúttól, amelynek nem lehet köze semmihez, ami véges, és ami feltételes.

(3) Micsoda továbbá a Manasz, és mik a feladatai? Tisztán metafizikai aspektusában a Manasz, bár egy lépéssel alsóbb síkon van, mint a Buddhi, mégis olyan mérhetetlenül magasabban áll a fizikai embernél, hogy nem tud közvetlen kapcsolatba kerülni a személyiséggel, csak tükröződésén, az alacsonyabb elmén keresztül. A Manasz önmagában a *szellemi öntudat*, amikor pedig a Buddhival egyesül, az Isteni Tudat, amely a „termék” (vikâra) vagy öntudat valódi „létrehozója” a Mahat-on keresztül. A Buddhi-Manasz ezért teljességgel alkalmatlan a periodikus testet öltésekben való megnyilvánulásra, csakis az emberi elmén, vagyis az alsó manaszon keresztül tudja ezt megtenni. Mindkettő egymáshoz kapcsolódik és elválaszthatatlan, és olyan kevés közülük van az alacsonyabb Tanmâtra-khoz^{III/31} vagy kezdetleges atomokhoz, mint a homogénnek a heterogénhez. Ezért tehát az alacsonyabb manasz vagy gondolkodó személyiség feladata az, ha egyesülni akar istenével, az Isteni Énnel, hogy szétszórja, és tehetetlenné tegye a Tanmâtra-kat, vagyis az anyagi forma tulajdonságait. Ezért mutatkozik kettősnek a manasz, mint az ember elméje és Én-je. A kâma-manasz, vagyis az alsóbb én az, amely egy független létezés gondolata által félrevezetve az öt Tanmâtra „létrehozójaként” és uralkodójaként, kifejleszti magában az *én-séget*, az önző ént. Ebben az esetben pedig Mahâbhûti-kusnak és végesnek kell tekinteni, abban az értelemben, hogy összekapcsolódik Ahankâra-val, a személyes „én-teremtő” képességgel. Ennélfogva

A manaszt örökkévalónak és nem örökkévalónak kell tekinteni. Örökkévaló atomi természetében (paramanu rûpa), mint örökkévaló szubsztancia (dravya), és véges (kârya rûpa), amikor kettősségként a Kâma-hoz (állati vágyhoz vagy emberi *egoista* akarathoz) kapcsolódik, egyszóval egy alacsonyabb termék.^{III/32}

Ezért miközben az EGYÉNI ÉN – lényegének és természetének következtében – halhatatlan az örökkévalóságon keresztül, egy olyan formával (rûpa), amely a negyedik kör teljes életciklusain át fennmarad, addig hasonmásának vagy képmásának, a személyes én-nek el kell nyernie halhatatlanságát.

(4) Antahkarana a neve annak a képzeletbeli hídnak vagy *ösvénynek*, amely az Isteni és az emberi Én-ek között fekszik, mert tényleg két Én van az emberi élet folyamán, hogy azután a devachan-ban vagy a nirvánában újra egy Én-né váljanak. Ez nehezen érthetőnek tűnhet, de valójában egy ismerős, bár képzeletbeli szemléltetés segítségével egészen egyszerűvé válik. Képzeljünk el egy ragyogó lámpát egy szoba közepén, ahogyan a fényét a falra veti. Legyen a lámpa az Isteni Én, a falra vetett fény az alsó manasz, és a fal jelentse a testet. A levegőnek az a része, amely átadja a lámpából jövő sugarat a falnak, az Anthakarana. Tegyük fel továbbá, hogy az így kibocsátott fényben ész és értelem van, ráadásul rendelkezik a képességgel, hogy eloszlatja mindazokat a gonosz árnyékokat, amelyek a falon keresztül jönnek, továbbá magához tud vonzani minden fényességet, átvéve azok kitörölhetetlen lenyomatait. Nos, az emberi Én hatalmában áll, hogy elűzze az árnyékokat vagy bűnöket, és megsokszorozza a fényességeket vagy jócselekedeteket, amelyek ezeket a benyomásokat keltik, és így az Antahkarana-n keresztül biztosítsa saját állandó kapcsolatát és végső egyesülését az Isteni Énnel. Ne feledjük, hogy ez utóbbi nem történhet meg, amíg ennek a fénynek a tisztaságában még bármilyen földi vagy anyagi folt van. Másrésről viszont ezt a kapcsolatot nem lehet teljesen megszakítani, és mindig fennáll a végső újraegyesülés lehetősége mindaddig, amíg marad egyetlen szellemi tett vagy lehetőségesség, amely az egyesülés fonalaként szolgálhat. Abban a pillanatban azonban, amikor ez az utolsó szikra is kialszik, és kimerül az utolsó lehetőségesség, megtörténik a szétválás. Egy keleti példabeszédben az Isteni Én-t egy gazdához hasonlítják, aki kiküldi munkásait a földekre, hogy megműveljék a talajt és betakarítsák a termést. A gazda mindaddig folytatja a föld megművelését,

^{III/31} A Tanmâtra finom és kezdetleges formát jelent, a finomabb elemek durva típusát. Az öt Tanmâtra valójában az anyag és minden elem jellegzetes tulajdonságait és sajátosságait jelenti. A szó igazi értelme: „valami”, vagy „pusztán transzcendentális” a sajátosságokra vagy tulajdonságokra vonatkozóan.

^{III/32} Lásd: *Theosophist*, 1883. augusztus, „The Real and the Unreal”.

amíg az a legkisebb hasznát is hozza. De amikor a föld teljesen terméketlenné válik, akkor nemcsak a földdel nem törődik többet, hanem a munkás (az alsóbb manasz) is elpusztul.

Másrészt viszont – folytatva a hasonlatot – amikor a falra vetett fény, vagyis a gondolkodó emberi Én eléri a tényleges szellemi kimerültség szintjét, akkor az Antahkarana eltűnik, és nincs, ami a fényt átadja, és a lámpa sugárzás szempontjából nem létezővé válik. Az eddig magába szívott fény fokozatosan eltűnik, és „lélek-fogyatkozás” következik be. Az emberi lény még él a földön, majd átmegy a Kâma Loka-ba, mint egy kizárólag anyagi tulajdonságokat tartalmazó túlélő massa. Innen soha nem tud továbblépni a devachan felé, hanem rögtön újraszületik emberi állatként, egy istencsapásaként.

Ez a hasonlat bármilyen fantasztikus is, a segítségünkre lesz, hogy helyes elképzelést alakítsunk ki. A személyes én számára csak akkor van halhatatlanság, ha erkölcsi természetét egyesíti az Isteni Énnel. A személyes emberi léleknek csak a legszellemibb kiadásai maradnak meg. Miután egy életen át átítatódott a személyiségének azzal a gondolatával és érzésével, hogy „Én vagyok én”, az emberi lélek, a fizikai ember karmikus cselekedeteinek hordozója és valódi lényege a személyiség halála után az Én, az Isteni Tűz részévé és tartozékává válik. Halhatatlanná válik azon egyszerű tény következtében, hogy most már erősen beékelődött a Monádba, amely „az örök élet fája”.

Most pedig beszélnünk kell a „második halál” tanáról. Mi történik azzal a kâmikus emberi lélekkel, amely mindig egy lealjasodott és gonosz emberhez, vagy egy lélektelen személyhez tartozik? Ezt a titkot most fogom megmagyarázni.

A személyes lélek ebben az esetben, vagyis amikor az embernek soha nem volt olyan gondolata, ami nem az állati én-jét érintette, és így semmit nem tud átadni a magasabbnak vagy az elmúlt megtestesülésekben szerzett tapasztalatok összességének – amelyek emlékezete az örökkévalóságig fennmarad –, elszakad az Én-től. Az én-ből semmit nem tud beoltani abba az örökkévaló törzsbe, amely több millió személyiséget táplál nedvével, mint az ágak a faleveleket, amelyek ősszel elsárgulnak, meghalnak, és lehullnak a földre. Ezek a személyiségek kicsíráznak, kivirágoznak, majd elmúlnak, egyesek teljesen nyomtalanul, mások pedig hozzákeverik életük nedvét az anyaághoz. A korábban említett lelkek megsemmisülésre vannak ítélve, vagyis avîchi-re. Ez egy olyan állapot, amelyet nagyon rosszul értettek, és még rosszabbul írtak le egyes teozófus írók. Pedig ez a tudatállapot nemcsak a földünkön van, hanem valójában maga a föld.

Látjuk tehát, hogy ilyen esetekben az Antahkarana elpusztul, mielőtt az alsóbb embernek lehetősége volna a magasabbat beolvasztani és azzal eggyé válni. Ezért a kâmikus „lélek” egy különálló egységgé válik, és ezen túl a karmájának megfelelően hosszabb vagy rövidebb ideig egy „lélektelen” teremtményként él tovább.

Mielőtt azonban kidolgoznám ezt a kérdést, még világosabban meg kell magyaráznom az antahkarana jelentését és feladatait. Ahogyan már mondtam, egy keskeny hídként ábrázolható, amely összeköti a felső és az alsó manaszt. Ha megnézik a *Csend hangja* szómagyarázatát, ott azt találják, hogy az antahkarana az alsó manasz egy nyúlványa, vagy helyesebben egy kapocs az utóbbi és a felsőbb Én között, vagyis az emberi és az isteni, szellemi lélek között.^{III/33}

A halál alkalmával ez ösvényként vagy kommunikációs közegként megsemmisül, a maradványai pedig Kâma Rûpa-ként – a burokként – élnek tovább.

Ez az, amit a spiritiszták néha a szeánsz-szobákban látnak megjelenni materializált „formákként”, és amikre ostobán az „elhunytak lelkeiként” tekintenek.^{III/34} Ez abból a körülményből adódik, hogy alvás közben – bár az antahkarana jelen van – a személyiség csak félig éber, ezért mondják, hogy az antahkarana normális alvási állapotban *részes* vagy *bolond*. Ha ez a helyzet az élő test átmeneti halála,

^{III/33} Minthogy az *Esoteric Buddhism* és az *Occult World* szerzője a manaszt az emberi léleknek, a buddhit pedig a szellemi léleknek nevezte, én változtatlanul hagytam ezeket a fogalmakat a *Csend hangjában*, tekintve, hogy az a nyilvánosság számára íródott könyv.

^{III/34} A Râja jóga exoterikus tanításaiban antahkaránát az észlelés belső szervének nevezzük, és négy részre osztják: az (alsó) Manaszt, a Buddhi (értelem), az Ahankâra (személyiség) és a Chitta (gondolkodási képesség). Ez más szervekkel együtt szintén része a Jîva-nak, a léleknek, amelyet Lingadeh-nek is hívnak. Az ezoterikusokat azonban ne vezesse félre ez a népszerű változat.

vagyis az alvás alatt, akkor ebből megítélhetjük, hogy milyen lehet az antahkarana tudata akkor, amikor már átalakult az „örök álmom” után kâma rûpává.

De térjünk vissza témánkhoz. Azért, hogy ne zavarjuk össze a nyugati tanuló elméjét az indiai metafizika homályos akadályával, tekintse a tanuló az alacsonyabb manaszt vagy elmét úgy, mint az éber állapotban levő személyes én-t, és csak azokban a pillanatokban vegye antahkarana-nak, amikor a felsőbb Én felé törekszik, és így a kettő közötti kommunikáció közegévé válik. Éppen emiatt nevezték el „ösvénynek”. Nos, amikor a fizikai szervezethez tartozó valamelyik végtagot vagy szervet nem használjuk, az legyengül, és végül elcsökevényesedik. Ugyanez a helyzet a mentális képességekkel, és ezért az antahkarana-nak nevezett alsóbb elme-funkció visszafejlődése mind a teljesen materialista, mind a lezüllött természetű emberekben érthetővé válik.

Az ezoterikus filozófiában azonban a tanítás a következő: Látjuk, hogy az antahkarana képessége és működése ugyanolyan szükséges, mint a halláshoz a fül közege, vagy a látáshoz a szem közege. Mindaddig tehát, amíg az Ahankâra, a személyes „én” vagy önzés érzése teljesen ki nem veszik az emberből, és amíg az alsóbb elme teljesen bele nem olvad a felsőbb buddhi-manaszba, és azzal eggyé nem válik, világos, hogy az antahkarana szétrombolása annyit jelent, mint egy híd szétrombolása egy áthághatatlan szakadék felett. *A vándor soha nem juthat át a túlsó oldalra.* És itt van a különbség az exoterikus és az ezoterikus tanítások között. Az előbbiben a védânta azt mondja, hogy mindaddig, amíg az alsóbb elme az antahkarana-n keresztül hozzátapad a szellemhez (a buddhi-manaszhoz), lehetetlen számára a valódi szellemi bölcsességet, a Gnyâna-t megszerezni. Ez ugyanis csak úgy lehet elérni, ha az Egyetemes Lélekkel (Âtmâ-val) megpróbál *kapcsolatba* kerülni, tehát tulajdonképpen az ember úgy éri el a Râja jógát, ha a felsőbb elmét teljesen figyelmen kívül hagyja. Mi azt mondjuk, ez nem így van. A tudáshoz vezető létra egyetlen fokát sem lehet kihagyni. Semmilyen személyiség sem érheti el vagy kerülhet kapcsolatba az Âtmâval soha, csakis a buddhi-manaszon keresztül. Ha az ember Jîvanmukta vagy Mahâtmâ akar lenni, mielőtt még adeptussá, vagy akár csak Narjol-lá (bűntelen emberré) válna, az olyan, mintha megpróbálna Indiából Ceylonba eljutni anélkül, hogy átkeljen a tengeren. Ezért mondják nekünk azt, hogy ha megsemmisítjük Antahkarana-t, mielőtt még a személyes én teljesen a személytelen Én uralma alá kerülne, akkor ezzel azt kockáztatjuk, hogy az utóbbit elveszítjük, és tőle örökre elválunk, hacsak egy hatalmas végső erőfeszítéssel vissza nem állítjuk a megszakadt összeköttetést.

Csak amikor már felbonthatatlanul összekapcsolódtunk az Isteni Elme esszenciájával, akkor kell megsemmisítenünk az Antahkara-nát.

Mint egy magányos harcos, aki egy hadsereg üldözése elől egy erődben menedéket keres, hogy elszakadjon az ellenségtől, előbb megsemmisíti a felvonóhidat, és csak ezután kezd hozzá az üldözők elpusztításához, ugyanígy kell a Srotâpatti-nak cselekednie, mielőtt az Antahkarâna-t lerombolja.

Vagy ahogyan egy okkult axióma mondja:

Az egység hárommá válik, a három pedig négyet hoz létre. Ez utóbbinak [a négyességnek] újra hárommá kell válnia, és az isteni háromnak bele kell áradnia az Abszolút Egybe.

A Monádok, amelyek az elkülönülés síkján duádokká (kettősségekké) válnak, hogy később a testet öltések ciklusának folyamán triádokká (hármasságokká) fejlődjenek, még amikor testet is öltenek, nem tudnak sem a térről, sem az időről, hanem szétszóródnak a négyesség alacsonyabb princípiumain keresztül, mivel természetük szerint mindenütt jelenlévők és mindentudók. De ez a mindentudás velük született, és ez a visszatükröződő fényét csak azon keresztül nyilváníthatja meg, ami legalábbis félig földi vagy félig anyagi, mint akár a fizikai agy, ami a Kâma Rûpa-ban székelő alacsonyabb manasz hordozóeszköze. Ez pedig az, ami a „második halál” esetében fokozatosan feloszlik.

Az ilyen feloszlás azonban – amely a valóságban annyit jelent, hogy a kárhozott lélek legkisebb nyoma is hiányzik az örök EMLÉKEZETBŐL, és ezért egyet jelent az örökkévalóság számára való megsemmisüléssel – nem egyszerűen azt jelenti, hogy az adott ember élete megszakad a földön, mivel a Föld Avîchi, és a lehető legrosszabb Avîchi. Örökre kizárva az egyéniséget, a reinkarnálódó Én tudatából, az így elválasztott személyiség fizikai atomjai és pszichikus rezgései a halál után azonnal

reinkarnálnának ugyanezen a földön, csak most egy még alacsonyabb, és még nyomorultabb teremtményben, csak formáját tekintve emberben, aki új életének egész tartama alatt karmikus szenvedésekre van ítélve. Ha pedig még ki is tart bűnöző és züllött életmódja mellett, akkor az azonnali reinkarnálódások hosszú sorozatát kell végigszenvednie.

Itt két kérdés merül fel. (1) Mivé válik a felsőbb Én az ilyen esetekben? (2) Az ilyen lélek nélkül született emberi lény milyen állati teremtmény?

Mielőtt válaszolnék erre a két teljesen természetes kérdésre, fel kell hívnom minden, a keresztény országokban született figyelmét arra a tényre, hogy a helyettesítő megváltás romantikus történetét és Jézus küldetését – ahogy azt ma hirdetik – tulajdonképpen néhány túlságosan liberális beavatott abból a misztikus és különös tanból merítette és kölcsönözte, amely a reinkarnálódó Én földi tapasztalataira vonatkozik. Ez utóbbi valójában a korábbi manvantara-kban teremtett saját karmájának áldozata, és önként magára veszi azok megváltását, akik különben lélektelen emberek vagy személyiségek lennének. A keleti igazság így filozofikusabb és logikusabb, mint a nyugati mese. A minden emberben benne levő Krisztus vagy buddhi-manasz nem teljesen ártatlan és bűntelen isten, bár bizonyos értelemben ő az „Atya”, mivel lényegében ugyanaz az esszencia, mint az Egyetemes Szellem, de ugyanakkor ő a „Fiú” is, mert a manasz csak egy lépéssel van lejjebb az „Atyánál”. A testet öltéssel az Isteni Fiú felelősséget vállal minden, általa eltöltött személyiség bűneiért. Ezt pedig csak megbízottján vagy tükröződésén, az alsóbb manaszon keresztül tudja megtenni. Az Isteni Én vezérlő princípiumként csak egyetlen esetben tud megmenekülni az egyéni büntetéstől és felelősségtől, amikor kénytelen elszakadni a személyiségtől, mert az anyagon a pszichikus és asztrális rezgéseinek bonyolultsága és túlzott erőssége miatt többé már nem tud uralkodni. Miután Apophis, a Sárkány győzelmet aratott, a reinkarnálódó manasz – fokozatosan elválasztva magát tabernákulumától – végül teljesen elszakad a pszicho-állati lélektől.

Így tehát az első kérdésre adott válaszom a következő:

(1) Az isteni Én a következő két dolog egyikét csinálja: (a) vagy azonnal egy új testet öltési sorozatba kezd saját karmikus ösztönzői szerint, (b) vagy pedig menedéket keres és talál az Anya, Alaya, az Egyetemes Lélek kebelén, amelynek manvantarikus megnyilvánulása a Mahat. Megszabadulva a személyiség élet-benyomásaitól, egyfajta nirvánai felvonások közötti szünetbe merül, amelyben csak az örök jelen lehetséges, és amely magába olvasztja a múltat és a jövőt. Megfosztva a „munkástól”, elveszítve mind a mezőt, mind az aratást, a gazda, gondolatainak végtelenségében természetesen nem őrzi meg annak a véges és múló illúzióknak az emlékét sem, ami az utolsó személyisége volt. És ekkor ez utóbbi valóban feloszlik.

(2) Az alsó manasz jövője borzalmasabb, és még borzalmasabb az emberiség számára, mint az ekkor állatívvá vált ember számára. Megtörténik olykor, hogy a testtől való elválás után a kimerült lélek teljesen állatívvá válik, fokozatosan belefolyik a Kâma Loka-ba, ahogyan minden más állati lélek teszi. Látna azonban azt, hogy minél materiálisabb beállítottságú az emberi elme, annál tovább tart, még ebben a közbeeső állapotban is, gyakran megtörténik, hogy miután a lélektelen ember jelenlegi élete befejeződik, újra és újra testet ölt új, aljasabbnál aljasabb személyiségekbe. Az állati élet ösztönzése túlságosan erős, egy-két élet során nem lehet kimeríteni. Ritkán azonban, amikor az alsóbb manasz arra van ítélve, hogy *éhezéssel* merüljön ki, amikor már nincs remény arra, hogy az alsóbb fénynek akár csak egy kis maradéka, szerencsés körülmények következtében – mondjuk, akár a szellemi törekvés és megbánás egy rövid időszakában – visszahúzódhasson a szülő Én-hez, a karma pedig visszavezesse a felsőbb Én-t, új testet öltésekhez, sokkal rettenetesebb dolog történhet. A kâma-manaszi kísértet azzá válhat, amit az okkultizmusnak „a Küszöb Lakójának” neveznek. Ez a lakos nem hasonlít ahhoz, amit a *Zanoni*-ban olyan szemléletesen leírt a szerző, hanem ő egy valódi természeti tény, nem pedig regényes kitaláció, bármilyen szép legyen is ez utóbbi. Bulwernek azonban kellett lennie valamilyen keleti beavatottól szerzett elképzelése. Ez a Küszöb Lakója a vonzás és a rokonság által vezetve beerólteti magát az asztrális áramba, és a szülő Én által elfoglalt új tabernákulum aurikus burkán keresztül háborút indít az alsóbb fény ellen, amely az ő helyét elfoglalta. Ez természetesen csak akkor történhet meg, ha az így megszállt személyiség erkölcsileg gyenge. Akinek az életmódja

erényes és az igazságosság útját járja életében, az nincs kitéve ilyen kockázatnak, félelemre csak a szívükben aljasoknak van okuk. Robert Louis Stevenson valóban bepillantást nyert egy igaz látomásba, amikor megírta a *Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esetét*. Története egy valódi allegória. Minden tanuló felismerheti benne az igazság lényegét, Mr. Hyde alakjában pedig egy Lakót, a szülő szellem tabernákulumának, a személyiségnek a megszállóját.

„Ez egy rémtörténet!” – mondta nekem gyakran valaki, aki már nincs többé sorainkban, és akinek egy igen határozott „Lakója”, egy „Mr. Hyde” volt szinte állandó kísérője. „Hogyan történhet meg ilyen dolog az ember tudomása nélkül?” Megtörténhet, és meg is történik. A *Theosophist*-ban egyszer ezt szinte részleteiben le is írtam.

A lélek, az alsóbb elme, fél-állati princípiumként szinte teljesen bénulttá válik a naponta elkövetett bűnök következtében, és fokozatosan egyre kevésbé van tudomása a tárgyiasulatlan feléről, az Úrról, a hatalmas Seregek egyikéről. Az agy és az idegek gyors érzékies fejlődésének arányában pedig előbb vagy utóbb a személyes lélek végül megfelelkezik isteni küldetéséről a földön.

Valójában

Mint a vámpír, az agy szellemi szülője rovására táplálkozik, él, és növekszik erőben... és a személyes, félig öntudatlan lélek érzéketlenné válik, a megváltás reménye nélkül. Képtelen észlelni Istene hangját. Nincs más célja, csak a természetes, földi élet kifejlesztése és teljesebb megértése, és így csak a fizikai természet rejtélyeit tudja felfedezni. ... Azzal kezdődik, hogy még a test életének ideje alatt gyakorlatilag halottá válik, és azzal végződik, hogy teljesen meghal, vagyis *teljesen erkölcs nélküli léleként feloszlik*. Ilyen katasztrófa gyakran megtörténhet sok évvel az ember fizikai halála előtt. „Lépten-nyomon lélek nélküli férfiakba és nőkbe ütközünk”. Amikor pedig megérkezik a halál,... nincs többé Lélek, (a reinkarnálódó szellemi Én), hogy felszabaduljon,... mert már évekkel korábban elmenekült.

Az *eredmény*: A Kâma-manasz, megfosztva a vezető princípiumaitól, viszont megerősödve az anyagi elemek által, most már többé nem „leszármazott fény”, hanem egy független lénné válik. Miután egyre mélyebbre és mélyebbre süllyed az állati síkon, amikor elérkezik a földi test halálának órája, két dolog történhet. Vagy a Kâma-manasz azonnal megszületik a Myalba-ban, a földön levő Avîchi^{III/35} állapotában, vagy ha túlságosan megerősödik a gonoszságban – okkult megnevezéssel „halhatatlan a Sátánban” – karmikus célokból néha megengedik, hogy a földi aurában megmaradjon az avîchi egyfajta aktív állapotában. Ekkor a teljes reményvesztettség és elkeseredés következtében, végtelen gonoszságában olyanná válik, mint a mitikus „ördög”. Fennmarad elemeiben, amelyeket egyre inkább áthat az anyag esszenciája. Mert a gonosz egyenértékű a szellemtől megfosztott anyaggal. Amikor pedig a felsőbb Én-je ismét testet ölt, egy új tükörképet, vagyis Kâma-manaszt fejlesztve ki, akkor a halálra ítélt alsóbb én frankensteini szörnyetegként állandóan odavonzódik atyjához, aki kitagadta fiát, és a földi életben egy szabályos „Küszöb Lakójává” válik. Az 1881. októberi és az 1882. novemberi *Theosophist*-ban vázoltam ennek az okkult tanításnak a körvonalait, de nem mehettam a részletekbe, ezért igencsak zavarban voltam, amikor magyarázatért fordultak hozzám. Pedig ott elég világosan írtam a „haszontalan semmittevőkről”, azokról, akik elutasítják, hogy együttműködjenek a természettel, és akik milliószámra pusztulnak el a manvantarai életciklusban, azokról, akik – ahogyan a példa mutatja – inkább örökre az Avîchi-ben szenvednek a karma törvényei miatt, mint hogy feladják „gonoszságra használt” életüket, végül pedig azokról, akik együttműködnek a természettel a pusztítás érdekében. Az utóbbiak velejéig gonosz és aljas emberek, viszont ugyanolyan rendkívül értelmesek és mélységesen *spirituálisak* a gonosz irányában, mint azok, akik a jó irányába spirituálisak.

Ezek (alsóbb) én-je korszakokra megmenekülhet a végső pusztulás vagy feloszlás törvénye alól.

^{III/35} A Föld, vagy inkább a földi élet az egyetlen Avîchi (pokol), amely bolygónkon az emberiség egyedei számára létezik. Az avîchi egy állapot, nem pedig hely, a devachan ellentéte. Egy ilyen állapot követi a lelket, bárhová is megy, akár a Kâma Loka-ba, ahol félig tudatos kísértetként létezik, akár egy emberi testbe, amikor újraszületik, hogy avîchi-ként szenvedjen. A mi filozófiánk más poklot nem ismer.

Így tehát kétféle lélek nélküli lénnel találkozhatunk a földön: Azokkal, akik a jelenlegi testet öltésben vesztítették el felsőbb Én-jüket, és azokkal, akik lélek nélkül születtek, miután az előző megszületésükben elszakadtak a szellemi lelküktől. Az előzőek jelöltek az Avîchi-re, míg az utóbbiak „Mr. Hyde-ok”, akár emberi testben, akár azon kívül vannak, akár testben élnek, akár pedig láthatatlan, bár erős vámpírként ide-oda vetődnek. Az ilyen emberekben a ravaszság hihetetlen mértéket érhet el, és senki sem sejtethi róluk azt, hogy lélek nélküliek, kivéve azokat, akik ismerik ezt a tanítást. Ugyanis sem a vallás, sem a tudomány sem feltételezi a legkevésbé sem, hogy ilyen tények valóban léteznek a természetben.

Azonban még mindig van remény egy olyan személynek, aki bűnei miatt elvesztette felsőbb Énjét, amíg még a testben van. Még mindig elérheti a megváltást, és az anyagi természetét megtámadhatja. A felsőbb Én-t ugyanis visszahozhatja a megbánás mély átérzése, akár az elmenekült Én-hez való egyetlen komoly fohászkodással, akár pedig – és ez mindennél jobb – egy tényleges erőfeszítéssel a megjavulásra. Az összekötő fonál még nem szakadt el teljesen, noha az Én túl van a könnyű elérhetőség határán, mert „az Antahkarana megsemmisült”, és a személyiség fél lábbal már a Myalban van.^{III/36} Viszont az Én egy erős szellemi könyörgésre még hozzáférhető. Az *Isis Unveiled*-ben^{III/37} van egy másik megállapítás is erről a kérdésről. Azt mondtuk, hogy ez a szörnyű halál néha elkerülhető, ha az ember tudja a misztikus NEVET, a „SZÓT”.^{III/38} Azt, hogy mi ez a „SZÓ”, amely nem egy „Szó”, hanem egy *Hang*, azt mindnyájan tudjuk. A hatása a ritmusában vagy hangsúlyában rejlik. Ez egyszerűen annyit jelent, hogy még egy gonosz ember is képes magát megváltani, és a romlás ösvényén megállni, ha tanulmányozta a Szent Tudományt. De ehhez az kell, hogy tökéletes egységben legyen felsőbb Én-jével, különben napjában tízezerszer is ismételgetheti papagáj módjára a „Szót”, még ez sem fog rajta segíteni. Éppen ellenkezőleg, ha nem egyesül teljesen felsőbb hármasságával, akkor a jótékony hatásnak pontosan az ellenkezőjét hozhatja létre, mert a Sötét Testvériség tagjai nagyon gyakran gonosz célokra használják azt. Ilyen esetekben a „Szó” felébreszti és felkavarja a természet gonosz, anyagias elemeit. De ha az ember jó természetű, és őszintén törekszik a FELSŐBB ÉN felé, ami annak harmadik betűje, a buddhi pedig a második, akkor Apophis Sárkánynak nincs olyan támadása, amit az vissza ne verne. Akik sokat kapnak, azoktól sokat várnak el. Aki a szentély ajtaján kopogtat, teljes tudatában annak, hogy milyen szentséget őriznek ott, és aki – miután beléphetett oda – kifordul a küszöbről, vagy hátat fordítva így szól: „Óh, nincs ott semmi!”, és így elveszti ezzel a lehetőségét arra, hogy a teljes igazságot megismerje, arra csak a karmája várhat.

Ilyenek tehát azoknak a dolgoknak az ezoterikus magyarázatai, amelyek olyan sokakat megzavartak, mert úgy gondolták, hogy ellentmondások vannak a különböző teozófiai írásokban, beleértve a *Theosophist* III. és IV. kötetében megjelent „Az okkult igazság töredékei” című cikkeket.

Mielőtt a témát végérvényesen lezárom, még egy figyelmeztetést kell adnom, amelyet véssenek jól az eszükbe. Teljesen természetes önök közül az ezoterikusak számára, hogy azt remélik, egyikük sem tartozik az emberiség lélek nélküli részéhez, és olyan könnyedén gondolhatnak az Avîchi-re, mint ahogyan a jó állampolgár gondol a büntetőjogra. Bár talán még nincsenek pontosan az Ösvényen, de már a szélein járnak, és sokuk a helyes irányban. Az ilyen megvásárolhatósági botlások, amik elkerülhetetlenek a mi társadalmi körülményeink közepette, és az Eliphas Lévi „Sátán-járól” szóló szerkesztői jegyzetben^{III/39} leírt pusztító gonoszság között valóban szakadék tátong. Ha nem is tesszük magunkat „halhatatlanná a jóban az Istennel – vagyis az AUM, az Átmâ-Buddhi-Manaszszal – való azonosulás segítségével”, bizonyára nem tettük magunkat „halhatatlanná a gonoszban” azzal, hogy szövetkezünk a Sátánnal, az alsóbb én-nel. Azonban elfelejtik, hogy mindennek kell kezdetének lennie, hogy az első lépés a csúszós meredélyen szükségszerűen megelőzi a szakadékba, a

^{III/36} Lásd: *A Csend hangja*.

^{III/37} Idézett hely.

^{III/38} Az érdeklődő olvassa el az *Isis Unveiled* II. kötet 368. oldal utolsó lábjegyzetét, és látni fogja, hogy még az avatatlan egyiptológusok és a Bunsenhez hasonló, a beavatásban járatlan emberek is megdöbbenek saját felfedezésük láttán, amikor a régi papiruszokban megtalálták a „Szót”.

^{III/39} Lásd: *Theosophist*, III. kötet, 1882. októberi szám, 13. oldal.

halál karjaiba való zuhanást. Távol álljon tőlem a gyanú, hogy bármely ezoterikus tanuló a szellemi lejtő valamely pontjához érhetett. Mégis arra figyelmeztetem önöket, hogy kerüljék el az első lépés megtételét. Lehet, hogy a mélypontot nem érnék el ebben vagy a következő életükben, de létrehozhatnak olyan okokat, amelyek biztosítják a szellemi megsemmisülésüket a harmadik, negyedik, ötödik, vagy akár még későbbi megszületésükben. A nagy indiai eposzban olvashatunk arról az anyáról, aki valamennyi harcos fiát csatában veszítette el, és aki panaszkodott Krishna-nak, hogy bár 50 testet öltésre visszatekintő szellemi látással rendelkezik, mégsem találja azt a bűnét, ami ilyen szörnyű karmát idézhetett elő. Krishna így válaszolt: „Ha vissza tudnál tekinteni az 51. megelőző születésedre, ahogyan én tudok, akkor látnád magadat, milyen féktelen kegyetlenséggel taposol el ugyanannyi hangyát, mint amennyi fiadat most elvesztetted”. Ez természetesen csak költői túlzás, mégis megdöbbenő utalás arra, hogy aránylag csekély okok milyen nagy eredményeket szülhetnek.

A jó és a rossz viszonylagos, és az embert körülvevő feltételek szerint erősödnek vagy gyengülnek. Azt, akit „az emberiség hasznavehetetlen részéhez”, vagyis a laikus többséghez tartozónak nevezünk, nagyon sok esetben nem felelős a tetteiért. Az Avidyâ-ban, vagyis tudatlanságban elkövetett bűntettek fizikai, nem pedig erkölcsi felelősséget vagy karmát vonnak maguk után. Vegyük például a szellemi fogyatékosak, a gyerekek és a vademberek cselekedeteit, vagy azokét az embereket, akik nem ismernek jobbat. De az önök esete, akik fogadalmat tettek FELSŐBB ÉNÜKNEK, egészen más. *Önök nem idézhetik meg büntetlenül ezt az Isteni Tanút*, és ha egyszer gyámsága alá helyezték magukat, akkor azt kérték, hogy a Ragyogó Fény kutassa fel, és sugározza be lényük minden sötét zugát. Önök tudatosan megidézték a karma isteni igazságszolgáltatását, hogy figyeljen fel indítékaikra, tüzetesen vizsgálja meg cselekedeteiket, és jegyezze fel valamennyi elszámolási kötelezettségüket. Ez a lépés éppen olyan visszavonhatatlan, mint az, amikor egy csecsemő megszületik. Önök soha többé nem erőszakolhatják vissza magukat az Avidyâ és felelőtlenség méhébe. Bár elmenekülhetnek a világ legtávolabbi zugába, elbújhatnak az emberek szeme elől, vagy feledést kereshetnek a társadalmi élet forgatagában, ez a Fény megtalálja önöket, megvilágítja minden gondolatukat, minden szavukat, minden cselekedetüket. H.P.B. legfeljebb csak annyit tehet, hogy minden komoly törekvőnek legőszintébb testvéri együttérzését küldi, és reméli, hogy törekvésüket siker fogja koronázni. Mégis, ne veszítsék el bátorságukat, hanem próbálkozzanak, újra és újra.^{III/40} Húsz hibázás sem jöváthehetetlen, ha mindannyiszor tántoríthatatlanul törnek előre. Nem így kell a hegyeket is megmászni? Továbbá tudják meg azt is, hogy ha a karma könyörtelenül fel is jegyzi az ezoterikus tanuló számlájára azokat a rossz cselekedeteket, amelyeket a tudatlanoknál figyelmen kívül hagy, de ugyanolyan igaz az is, hogy valamennyi jó cselekedete százszorososan felerősödik a jóra való lehetségeségként azért, mert kapcsolatban áll a felsőbb Én-jével.

Végül mindig tartsák észben azt a tudatot, hogy bár nem látják ágyuk mellett a Mestert, és nem hallanak a csendes éjszakában suttagásokat, mégis a Szent Hatalom önök körül van, és a Szent Fény bevilágítja szellemi szükségletük és törekvéseik óráját. Nem a MESTEREK vagy alázasatos szószólójuk és szolgálójuk lesz a hibás azért, ha egyesek erkölcsi gyengeségük vagy züllöttségük folytán elvágják magukat ezektől a magasabb erőktől, és rálépnek arra a lejtőre, amely az Avîchi-be vezet.

Függelék: Jegyzetek az I, II. és a III. értekezésekhez

* * * * *

5. oldal (ebben a tördelésben)

A nyugati tanulmányozónak egyáltalán nincs, vagy alig van fogalma azokról az erőkről, amelyek a hangban rejtetten szunnyadnak, vagyis azokról az Akâsha-i rezgésekről, amelyeket csak azok tudnak feléleszteni, akik értik a módját, hogyan kell bizonyos szavakat kiejteni. Az Om vagy az „Om

^{III/40} Lásd: *A Csend hangja*.

mani padme hum” szavak szellemi rokonságban vannak bizonyos kozmikus erőkkel, de aki nem ismeri ezek természetes elrendezését vagy azt a sorrendet, ahogyan a szótagok állnak, az csak nagyon keveset érhet el velük. Az „Om” természetesen Aum, amelynek kiejtése lehet két, három vagy hét szótagú, és mindegyik különböző rezgéseket ébreszt fel.

A betűk, mint kiejtett hangok természetesen megfelelnek zenei hangoknak, ennek következtében számoknak és színeknek is, ennél fogva erőknek és Tattva-knak is. Az, aki nem felejt el, hogy az Univerzum a Tattva-kból épül fel, könnyebben megért valamit abból az erőből, amit a hangok kiejtésével lehet gyakorolni. Az abc minden betűje, akár három, négy vagy hét hetességre, vagyis 49 betűre osztjuk is fel azokat, saját színnel vagy színárnyalattal rendelkeznek. Aki megtanulta az abc betűinek színeit, valamint a hét és 49 szín és színárnyalat ezeknek megfelelő számait a síkok és az erők skáláján, továbbá ismeri ezek megfelelő sorrendjét a hét síkon, az könnyen megtanulhatja annak a művészetét, hogy azokat egymással vonzásba vagy kölcsönhatásba hozza. De itt felmerül egy nehézség. A szenzár és a szanszkrit abc-ben – és más okkult nyelvekben is – minden betűnek (egyéb lehetőségeiken kívül) megvan a maga száma, színe és pontos szótagja, és ugyanígy volt a régi, mózesi héber nyelvben. De vajon a tanulók közül hányan tudnak bármit is ezekből a nyelvekből? Amikor tehát eljön az ideje, a tanulóknak meg kell azzal elégedniük, hogy csak a latin betűkhöz kapcsolódó számokat és színeket tanulhatják meg. (Megjegyzendő, ahogyan a latinban kiejtették, és nem az angolszászban, skótban vagy írban.) De ez egyelőre még korai lenne.

Nemcsak a bolygók színét és számát, hanem még az állatövi csillagképek színét és számát is tudni kell – mivel azok megfelelnek az abc minden betűjének – ahhoz, hogy valamely adott szótagot vagy akár csak hangot *működőképessé* tegyünk.^{F/1} Ezért, ha egy tanuló például a buddhit akarja működtetni, akkor a mantra első szavait a *mi* (e) hangon kell kiejtenie. De ezt a *mi*-t még továbbra is hangsúlyoznia kell, mentálisan létrehozva az ennek a hangnak megfelelő sárga színt az „Om mani padme hum” minden egyes m betűjén. Nem azért, mert ez a hang a köznyelvben, a szanszkritban, sőt a szenzárban is ugyanazt a nevet viseli – valójában nem is ugyanazt –, hanem azért, mert az m az első betű után következik, és ebben a szent képletben ez a hetedik és a negyedik is. Mint buddhi, ez a második, mind a buddhi-manasz, ez a második és a harmadik, kombinálva.

H. P. B.

6. oldal^{F/2}

A pithagoraszi négyesség vagy tetraktisz a kozmosz szimbóluma volt, mert magába foglalta a pontot, a vonalat, a felületeket és a testeket, más szóval minden forma alapjait. Misztikus megjelenítése a háromszögben levő pont. A dekád, vagy a tökéletes szám is benne van a négyben: $1 + 2 + 3 + 4 = 10$.

16. oldal

	Vasárnap	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat
1. negyed	☉	☾	♂	♀	♂	♀	♂
2. negyed	♂	♀	♂	♀	♂	☉	☾
3. negyed	♂	♀	♂	☉	☾	♂	♀
4. negyed	♂	☉	☾	♂	♀	♂	♀

33. oldal

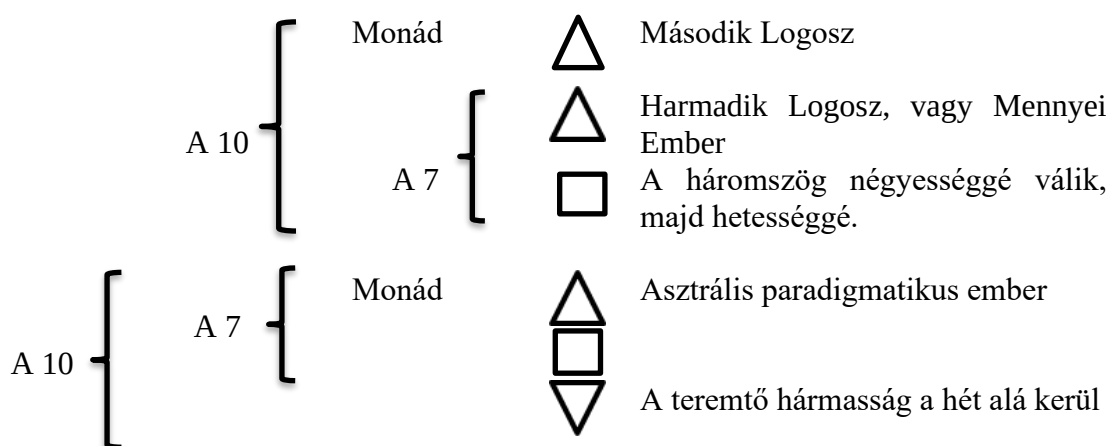
^{F/1} Lásd: *A Csend hangja*.

^{F/2} A további jegyzetekben a tanulók működtek közte, és H.P.B. hagyta jóvá azokat.

Ez a nehéz részlet: „Ne felejtjük el... Tényleg egy misztérium fönt, egy misztérium lent.”^{F3} talán egy kissé világosabbá válik a tanuló számára egy kis kiegészítés segítségével. Az „őseredeti háromszög” a Második Logosz, amely háromszöggént tükröződik vissza a Harmadik Logoszban, vagy a Mennyei Emberben, azután pedig eltűnik. A Harmadik Logosz magába foglalja „a formaképző teremtettség lehetőségét”, kifejleszti a tetraktist a háromszögből, és így a hétté válik, a teremtő erővé, és kiadja a tízet az őseredeti háromszöggel, amelyből származott. Amikor ez a mennyei háromszög és a tetraktis visszatükröződnek az anyagi világegyetemben asztrális paradigmátikus emberként, akkor megfordulnak, és a háromszög vagy formaképző potenciál a négyesség alá kerül, a hegyével lefelé mutatva. Ennek az asztrális paradigmátikus embernek a monádja maga is egy háromszög, és ugyanúgy viszonyul a négyességhez és a háromszöghöz, mint az őseredeti háromszög a Mennyei Emberhez. Innen származik az a megállapítás, hogy „a felső háromszög... az anyagból való emberben a hét alá tolódik el”. És így a háromszöget leíró pontból, vagy a hármassággá váló monádból, a négyességből és az alsó teremtő háromszögből lesz a dekád, a tökéletes szám. „Mint fent, úgy lent.”

A tanulmányozónak ajánlatos a fenti tudást hozzáadni a 34. oldalon elmondottakhoz. Itt a felső háromszög ibolyaszínűként, indigóként és kékként szerepel, ahol az ibolyaszín minden forma paradigmájaként társul az indigóval, mint Mahat-tal, és a késsel, mint az átmikus aurával. A négységben a sárga szubsztanciaként kapcsolódik a sárga-narancsszínhez, az élethez, és a vörös-narancsszínhez, a teremtő potenciálhoz. A zöld a közbeeső sík.

A következő fokozat nincs megmagyarázva. A zöld felfelé lép az ibolya – indigó – kék háromszögbe, amely kinyílik, hogy befogadja, és így négyzet lesz belőle: ibolya – indigó – kék – zöld. Miután ez utóbbi elhagyta a vörös-narancsot, a sárga-narancsot és a sárgát, ezek – miután így elvesztették negyedik tagjukat – csak háromszöget alkothatnak. Ez a háromszög megfordul, hogy lefelé mutasson az anyagba való leszállásra, és „tükröződve a sűrű természet síkján megfordul”, és úgy jelenik meg, ahogyan az alábbi diagram ábrázolja.

A tökéletes emberben a vöröset elnyeli a zöld, a sárga eggyé válik az indigóval, a sárga-narancsot pedig a kék oldja magába. Az ibolya kívül marad a valódi emberen, bár kapcsolatban van vele. Vagyis lefordítva a színeket: a Kâma feloldódik az alsó manaszba, a buddhi eggyé válik a manasszal, a Prâna-t feloldódik az aurikus tojásban, a fizikai test megmarad hozzákapcsolva, de a valódi életén kívül.

A.B.

^{F3} Ebben a tördelésben: 9-10. oldalak.

Az emberiség által jelenleg használt öt érzékszervhez ezen a bolygón még két további érzékszerv fog járulni. A hatodik érzékszerv a színek pszichikus érzékelése. A hetedik pedig a spirituális hang pszichikus érzékelése. A II. Értekezésben szerepel a hét elsődleges szín, és azok modulációinak pontosított rezgésszámai. Ha ezeket megfigyeljük, azt találjuk, hogy minden színt az előző színtől 42-es, vagyis 6x7-es lépésköz választ el.

462	Vörös	+ 42 = 504	} A pszichikus színérzékelés harmadik oktávja
504	Narancs	+ 42 = 546	
546	Sárga	+ 42 = 588	
588	Zöld	+ 42 = 630	
630	Kék	+ 42 = 672	
672	Indigó	+ 42 = 714	
714	Ibolya	+ 42 = 756	
756	Vörös		

Ha ezt a folyamatot visszafelé követjük, és kivonjuk a 42-t, azt találjuk, hogy bolygónkon az első, vagyis az alapszín a zöld.

–	Zöld	} Első fél-oktáv
42	Kék	
84	Indigó	
126	Ibolya	
168	Vörös	} Második oktáv
210	Narancs	
252	Sárga	
294	Zöld	
336	Kék	
378	Indigó	
420	Ibolya	
462	Vörös	

A második és a negyedik oktávban hő és fotokémiai hatású sugarak szerepelnek, és ezek a jelenlegi érzékelő képességünk számára láthatatlanok.

A hetedik érzékszerv a spirituális hang érzékelése. Mivel a hatodik érzékszerv rezgései 6x7-es lépésekben haladnak, a hetedik érzékszerv rezgéseinek sora 7x7-es lépésekben lépked előre. Ez a táblázat így néz ki:

–	fá	Zöld hang	} Első fél-oktáv
49	szó	Kék „	
98	lá	Indigó „	

147 ti	Ibolya „	}	Második oktáv
196 dó	Vörös „		
245 ré	Narancs „		
294 mi	Sárga „		
343 fá	Zöld „		
392 szó	Kék „		
441 lá	Indigó „		
490 ti	Ibolya „		
539 dó	Vörös „		

Az ötödik érzék birtokunkban van. Ez valószínűleg a geometriai forma érzéke, és számtani sorának lépésköze 5×7 , vagyis 35.

A negyedik érzék a fizikai hallás, a zene, és a számtani sorának a lépésköze 28, vagyis a 4×7 . Ennek igazságát az a tény bizonyítja, hogy a zenei hangok rezgéseit a tudományos elméletek is ennek megfelelően állapították meg. A mi skálánk a következő:

-, 28, 56, 84, 112, 140, 168, 196, 224, 252, 280, 308, 336, 364, 392, 420, 448, 476, 504, 532, 560, 588, 616, 644, 672, 700.

A zenetudomány szerint a C, E, G hangok rezgéseinek arányai a 4, 5, 6 számoknak felelnek meg. Ugyanez az arány igaz a G, B, D és F, A, C hármasok esetében. Ez megadja a skálát, és ha a rezgéseket a C esetében redukáljuk 1-re, akkor a C utáni hét hang arányai a következők lesznek:

1	9/8	5/4	4/3	3/2	5/3	15/8	2
C	D	E	F	G	A	B	C'

Ezeket egész számokká alakítva, egy oktávra a következő számokat kapjuk:

24	27	30	32	36	40	45	48
C'	D	E	F	G	A	B	C''

Hasonló számítással elhelyezhetünk egy oktávot a C' alatt és a C'' fölött. Ha ezt a három oktávot sorban írjuk le, és megszorozzuk héttel, akkor az csaknem pontosan megfelel a mi a negyedik érzék-szervre vonatkozó rezgéstáblázatunknak.

Zenei táblázat

Negyedik Skála-arány
érzékszerv

28	4	x	7	=	28	E
56	8	x	7	=	56	F
84	12	x	7	=	84	G
112	16	x	7	=	112	A
140	20	x	7	=	140	B
168	24	x	7	=	168	C
196	27	x	7	=	189	D
(...	30	x	7	=	210)	E
224	32	x	7	=	224	F
252	36	x	7	=	252	G
280	40	x	7	=	280	A
308	45	x	7	=	315	B
336	48	x	7	=	336	C
364	54	x	7	=	378	D
392						
420	60	x	7	=	420	E
448	64	x	7	=	448	F
476						
504	72	x	7	=	504	G
532						
560	80	x	7	=	560	A
588						
616	90	x	7	=	630	B
644						
672	96	x	7	=	672	C

H. C.

Jegyzetek néhány szóbeli tanításhoz

* * * * *

A három éltető levegő

A tiszta Âkâsha az, ami a Sushumnâ-n keresztül áramlik felfelé, két aspektusa az Idâ-ban és a Pingalâ-ban áramlik. Ezek jelentik a három éltető levegőt, és ezeket jelképezik a brâhmanikus fonállal. Rajtuk az Akarat uralkodik. Az akarat és a vágy ugyanannak a dolognak a felső és alsó megnyilvánulási formája. Ezért olyan fontos ezeknek a csatornáknak a tisztasága, ha ezek bemocskolják a három éltető levegőt, amelyeket az akarat tölt el energiával, a következmény fekete mágia lesz. Ez az oka annak, hogy minden szexuális kapcsolat tiltott a gyakorlati okkultizmusban.

A Sushumnâ-ban, az Idâ-ban és a Pingalâ-ban egy keringés jön létre, és a központi csatornákból átlép az egész testbe. (Az ember egy fa, benne van a makrokozmosz és a mikrokozmosz. Ezért használják a fát jelképekként, a Dhyân Chohan-i testet is így ábrázolják.)

Az aurikus tojás

Az aurikus tojás olyan hullámvonalakból alakul ki, amelyek hasonlítanak a homokszemek elrendezésére egy rezgő fémkorongon. Minden atomnak, ahogyan minden testnek is, megvan a maga aurikus tojása, minden központ létrehozza a sajátját. Ez az aurikus tojás, ha megfelelő anyagot dobunk bele, védelmet képez. Még a legvérszomjasabb vadállat sem fog közelíteni egy olyan jógihoz, akit egy ilyen aurikus tojás véd, mert az a felületére érkező minden rosszindulatú hatást visszaver. Az aurikus tojáson keresztül az akarat ereje nem nyilvánul meg.

Kérdés: Mi a kapcsolat az éltető levegő keringése és a jógi azon képessége között, hogy az aurikus tojást egy támadást visszaverő védelemmé alakítsa?

Válasz: Lehetetlen választ adni erre a kérdésre. Ennek ismerete a mágia utolsó szava. A Kundalinî-vel függ össze, amely éppoly könnyen elpusztít, mint amilyen könnyen megőriz. A tudatlan kezdő akár saját halálát is okozhatja.

K: Egy gyermek aurikus tojása vajon az Âkâsha elkülönülése-e, amelybe az adeptus bedobhatja azokat az anyagokat, amelyeket valamely speciális cél – például a Mâyâvi Rûpa – eléréséhez szükségesnek tart?

[A kérdés kissé homályosan volt megfogalmazva. A kérdező nyilvánvalóan azt akarta tudni, hogy az aurikus tojás az Âkâsha elkülönülése-e, amelybe – ha a gyermek felnőtt és esetleg adeptus lesz – beleszőheti azokat az anyagokat, amelyeket speciális célokra szükségesnek vél, stb.]

V: Ha a kérdést úgy fogjuk fel, hogy egy adeptus beletehet-e valamit egy gyermek aurikus tojásába, vagy abba beleavatkozhat-e, akkor ezt nem lehet megtenni, mivel az aurikus tojás karmikus, és még egy adeptusnak sem szabad beleavatkoznia az ilyen karmikus feljegyzésbe. Ha az adeptus valaki más aurikus tojásába tenne bele valamit, amiért az adott ember nem felelős, vagy amely nem ennek az embernek a felsőbb Én-jétől jön, hogyan lehetne akkor a karmikus igazságszolgáltatást fenntartani?

Az adeptus be tud vonni saját aurikus tojásába anyagokat a saját bolygójáról vagy akár a saját szintjének megfelelő bolygóról vagy univerzumból. Ez a burok minden karmikus ok tartálya, és egyfajta érzékeny lemezként mindent lefényképez.

A gyermeknek nagyon kicsi aurikus tojása van, amely színben csaknem teljesen fehér. Születéskor az aurikus tojás szinte tiszta Âkâsha-ból áll, valamint a Tanhâ-kból, amelyek a hetedik évig lehetségeségekként vagy rejtettekként maradnak.

Egy szellemi fogyatékos aurikus tojását nem nevezhetjük emberinek, vagyis a manasz nem színezi át. Inkább âkâshai rezgéseknek nevezhető, mint aurikus tojásnak, annak az anyagi buroknak, mint amilyen a növényé, az ásványé vagy más tárgyé.

Az aurikus tojás a közvetítő a periodikus életekből az örök életbe, tehát a Prâna-ból a Jîva-ba. Eltűnik, de megmarad.

A római katolikus és a görög egyházakban gyakorolt gyónás rendkívül nagy bűn, mert a gyóntató saját akarateréjével beleavatkozik a gyónó aurikus tojásába, mesterségesen beoltva azt a saját aurikus tojásából származó kiáramlásokkal, és csírázásra alkalmas magvakat ültet a gyónó aurikus tojásába. Az egész a hipnotikus szuggesztióhoz hasonlít.

A fenti megjegyzések ugyanúgy érvényesek a hipnózisra, bár ez utóbbi egy pszicho-fizikai erő, és éppen ezáltal a hipnózis számos komoly veszélyének az egyike. Ugyanakkor „egy jó dolog átmehet piszkos csatornákon is”, mint például az alkohol vagy az ópium szenvedélyének gyógyítása szuggesztióval. Az okkultista használhat mesmerizmust rossz szokások meggyógyítására, amennyiben a szándék teljesen tiszta. A magasabb síkon ugyanis a szándék az egyedüli, ami számít, és a jó szándék csak jóra vezethet.

K: Az aurikus tojás a „Fényoszlop”, a manaszi princípium szétterülése-e, és így nem veszi-e körül a gyermeket a hetedik életévig?

V: Ez az aurikus tojás. Az aurikus tojás a gyermek születésekor teljesen tiszta, de kérdéses, hogy a hetedik életévben a felsőbb vagy az alsóbb manasz fogja-e megszínezni. A manaszi szétterjedés tiszta Âkâsha. A manasz sugara leszáll az alsóbb princípiumok örvényébe, és mivel színtelen, ezért ki van téve a Kâma-i Tanhâ-k és testi fogyatékokoságok korlátozásának, és így jön létre a személyiség. Az öröklött karma elérheti a gyereket a hetedik életéve előtt, de az egyéni karma csak a manasz leszállása után tud szerepet játszani.

Az aurikus tojás olyan az ember számára, mint
az asztrális fény a Föld számára,
az éter az asztrális fény számára,
az Âkâsha az éter számára.

A kritikus állapotok a fenti felsorolásban nem szerepelnek. Ezek a Laya központok, vagyis a tudatunkban a hiányzó láncszemek. Ezek választják el egymástól ezt a négy síkot.

A Küszöb Lakói

A „Küszöb Lakóival” két esetben találkozunk. (a) Amikor a háromszög elválik a négyszögtől, és (b) amikor a Kâma-i vágyak és szenvedélyek olyan erőteljesek, hogy a Kâma Rûpa megmarad a Kâma Loka-ban az Én devachan-i időszakán túl is, és így túléli a devachan-i lény reinkarnációját (például amikor a reinkarnáció 200-300 éven belül bekövetkezik). A „Lakó” ebben az esetben a vonzás következtében odasodródik ahhoz a reinkarnálódó Én-hez, amelyhez előzőleg tartozott, és mivel nem képes azt elérni, az új személyiség Kâma-jához tapad, és így válik a „Küszöb Lakójává”. Ezzel megerősíti a Kâma-i elemet, és így annak veszélyes befolyást kölcsönöz. Egyesek ennek eredményeként megőrülnek.

Az értelem

A fehér adeptus eleinte nem mindig rendelkezik jelentős értelmi képességgel. H.P.B. ténylegesen ismert olyan adeptusokat, akik értelmi képességei eredetileg átlag alattiak voltak. Az adeptus tisztasága, mindenki iránti egyenlő szeretete, a természettel, a karmával, a saját „belső istenségével” való együttműködése azok, amik az erejét adják. A csak magában lévő értelem fekete mágust teremt. Ugyanis ha az értelem egyedül van, akkor azt büszkeség és önzés kíséri. Az értelem *plusz* a spiritualitás az, ami az embert felemeli. A spiritualitás ugyanis megóv a büszkeségtől és a hiúságtól.

A metafizika a felsőbb manasz fennhatósága, míg a fizika a Kâma-manasz birodalmába tartozik, aminek a gondolkörébe tartoznak a fizikai tudományok és az anyagi dolgok. A Kâma-manasz minden más princípiumhoz hasonlóan hét fokozatú. A matematikus bármilyen kiváló is, spiritualitás nélkül nem jut el a metafizikáig, de a metafizikus uralni fogja a matematika legmagasabb elképzeléseit, és alkalmazza is azokat anélkül, hogy mindazt tanulnia kellene. Egy született metafizikus számára a pszichikus sík nem sokat számít, amint oda belép, azonnal látja annak torzításait, mert nem ezeket a dolgokat keresi. Ami a zenét vagy az egyéb művészeteket illeti, ezek vagy a manaszi vagy pedig a Kâma-manaszi princípium gyermekei, annak arányában, hogy a lélek vagy a technika-e a meghatározó dolog.

A karma

Minden testet öltés után, amikor a manaszi sugár visszatér atyjához, az Én-hez, néhány atomja visszamarad és szétszóródik. Mivel ezek a manaszi atomok, a tánhikus és egyéb „okok” ugyanolyan természetűek, mint a manasz, a rokonság erős kötelékeivel vonzódnak a manaszhoz, amikor pedig az Én újra testet ölt, csatlakoznak hozzájuk, és annak karmáját képezik. Mindaddig, amíg ezek mind össze nem gyűlnek, az egyéniség még nem szabadult fel az újraszületések alól. A felsőbb manasz felelős az általa kiküldött sugárért. Ha ez a sugár nem szennyeződik be, akkor rossz karma nem képződik.

A turîya-állapot

Ne felejtsek el, hogy a karma-nélküliséghez nemcsak a rossz, hanem a jó karmától is meg kell szabadulni, és hogy a jó karma megszerzéséért elindított Nidâna-k éppen úgy megkötnek, mint az ellenkező irányban gerjesztettek. Ugyanis mindkettő karma.

A jógik nem érhetik el a turîya-állapotot, csak ha a háromszög elválik a négyességtől.

Mahat

A Mahat a megnyilvánult egyetemes Parabrahman-i Elme (egy Manvantara tartamára) a [kozmosz] harmadik síkján. A Mahat az a törvény, aminek eredményeként a Fény síkról síkra leszáll, és szétkülönül. A Mânasaputra-k a Mahat kiáradásai.

Az ember csak a létezésnek ezen a síkján képes az univerzumot felfogni.

A létezés *van*, de amikor a lény nem érzi azt, akkor e lény számára nincs. Egy műtétnél létezik fájdalom, bár a beteg nem érzi, így a beteg számára nem létezik.

Hogyan fejlődünk?

K: Mi az AUM helyes kiejtése?

V: Először fizikailag kell gyakorolni, mindig ugyanazon a hangmagasságon, amit ugyanúgy fel kell fedeznie a tanulónak, mint a saját színét, mert mindenkinek megvan a saját hangszíne.

Az AUM két magánhangzóból és egy félhangzóból áll, ez utóbbit meg kell nyújtani. Ahogyan a természetnek megvan a maga fá hangja, ugyanúgy minden embernek megvan a magáé, mert az ember a természetből különült el. A testet egy hangszerhez lehet hasonlítani, és az Én az, aki játszik rajta. Azzal kezdjük, hogy saját magunkon hozunk létre hatásokat, azután lassanként megtanulunk játszani a Tattva-kon és a princípiumokon. Először megtanuljuk a hangot, azután az akkordokat, végül a dallamokat. Amint a tanuló már minden akkordot ismer, akkor kezdheti el az együttműködést a természettel mások érdekében. Ezután már a saját természetéről szerzett tapasztalatai és az akkordok ismerete alapján olyan hangzatot fog megütni, amely egy másik emberre segítően hat, és így a jót hozó eredmények alaphangjául szolgál.

Próbáljuk meg minden síkon pontosan megalkotni a geometriai háromszöget úgy, hogy az elképzelés fokozatosan egyre metafizikusabbá növekedjen, és végül létrejöjjön a tárgyiasulatlan háromszög, az Âtmâ-buddhi-manasz. Csakis ennek a minden formák mögött húzódó háromszögnek az ismeretében érhetünk el sikert, például a múltnak és a jövőnek a jelenben történő elhelyezését. Ne feledjük, hogy a négyességet be kell olvasztani a háromszögbe. Az alsó manasz felfelé húzódik a Kâma-val, a Prâna-val és a Linga-val, és csak a fizikai test marad hátra, az alsó így erősíti meg a felsőt.

Az okkultizmusban fejlődni még a Devachan-ban is tudunk, ha életünk folyamán az elme és a lélek erre törekedett. De ez csak olyan, mint az álmodás, és a tudás emléke ugyanúgy elhalványul, mint az álmé, hacsak ez utóbbit tudatos tanulással elevenen nem tartjuk.

Félelem és gyűlölet

A félelem és a gyűlölet lényegében egy és ugyanaz. Aki semmitől nem fél, az sohasem gyűlöl, és aki semmit sem gyűlöl, az nem fog semmitől sem félni.

A háromszög

K: Mit jelent ez a kijelentés: „Alkoss tiszta képet a háromszögről minden síkon.” Például az asztrolális síkon mit gondoljak a háromszögről?

V: [H.P.B. visszakérdezett, hogy a kérdés a háromszög jelentésére vagy pedig arra vonatkozott, hogy miképpen kell a háromszöget a „fény-vetítővászon” megjeleníteni. A kérdező megmagyarázta, hogy az utóbbira gondolt, amire H.P.B. azt mondta, hogy] csak a Turîya-állapotban, a Râja jóga hét fokozatának a negyedikjében tudja a jógí megjeleníteni azt, ami absztrakt. E szint alatt az észlelő képességnek – mivel feltételekhez fűződik – szüksége van kontemplációra alkalmas formára, az Arûpa ugyanis ezen a szinten még nem jeleníthető meg. A Turîya-állapotban a háromszög bennünk van, és érezzük azt. A Turîya-állapot alatt szükség van egy jelképre, amely az Âtmâ-buddhi-manaszt jeleníti meg. Ez nem egy puszta mértani háromszög, hanem az elképzelt Hármasság ahhoz, hogy a

gondolatot lehetővé tegye. Ebből a hármasságból a manaszt akármilyen ködösen is, de valamilyen módon meg lehet jeleníteni, míg az Âtmâ-ról semmilyen képet nem alkothatunk. Meg kell próbálnunk a háromszöget egyre magasabb síkokon magunknak elképzelni. Képzeljük el a manaszt, amit a buddhi beárnyékol, és belemerül az Âtmâ-ba. Csak a manasz, a felsőbb Én jeleníthető meg. Gondolhatunk rá úgy, mint az Augoeides-re, a *Zanoni*-ban szereplő ragyogó alakra. Egy nagyon jó pszichikus ezt megláthatja.

Pszichikus látás

A pszichikus látás azonban nem kívánatos, mert a psziché földi dolog, és rossz. Ahogyan a tudomány egyre inkább fejlődik, a pszichikus dolgokat meg fogja közelíteni, és meg fogja érteni. A pszichizmusban nincs semmi szellemi. A tudománynak igaza van a saját síkján, a saját szempontjából. Az energia megmaradásának törvénye magába foglalja azt, hogy a pszichikus mozgást mozgás hozza létre. Miután a pszichikus mozgás csupán mozgás a pszichikus – egy anyagi – síkon, a pszichológusnak igaza van, amikor abban semmi anyagon túlit nem talál. Az állatoknak nincs szellemük, de van pszichikus látásuk, és érzékelik a pszichikus körülményeket. Figyeljék meg, hogyan hatnak ezek az állatok egészségére és testi állapotára.

A mozgás az elvont Istenség, a legmagasabb síkon ez a mozgás Arûpa, az abszolút. De a legalacsonyabb síkon a mozgás csupán mechanikus. A pszichikus cselekvés a fizikai mozgás szféráján belül van. Mielőtt a pszichikus cselekedet kifejlődhetne az agyban és az idegekben, ezt megfelelő cselekvésnek kell megelőznie, hogy a pszichikus cselekedet kialakulhasson a fizikai síkon. A megbénult állat, amely nem tud tevékenységet végezni a fizikai testben, nem tud gondolkodni. A pszichikusok pusztán egy más anyagi sűrűségű síkon látnak, amikor néha spirituális felvillanásokat is kapnak, azok egy távolabbi síkról jönnek. A pszichikus látása olyan, mint amikor egy ember belép egy megvilágított szobába, és ott mindent lát a mesterséges fényben, de ha a fényt eloltják, a látás megszűnik. A szellemi látás viszont a belső fény megvilágításában történik, egy olyan fénynél, amelyet a test takarója elrejt, és amely mellett tisztán és minden külső körülménytől függetlenül látunk. Minthogy a pszichikus látása külső fénytől függ, meglátásait e fény természete átszínezi.

X. megjegyezte, hogy úgy érzi, mintha három síkon látna, mire H.P.B. azt felelte, hogy minden sík hétszeres, az asztrális is, mint minden más sík. Példaként felvetette, hogy a fizikai síkon az asztalt láthatjuk a látószervünkkel, láthatjuk csukott szemmel, megőrizve az agyban a retinán keltett hatást, és felidézhetjük az emlékezettel, láthatjuk álomban, vagy atomok együtteseként, vagy szétbomlott állapotukban is. Mindezek a látások a fizikai síkon történnek. Akkor újra elindulhatunk az asztrális síkon, ahol egy újabb hetességet kapunk. Ezt az útmutatást követnünk és kidolgoznunk kell.

A háromszög és a négyesség

K: Amikor a Makrokozmoszt Δ -ként ábrázolják, miért van a Δ csúcsán az ibolyaszín, a Linga Sharîra színe, és így a sárga, a buddhi, lekerül a-be, az alsó négyességbe?

V: Helytelen az „alsó négyességről” beszélni a Makrokozmoszban. Ez a tetraktys, minden jelkép közül a legmagasabb és a legszentebb. Eljön egy pillanat, amikor a legmagasabb meditációban az alsóbb manasz bevonódik a hármasságba, amely így a négyességgé válik, Pythagoras tetraktys-évé, és az elhagyott négyességből alsó hármasság válik, amely azután megfordul. A hármasság visszatükröződik az alsóbb manaszban. A felsőbb manasz nem tud visszatükröződni, de amikor a zöld magasabbra lép, akkor tükkörre válik a felsőbb számára. Ekkor már nem zöld többé, mivel elhagyta társait. A psziché ekkor szellemivé válik, a hármasság visszatükröződik a negyedikben, és kialakul a tetraktys. Mindaddig, amíg meg nem halunk, kell lennie valaminek, ami a felsőbb hármasságot visszatükrözi, mert kell valaminek lennie, ami visszahozza az éber tudatba a magasabb síkokon szerzett tapasztalatokat. Az alsóbb manasz olyan, mint egy írótabla, amely megtartja a transzban kapott benyomásokat.

A Turîya-állapotba a negyedik ösvényen lehet belépni. A Második Értekezésben levő diagramban ez szerepel.

K: Mit jelent a fényvonalakból képződött háromszög az erősen vibráló kékség közepén?

V: A háromszöget kívülről látva ez semmit nem jelent, ez kizárólag a hármasság visszatükröződése az aurikus burkon, és azt bizonyítja, hogy aki látja, az kívül van a hármasságon. Ezt teljesen más módon kell nézni. Meg kell próbálniuk belemerülni, egybeolvadni vele. Csupán az asztrálisban értjük meg a dolgokat. „Amikor a harmadik szem megnyílik bármelyikükben, akkor egészen másról fognak nekem mesélni”.

K: Az egyik előző kérdésben szereplő „fényoszloppal” kapcsolatban, vajon az aurikus burok a felsőbb Én, és vajon az megfelel-e az „Áthághatatlan Körnek”?

[Ez a kérdés nem lett megválaszolva, mert túlságosan messzire vezet. Az Áthághatatlan Kör a megnyilvánult világegyetem kerületén van.]

A Nidâna-k

K: A Nidâna-k gyökere az Avidyâ. Miben különbözik ez Mâyâ-tól? Hány Nidâna van ezoterikusan?

V: Megint túl sokat kérdeznak. A Nidâna-kat, az okok és okozatok láncolatait (de nem az orientalisták értelmezése szerint) nem a tudatlanság okozza. Ezeket a Dhyân Chochan-ok és a dévák hozzák létre, akikről biztosan nem lehet azt mondani, hogy tudatlanságból cselekednek. Tudatlanságból mi hozunk létre Nidâna-kat. A fizikai síkon minden elindított ok tevékenységet hoz létre valamennyi síkon, az egész örökkévalóságon át. Ezek örök hatások, amelyek síkról síkra visszatükröződnek az „örökkévalóság képernyőjén”.

A manasz

K: Mi a manasz hetes felosztása? Az alsóbb manaszban hét szint van, és valószínűleg hét szint van a felsőbben is. Ezek szerint tehát 14 szint van a manaszban, vagy pedig a manasz, mint egész, 49 manaszi tűzre oszlik fel?

V: Természetesen 14 szint van, de önök futni akarnak, mielőtt járnai tudnának. Előbb tanulják meg a hármat, azután menjenek tovább a 49-re. Agni-nak három fia van, ők hétté válnak, majd kifejlődik belőlük a 49. De önök még azt sem tudják, hogyan hozzák létre a hármat. Előbb tanulják meg létrehozni a „Szent Tüzet”, amiről a *Purâna*-k beszélnek. A 49 tűz mind a Kundalinî állapota, és magukban a hármasság összedörzsölésével kell létrehozni. Előbb ismerjék meg a test hetességét, azután minden egyes princípium hetességét. De mindenekelőtt ismerjék meg az első hármasságot (a három éltető levegőt).

A gerincoszlop

K: Mi a szimpatikus ideg, és mi a feladata az okkultizmusban? Az állati fejlődésben csak egy bizonyos szint elérése után található meg, és úgy tűnik, mintha bonyolultságában egy második gerincoszloppá fejlődne.

V: A következő kör végére az emberiség ismét férfi-nővé fog válni, és akkor két gerincoszlopa lesz. A hetedik fajban a kettő egybe fog olvadni. A fejlődés megfelel a fajoknak, és a fajok fejlődésével a szimpatikus idegrendszer valódi gerincoszloppá fejlődik ki. A fejlődés ívéen felfelé térünk vissza, csak most már öntudatosan. A hatodik faj meg fog felelni a „puding zacskóknak”, de formája tökéletes lesz, és a legmagasabb értelemmel és spiritualitással fog rendelkezni.

Az anatómusok kezdenek az emberi testben újabb elágazásokat és módosulásokat felfedezni. Sok dologban tévednek, például a léppel kapcsolatban, amelyet a fehér vérsejtek gyárának tekintenek, de amely valójában a Linga Sharîra hordozóeszköze. Az okkultisták ismerik a szív minden egyes apró

részét, és mindegyikre van nevük. Az istenek neveit adják nekik, mint például Brahmâ csarnoka, Vishnu csarnoka, stb. Ezek megfelelnek az agy egyes részeinek. A test atomjai maguk az istenek 330 milliói.

A szimpatikus idegrendszeren hangszerként játszanak a Tántrika-k, akik azt Shiva Vînâ-jának nevezik.

Prâna

K: Milyen viszonyban áll az ember a Prâna-val, a periodikus élettel?

V: A Jíva csak akkor válik Prâna-vá, amikor a gyermek megszületik, és elkezd lélegezni. A Prâna az élet lélegzete, a Nephesh. Az asztrális síkon nincs Prâna.

Antahkarana

K: Az Antahkarana a kapocs a felsőbb Én és az alsóbb én között. Vajon megfelel-e vetületében a köldökzsínórnak?

V: Nem. A köldökzsínór, amely a fizikai testet az asztrálisához köti, egy valóságos dolog. Az Antahkarana ezzel szemben képzeletbeli, egy szófordulat, és csak a felsőbb manasztól az alsóbb manaszba vezető hidat jelenti. Az Antahkarana csak akkor létezik, amikor „gondolatainkat elkezdjük felfelé és lefelé küldeni”. A Mâyâvi Rûpa-nak, vagy manaszi testnek nincs anyagi összeköttetése a fizikai testtel, sem kapcsolata a köldökzsínórral. A Mâyâvi Rûpa szellemi és éterikus, mindenhová engedély és akadály nélkül behatol. Teljességgel különbözik az asztrális testtől, amely ha megsérül, visszahatást gyakorol a fizikai testre. A Devachan-i lényt – már megszületés előtt is – befolyásolhatják a Skandha-k, de az utóbbiaknak semmi közük az Antahkarána-hoz. A Devachan-i lényt például befolyásolja az újrászületés utáni vágy.

K: A Csend hangjában azt olvashatjuk, hogy nekünk „magává az Ösvénnyé” kell válnunk, egy másik részben viszont az van, hogy Antahkarana ez az Ösvény. Jelent-e ez annál többet, hogy nekünk kell áthidalnunk az alsóbb én és a felsőbb Én tudata közötti szakadékot?

V: Nem, csak ennyit jelent.

K: Azt mondják, hogy az Ösvényen hét kapu van. Ezek szerint az Antahkarana hetes felosztású? Továbbá, hogy az Antahkarana a csatamező?

V: Valóban, az Antahkarana a csatamező. Az Antahkarana-ban hét osztály van. Amint az egyikből átlépünk a következőbe, közelítünk a felsőbb manasz felé. Amikor sikerült a negyedikbe vezető hídon átjutni, akkor szerencsésnek tekinthetjük magunkat.

Egyebek

K: Azt mondják, hogy az AUM-ot „fizikailag kell gyakorolni”. Ez azt jelenti-e, hogy mivel a szín sokkal differenciálódottabb, mint a hang, mi csak a színen keresztül juthatunk el a saját igazi hangunkhoz? Továbbá az AUM csak akkor lesz spirituális és okkult jelentésű, amikor azt minden ember a saját Átmâ-Buddhi-manasza felé fordítja?

V: Az AUM jó cselekedet is jelent, nemcsak az ajkunkkal kiejtett hangot. Az AUM-ot cselekedetekben kell kimondani.

K: A Δ -gel kapcsolatban az Átmâ-Buddhi-manasz nem különbözik-e minden lény esetében aszerint, hogy az illető milyen síkon van?

V: Minden princípium más síkon van. A tanítványnak ezekre egymás után kell felemelkednie, mindegyiket magába olvasztva mindaddig, amíg a három eggyé nem válik. Ez a háromság valódi gyökere.

K: A Titkos Tanítás azt mondja, hogy az Âkâsha ugyanaz, mint a Pradhâna. Az Âkâsha a föld aurikus tojása, ugyanakkor az Âkâsha a Mahat is. Mi tehát a manasz kapcsolata az aurikus tojással?

V: A Mûlaprakriti ugyanaz, mint az Âkâsha (hét fokozat). A Mahat az Âkâsha pozitív aspektusa és a Kozmikus Test manasza. A Mahat ugyanaz az Âkâsha számára, mint a manasz a Buddhi számára, a Pradhâna pedig csak a Mûlaprakriti egy másik neve.

Az aurikus tojás Âkâsha, és hét fokozata van. Mivel tiszta absztrakt szubsztancia, elvont eszméket tükröz vissza, de visszatükrözi az alacsonyabb konkrét dolgokat is.

A Harmadik Logosz és a Mahat egy, és ugyanazt jelenti, mint az Egyetemes Elme, az Alaya.

A tetraktys a Chatur Vidyâ, vagy a négyszeres tudás egyben, a négy-arcú Brahmâ.

A Nâdî-k

K: A Nâdî-k valamilyen állandó kapcsolatban vannak-e a csigolyákkal? El lehet-e helyezni azokat bármelyik csigolyával szembe vagy azok közé? Lehet-e úgy tekinteni rájuk, mint amelyek mindegyike egy adott és állandó hosszúságú helyet foglal el a gerincvelőben? Megfelelnek-e a gerincvelő anatómiaiailag is ismert részeinek?

V: H.P.B. úgy véli, hogy a Nâdî-k megfelelnek a gerincvelő anatómiaiailag is ismert részeinek. Így hat vagy hét Nâdî vagy plexus van a gerincvelő mentén. A fogalom azonban nem egyedi, hanem általános, és vonatkozik bármely idegcsomóra, központra, ideggócra. A szent Nâdî-k azok, amelyek a Sushumnâ mentén vagy afölött futnak. A tudomány hatot ismer közülük, egy pedig (amelyik a legfelső csigolya mellett van) ismeretlen. Még a Târaka Râja jógik is csak hatról beszélnek, és nem említik a szent hetediket.

Az Idâ és a Pingalâ a gerinc hajlított fala mellett működik, amelyben benne van a Sushumnâ. Ezek félig anyagiak, pozitívak és negatívak, a nap és a hold, és a Sushumnâ szabad és szellemi áramának tevékenységét indítják el. Megvan a saját meghatározott útjuk a testben, különben mindenfelé szét-sugároznának a testben. Az Idâ-ra és a Pingalâ-ra való koncentráció hozza létre a „szent tüzet”.

Shiva Vînâ-jának (a szimpatikus idegrendszernek) a másik neve: Kâlî Vînâ-ja.

A szimpatikus idegszálak, valamint Idâ és Pingalâ a nyúltagy fölötti, Triveni-nek nevezett szent helyről indulnak ki. Ez az egyik szent központ, egy másik ilyen a Brahmarandra, ami – ha úgy tetszik – az agy szürkeállománya. Ez az első kutacs is az újszülött gyermek fejében.

A gerincoszlopot Brahmadaának, Brahmâ botjának nevezik. Ezt jelképezi a bambuszbot, amelyet az aszkéták hordanak magukkal. A Himaláján túli jógik, akik a Mânsarovara tó mellett szoktak összegyűlni, háromszorosan összecsomózott bambuszbotot hordanak magukkal, ezek neve: Tridandin. Ennek ugyanaz a jelentése, mint a brahminok kötelének, amelynek a három életáramlaton kívül még sok más jelentése is van. Jelképezi például egy brahmin három beavatását: (a) a születéskor, amikor megkapja misztikus nevét a családi asztrológustól, aki állítólag a dévaktól kapja meg ezt (ezért mondják, hogy a dévák avatják be), és egy hindu inkább meghal, mint hogy elárulja a nevét. (b) A hét éves kor, amikor megkapja a kötelet, és (c) azt, amikor 11-12 éves korában beavatják a kasztjába.

K: Ha helyes a testet és szerveit tanulmányozni a megfelelőikkel együtt, akkor kérem, adja meg ezeknek főbb áttekintését a Nâdî-kkal és a nyílások felsorolásával kapcsolatban.

V:

Szerv	Megfelelője
Lép	Linga Sharîra
Máj	Kâma
Szív	Prâna

Nyúltagy törzse	Kâma-manasz
Agyalapi mirigy	Manasz-Antahkarana
Tobozmirigy	Manasz

Az utóbbi addig, amíg a Kundalinî rezgő fénye meg nem érinti, amely a Buddhi-ból árad ki, és akkor Buddhi-manasszá válik.

A tobozmirigy az Isteni Gondolatnak felel meg. Az agyalapi mirigy a pszichikus sík szerve. Ennek a mirigynek molekuláris mozgása okozza a pszichikus látást, ami közvetlen kapcsolatban áll a látóideggel, és így hat a látásra, és ez kelt hallucinációkat. Mozgása könnyen okozhat olyan fényvillanásokat, amelyeket szemgolyónk megnyomásával is létrehozhatunk. Az ittasság és a láz az agyalapi mirigy működése eredményeként látási és hallási illúziókat okozhat. Az ittasság néha annyira megtámadja ezt a szervet, hogy meg is bénulhat. Ha így hatást gyakorlunk a látóidegre, tehát megfordítjuk az áramlást, akkor valószínűleg kiegészítő szintet kapunk.

Hetességek

K: Ha a fizikai test nem része a valódi emberi hetességnek, akkor a fizikai anyagi világ egyike-e a kozmikus hetesség hét síkjának?

V: Igen, az ezoterikus szóhasználatnál a test nem princípium, mert a test és a Linga ugyanazon a síkon van, ekkor az aurikus tojás alkotja a hetediket. A test inkább egy Upâdhi, mint princípium. A föld és annak asztrális fénye olyan szoros kapcsolatban áll egymással, mint a test és annak Linga-ja, mivel a föld az Upâdhi. A mi síkunk legalsóbb osztályán van a föld, a legmagasabb osztályán pedig az asztrális. A földi asztrális fényt természetesen nem szabad összetéveszteni az egyetemes Asztrális Fénnyel.

K: Egy fizikai tárgyról azt mondták, hogy hetesség a fizikai síkon, amennyiben képesek lennénk (1) közvetlenül kapcsolódni hozzá, (2) a retinánkon lemásolni azt, (3) emlékezni rá, (4) álmodni róla, (5) atomi módon nézni azt, és (6) felbontva nézni azt. (7) – De mi a hetedik?

Ez a hét módja annak, ahogyan a tárgyat nézzük, ez a hetesség, ahogyan egy dolgot nézünk. Vajon ez a tárgyilagossági hetesség?

V: A hetedik hidat képez egyik síkról egy másikra. Az utóbbi a gondolat, az anyagmentesség, és átvisz a következő síkra. Egy-egy sík legmagasabb része a következő sík legalacsonyabb részével érintkezik. A hét a természet egyik tényezője, akárcsak a színek és a hangok esetében. Ugyanannak a fadarabnak hét fokozata van, és mindegyikét a hét érzékszerv egyikével észleljük. A fa esetében a szaga jelenti a leganyagibb fokozatot, más anyagoknál azonban a szag lehet, hogy a hatodik. Az anyagok a szemléltető tudatától függetlenül is hetességek.

Ha a pszichometrista mondjuk egy ezer éves asztal egyik darabkáját látja, akkor az egésztest fogja látni, mert minden atom az egész testet tükrözi vissza, amelyhez tartozik, mint ahogyan Leibnitz monádjai esetében.

A hét anyagi alosztály után következik az asztrális hét osztálya, ami a második princípium. A szétbomlott anyag – az anyagi alosztályok legmagasabbika – a gondolat hiánya – a negyedik.

A tizennégyes szám az első lépés a hét és a 49 között. Minden hetesség voltaképpen 14, mert a hét minden elemének két aspektusa van. Így viszont a 14 a két sík egymáshoz való viszonyát jelenti. A hetesség világosan kimutatható a holdhónapokban, a lázban, a terhességben, stb. Ezen alapul a zsidók hete és a Seregek Urának hetes hierarchiája.

A hangok

K: A hang az Âkâsha egyik sajátossága, de mi az Âkâsha síkján semmit nem tudunk megismerni. Melyik síkon ismerjük fel tehát a hangot? Melyik síkon keletkezik a hang a testek fizikai érintkezéséből? Van-e hang a hét síkon, és a fizikai sík egyike-e ezeknek?

V: A fizikai sík egyike ezeknek. Az Âkâsha-t nem láthatjuk, de a Negyedik Ösvényről érzékelhetjük. Talán nem leszünk teljesen tudatában, de érzékelhetjük. Valamennyi hang megnyilvánulásának a gyökerénél ott van az Âkâsha. A hang annak a kifejeződése és megnyilvánulása, ami mögötte van, és ami sok kölcsönösségnek a szülője. Az egész természet egy hangterelő lemez, vagyis inkább az Âkâsha a természet hangterelő-lemeze. Ez az Istenség, az egy Élet, az egy Létezés. (A hallás a molekuláris részecskék rezgése, a sorrend a következő a mondatban látható: „A tanítvány érez, hall, lát.”)

A hangnak nem lehet vége. H.P.B. kopogott a ceruzájával az asztalon, majd megjegyezte: „Ez már az egész világegyetemre hatással volt. A részecske, amelyik kopog, elpusztít valamit, ami valami mássá változik át. A Nidâna-kban, amelyeket létrehoz, örök”. Egy olyan hangot, ha az korábban nem az asztrális síkon keletkezett, és még az előtt nem az Âkâsha síkján, egyáltalán nem lehet létrehozni. Az Âkâsha a híd az idegsejtek és a mentális képességek között.

K: „A színek pszichikusak, a hangok pedig spirituálisak.” Feltételezve, hogy ezek rezgések, mi a többi érzékszerv sorrendje (mivel ez a kettő a látásnak és a hallásnak felel meg)?

V: Ezt a mondatot nem szabad a szövegkörnyezetéből kiragadni, mert csak összezavarjuk a dolgokat. Mindegyik megvan minden síkon. Az első gyökérfaj mindenhol tapintott, mint egy hangterelő lemez, ez a tapintás aztán a többé érzékszervvé vált szét, amelyek a fajokkal együtt fejlődtek ki. Az első gyökérfaj „érzékszerve” a tapintás volt, ami atomjaiknak azt a képességét jelentette, hogy külső atomokkal összhangban tudtak rezegni. A „tapintás” szinte azonos a ráhangolódással.

Az érzékszervek minden fajnál más síkon voltak, például a negyedik gyökérfajnak a mieinknél sokkal fejlettebb érzékszervei voltak, de egy másik síkon. Ez egy nagyon anyagi faj is volt. A hatodik és a hetedik érzék az Âkâsha-i hangokba fog beleolvadni. „Attól függ, hogy a tapintásérzék az anyag milyen fokozatával függ össze, aszerint adunk neki nevet.”

Prâna

K: A Prâna az emberi test számtalan „életének” a terméke-e, és ezért bizonyos mértékben a test sejtjeinek vagy atomjainak a halmaza?

V: Nem. A Prâna az „életek” szülője. Például merítsünk bele egy szivacsot az óceánba. A szivacs belsejében levő vizet a Prâna-hoz lehet hasonlítani, kívül pedig Jîva van. A Prâna az élet mozgató princípiuma. Az „életek” elhagyják a prâna-t, a Prâna nem hagyja el azokat. Vegyük ki a szivacsot a vízből, és megszárad, ezzel jelképezve a halált. Minden princípium Jîva differenciálódása, de a mozgató élet mindegyikben a Prâna, az „élet lehelete”. A Kâma a Prâna-tól függ, ami nélkül nem lenne Kâma. A Prâna kelti életre a Kâmikus csírákat, az tesz minden vágyat élővé és elevenné.

A második gerincoszlop

K: Hivatkozva a második gerincoszloppal kapcsolatos kérdésre adott válaszra, mi fog a hatodik gyökérfajban a második gerincoszloppá válni? Az Idâ-nak és a Pingalâ-nak külön-külön fizikai csatornája lesz talán?

V: A szimpatikus idegszálak azok, amik össze fognak nőni, és egy második gerincoszlopot képezni. Az Idâ és a Pingalâ egyesülni fog a Sushumnâ-val, és eggyé fognak válni. Az Idâ a gerincoszlop bal oldalán van, a Pingalâ pedig a jobb oldalon.

A beavatottak

Pythagorasz beavatott volt, az egyik legnagyobb a tudósok között. Tanítványa, Archytas csodálatosan jártas volt az alkalmazott tudományokban. Platón és Eukleidész beavatottak voltak, de Szókrateész nem. Egyetlen valódi beavatott sem volt nő. Eukleidész a geometriáját a misztériumokban tanulta. A modern tudósok csak a régi igazságokat fedezik fel újra.

A kozmikus tudat

H.P.B. a kozmikus tudatról magyarázott, amely minden máshoz hasonlóan hét síkon létezik, ezekből három felfoghatatlan, négy pedig a legmagasabb adeptusok számára megismerhető. A síkokat a következő diagramon vázolta fel:

Manasz – Én
Kâma – Manasz vagy felső pszichikus
Prâna-i Kâma vagy alsó pszichikus
Asztrális
Prâkriti-i vagy földi

Ha csak a legalacsonyabbat tekintjük, a földit (később határozták el, hogy ezt a síkot Prâkriti-nek nevezni), ez hét síkra osztható, és ezek ismét hétre, ami kiadja a 49-et.

A földi sík

Ez után H.P.B. Prakriti legalsóbb síkját, vagyis a valódi földi síkot vette elő, és a következőképpen osztotta fel:

Valódi földi síkok vagy 7. Prâkriti-i	7	Para-Én vagy atmikus
	6	Belső-Én vagy buddhikus
	5	Manasz-Én
	4	Kâma-manasz vagy alsó manasz
	3	Prânai Kâma vagy pszichikus
	2	Asztrális
	1	Tárgyasult

A tárgyasult vagy érzékelési síkja az, amelyet az öt fizikai érzékszervünkkel érzékelünk.

A második síkján a dolgok megfordítva vannak.

A harmadik síkja a pszichikus, itt találjuk az ösztönt, ami megakadályozza, hogy a kis macskák belemenjenek a vízbe, és megfulladjanak.

A földi, tárgyasult tudat alábbi táblázatát adta meg:

1. Érzékelési
2. Ösztönös
3. Fiziológiai-érzelmi
4. Szenvedély-érzelmi
5. Mentális-érzelmi
6. Szellemi-érzelmi

Az asztrális sík

A három alsó Prâkriti-i sík az asztrális síkkal – amely közvetlenül követi – van kapcsolatban.

7	
6	Asztrális Buddhi
5	Asztrális Manasz
4	Asztrális Kâma-manasz
3	Asztrális pszichikus van Prâna-i
2	Asztrális asztrális
1	Asztrális tárgyasult

A második sík első alsíkjával kapcsolatban H.P.B. emlékeztette a tanítványait, hogy azon mindent, amit látnak, meg kell fordítani, amikor lefordítják, például a számok visszafelé értendők. Az asztrális tárgyasult mindenben a földi tárgyasultnak felel meg.

A második alsík az alsóbb sík második alsíkjának felel meg, de a tárgyak rendkívül ritkák, asztralizált asztrális anyagból vannak. Ez a sík a közönséges médiumok határa, amin túl nem mehetnek. Ahhoz, hogy egy nem-médium személy elérje, el kell aludnia, vagy transzba kell esnie, vagy kéjgáz hatása alatt kell lennie. A közönséges delíriumban levők is erre a síkra kerülnek.

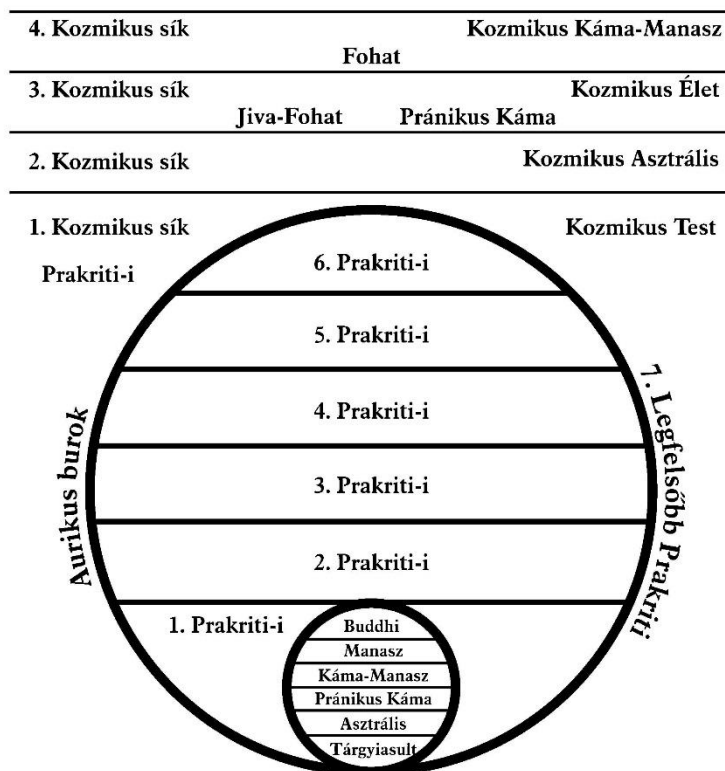
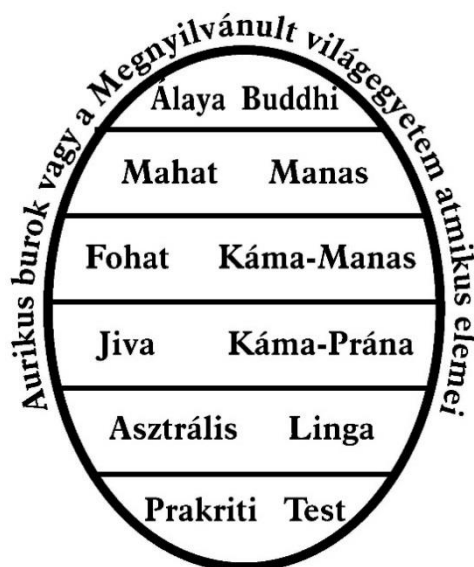
A harmadik, a Prâna-i alsík rendkívül élénk természetű. A különleges delírium erre a síkra viszi a beteget. A delírium tremensben szenvedők ide és a fölötte levő síkra kerülnek. Az örültek gyakran tudatosak ezen a síkon, ahol szörnyű látomásaik vannak. Ez átvezet –

A negyedik alsíkra, ami az asztrális síkok között a legrosszabb. Kâma-i és szörnyű. Innen jönnek a kísértő képek, alkoholisták képei a Kâma Loka-ban, amelyek másokat ivásra kényszerítenek. Mindenféle bűn képei, amelyek megfertőzik az embereket, hogy büntényeket kövessenek el. A gyenge emberek aztán majomszerűen leutánozzák ezeket a képeket, és így kerülnek a befolyásuk alá. Ez az oka a járványos bűnözéseknek, a szerencsétlenségek sorozatainak, a csoportosan bekövetkező mindenféle balesetnek. A legsúlyosabb delírium tremens ezen a síkon van.

Az ötödik alsík az álombeli megérzéseké, az alsóbb mentálisból jövő visszatükröződéseké, pillanásoké a múltba és a jövőbe, ez a mentális, és nem a szellemi dolgok síkja. A mesmerizált tisztánlátó elérheti ezt a síkot, sőt, ha jó, még magasabbra is mehet.

A hatodik az az alsík, ahonnan minden szép inspiráció jön a művészetekben, a költészetben és a zenében, a magasrendű álmok, a lángész felvillanásai. Itt rövid bepillantásokat kapunk előző életeinkbe anélkül, hogy lokalizálni vagy elemezni tudnánk azokat.

A hetedik alsíkon halálunk pillanatában vagy kivételes látomások idején vagyunk. Itt van a fuldokló, amikor visszaemlékezik az elmúlt életére. E sík eseményeinek emlékét a szívben kell összpontosítani, „Buddha székhelyén”. Ott is marad, de erről a síkról nem jönnek le benyomások a fizikai agyba.

[Ebben az ábrában valamennyi kozmikus síknak azonos nagyságúnak kellene lennie, olyan nagynak, amilyen a legalsó, a Prakriti sík. A körben minden Prakriti síknak akkorának kellene lennie, amilyen az első, vagyis a legalsó. Így azonban az ábra túlságosan nagy lenne, ezért össze kellett tömöríteni. – a szerk.]

Általános megjegyzések

A hatha jógában csak a fent tárgyalt két síkot használják.

A Prána és az aurikus burok lényegét tekintve ugyanaz, továbbá Jîva-ként azonos az Egyetemes Istenséggel. Ez ötödik princípiumában a Mahat, a hatodikban pedig Âlaya. (Az Egyetemes Élet szintén hét princípiumú.) Mahat a legmagasabb rendű *Lény* a kozmoszban, fölötte nincs istenibb lény, a legfinomabb anyagból, Sûkshma-ból van. Bennünk ez a manasz, és még a Logoszok is kevésbé magasak, mert még nem szereztek tapasztalatokat. A manaszi lény még a Mahâmanvantara végén sem pusztul el, amikor pedig az összes Isten feloldódik, hanem a Parabrahman-i szunnyadó állapotból majd ismét felmerül.

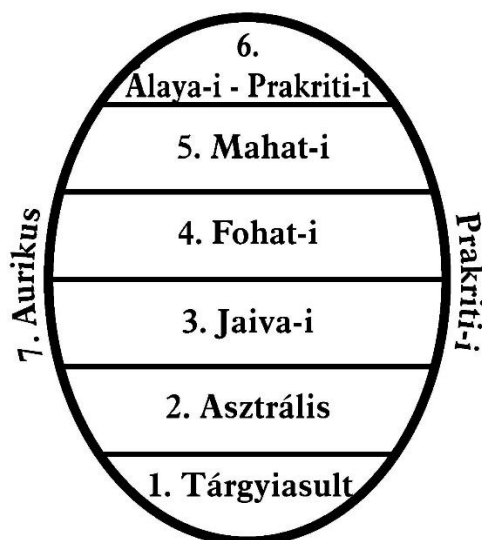
A tudat a kozmosz feletti mindentudás kozmikus magja. Megvan benne a lehetőség, hogy az Isteni Tudattá kivirágozzon.

A kicsattanó testi egészség hátrány a látnok számára. Így volt ez Swederborg-nál is.

Fohat mindenütt ott van, egy fonálként fut keresztül mindenben, és megvan a maga hetes tagozódása.

Hat kozmikus sík, a hetedikkel az aurikus tojással

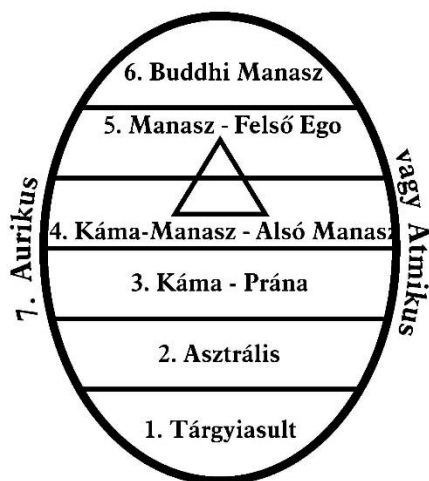
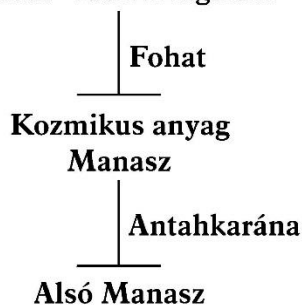
A kozmikus aurikus burokban benne van a megnyilvánuló világegyetem egész karmája. Ez a Hiranyagarbha. Jîva mindenütt ott van, mint ahogyan a többi princípium is.

A fenti diagram minden naprendszer alaptípusát képviseli.

Mahat, amely egyedül van, mielőtt a világegyetemet áthatná, differenciálódik, amikor áthatja azt, ahogyan a manasz is teszi az emberben.

Mahat - Isteni Fogalom

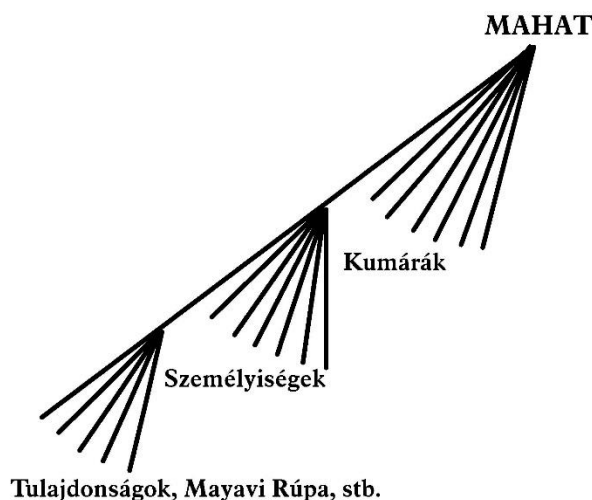
Ha ezt a diagramot az emberi princípiumok és a tudat síkjai ábrázolásának tekintjük, akkor

7, 6. és 5. rendre Shiva-t, Vishnu-t és Brahmâ-t jelképezi, közülük Brahmâ a legalsó.

Shiva a négyarcú Brahmâ, a Teremtő, a Fenntartó, a Pusztító és az Újjáteremtő.

Az 5. és a 4. közé jön az Antahkarana. A Δ Krisztust, a tolvajok között megfeszített Áldozatot jelképezi, ez a kétarcú lény. A vedântisták ebből félrevezetésként négyességet csinálnak: Antahkarana, Chit, Buddhi és Manasz.

Parabrahman és Mûlaprakriti Manvanatara-i aspektusai

Megjegyzés: A sugarak száma önkényes, és nincs jelentőségük.

Az érzékelő élet az asztrálissal kezdődik, nem a fizikai atomjaink azok, amik látnak, stb.

A tulajdonképpeni tudat a Kâma és a Manasz között kezdődik. Az Âtmâ-buddhi inkább a test atomjaiban működik, a bacilusokban, mikrobákban, stb., mint magában az emberben.

A tárgyasult tudat

Az érzékelő tárgyasult tudat magába foglal mindent, ami az ember öt fizikai érzékszervéhez tartozik, és uralkodik az állatokban, madarakban, halakban és egyes rovarokban. Itt vannak az „életek”, tudatuk az Âtmâ-buddhi-ban van, ezek teljesen Manasz nélküliek.

Az asztrális tudat

Ezzel egyes növények (például az érzékenyek), a hangyák, a pókok és egyes indiai éjszakai lepkék rendelkeznek, de a méhek nem.

A gerinces állatoknak általában nem rendelkeznek ezzel a tudattal, de a méhlepényes emlősöknek megvan az emberi tudat minden lehetőségessége, bár jelenleg természetesen szunnyadó állapotban.

Az értelmi fogyatékosak ezen a síkon vannak. Okkult igazság az ismert mondás, hogy valaki az „eszét veszítette”, mert amikor az alsóbb elme ijedtségből vagy más okból megbénul, akkor a tudat az asztrális síkon van. Az örültség tanulmányozása meg fogja világítani ezeket a kérdéseket. Ezt nevezhetjük az „idegi síknak”. „Ideg-központjaink” által ismerhető meg, amelyekről a fiziológia semmit nem tud, például a tisztánlátóról, aki bekötött szemmel olvas, ujja hegyével, gyomrával, stb. olvas. Ez az érzék a süketnémáknál nagyon kifejlődött.

Kâma-prâna-i tudat

Az általános élet-tudat, amellyel az egész tárgyasult világ rendelkezik, még a kövek is, mert ha a kövek nem élnének, nem pusztulhatnának el, nem szikrázhatnak, stb. A kémiai elemek közötti vonzás is ennek a Kâma-i tudatnak a megnyilvánulása.

Kâma-manaszi tudat

Legalacsonyabb szintjein az állatok és a szellemi fogyatékosak ösztön-tudata az érzékelés síkjain. Az emberben ezek ésszerűsödnek, például egy szobába zárt kutyanak megvan az ösztöne, hogy kiszabaduljon, de nem tud, mert ösztöne nem eléggé ésszerűsödött ahhoz, hogy a szükséges eszközökhöz folyamodjon, az ember azonban rögtön felfogja a helyzetet, és kiszabadítja magát. Ennek a Kâma-manaszi tudatnak legmagasabb szintje a pszichikus tudat. Így tehát hét szint van az ösztönös állattól az ésszerűsödött ösztönösséig és a pszichikusságig.

Manaszi tudat

Erről a síkról a manasz fölfelé nyújtózik a Mahat felé.

Buddhikus tudat

Ez a Buddhi és az aurikus burok síkja. Innen megy át a mennyei Atyához, az Âtmâ-hoz, és visszatükröz mindent, ami az aurikus burokban van. Öt és hat, ezért magába foglalja a síkokat a pszichikustól az isteniig.

Különfélék

Az értelem olyan dolog, amely a helyes és a helytelen között ingadozik. De az intelligencia – az intuíció – magasabb, az a tiszta látás.

Ahhoz, hogy a Kâma-tól megszabaduljunk, minden anyagi ösztönünket szét kell zúznunk, „ki kell szorítanunk az anyagot”. A fizikai test a szokás rabja, mechanikusan ismétli a jó sugallatot ugyanúgy, mint a rosszat. Nem mindig a fizikai test az, ami a kísértő, tíz esetből kilencben az alsóbb manasz az, amely a képeivel kísértésbe viszi a fizikai testet.

A legmagasabb adeptus a negyedik szoláris síkon kezdi Samâdhi-ját, de nem tud kilépni a Naprendszerből. Amikor megkezdi Samâdhi-ját, azon a szinten van, mint egyes Dhyân Chohan-ok, de amint a hetedik síkra (a Nirvâna-ba) emelkedik, felülmúlja őket.

A Hallgatag Figyelő a negyedik kozmikus síkon van.

A magasabb elme irányítja az akaratot, az alsóbb önző vággyá változtatja.

A fejet nem szabad befedni a meditációban, a Samâdhi-ban fedve van.

A Dhyân Chohan-ok szenvedélytelenek, tiszták és közömbösek. Nincsenek harcaik, sem szétzúzandó szenvedélyeik.

A Dhyân Chohan-oknak át kell menniük az élet iskoláján. „Isten iskolába jár.”

Közülünk a legkülönbek majd Mânasaputra-ák lesznek a jövőben, a legalacsonyabbak Pitri-k. Mi itt hét értelmi hierarchia vagyunk. Ez a Föld lesz a következő föld holdja.

A Pitri-k asztrálisak, amelyet az Âtmâ-buddhi beárnyékol, amint az anyagba zuhannak. A „pudingszerűeknek” volt életük és Âtma-buddhi-juk, de nem volt manaszuk. Ezért érzékek nélküliek voltak. Az egész fejlődés oka a tapasztalatszerzés.

Az ötödik körben mindnyájan a Pitri-k szerepét fogjuk játszani. Ki kell majd lőnünk Chhâyâ-inkat egy más emberiségbe, és ott kell maradnunk, amíg ez az emberiség tökéletesedik. A Pitri-k befejezték feladatukat ebben a körben, és a Nirvâna-ba távoztak, de visszatérnek majd, hogy ugyanezt a hivatást töltsék be az ötödik kör közepéig. A Pitri-k negyedik vagy Kâma-i hierarchiája válik a „húsból való emberré”.

Az asztrális test az első az anyaméhben, azután jön a csíra, ami megtermékenyíti azt. Aztán anyagba öltözik, ahogyan a Pitri-k is tették.

A Chhâyâ voltaképpen az alsóbb manasz, a felsőbb elme árnyéka. Ez a Chhâyâ készíti a Mâyâvi Rûpa-t. A sugár az asztrális sík legmagasabb fokozatát ölti magára. A Mâyâvi Rûpa a következőkből

áll: az asztrális test, mint Upâdhi, az irányító értelem a szívből, és a tulajdonságok és jellemzők az aurikus burokból.

Az aurikus burok felveszi az Âtmâ fényét, és beárnyékolja a fej körül keringő dicsfényt.

Az aurikus fluidum az élet- és akarat princípiumok kombinációja, mivel az élet és az akarat egy és ugyanaz a Kozmoszban. Ez a szemeken és a kezeken át árad ki, amikor az akarattal irányítjuk.

Az aurikus fény minden testet körülvesz, ez az „aura”, amely belőlük árad ki, legyen szó akár állatról, növényről, vagy ásványról. Ez pl. az a fény, amit a mágnesek körül látunk.

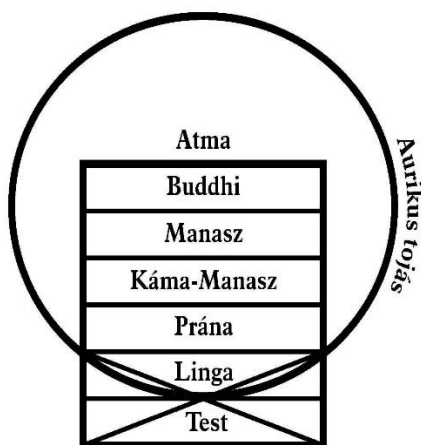
Az emberben levő Âtmâ-buddhi-manasz megfelel a három Logosznak a Kozmoszban. Nemcsak megfelelnek, de mindegyik a kozmoszból a mikrokozmoszba történő sugárzás is. A harmadik Logosz, a Mahat, manasszá válik az emberben, mivel a manasz csupán egyéniesült Mahat, ahogyan a napsugarak is egyéniesülnek a testekben, amelyek elnyelik azokat. A napsugarak életet adnak, táplálják azt, ami már megvan, és kialakul az egyén. A Mahat úgymond megtermékenyít, és az eredmény a manasz.

A Buddhi-manasz a Kshetrajña.

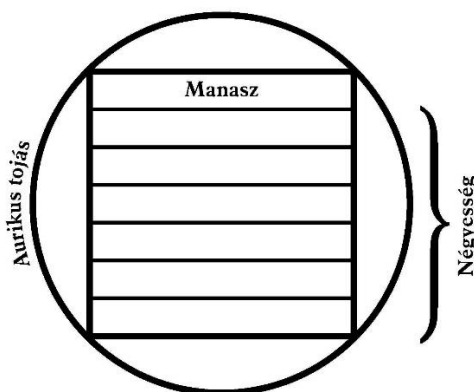
A Mahat-nak, mint minden egyébnek, hét síkja van.

Az emberi princípiumok

H.P.B két ábrát rajzolt, amelyek az emberi princípiumok ábrázolásának különböző módjait mutatják. Az elsőben a két alsót figyelmen kívül hagyják, eltűnnek, eloszlanak, nincs szerepük. Öt marad, az Âtmâ sugárzása alatt.

A másodikban:

az alsóbb négyességet pusztán anyagnak tekintik, tárgyasult illúziónak, és ott marad a manasz és az aurikus tojás, mivel a magasabb princípiumok az aurikus tojásban tükröződnek vissza. Mindezekben a rendszerekben a fő elv a szellem leszállása és újbóli felemelkedése az emberben és a Kozmoszban. A szellemet úgy húzza valami lefelé, mint valami spirituális gravitáció.

Tovább keresve ennek okát, a tanulókat leellenőrizve H.P.B. csak utalásokat tett a három Logoszra:

1. Az elme rejtett képessége (Abszolút Gondolat),
2. Csírájában levő gondolat,
3. Tevékeny gondolatalkotás.

Megjegyzések

A védelmi jellegű variációkat – például, amikor a rovarok színe azonos annak a színével, amiből táplálkoznak – a természeti elementálok munkájával magyarázta.

A forma különböző síkokon van, és az egyik sík formái lehetnek formanélküliek egy másik sík lakói számára. A Kozmokrátor-ok az Isteni Elme síkján építenek, amely látható a számukra, de nekünk nem. A forma a korlátozás princípiuma – *pincipium individuationis* –, ez a princípium a kozmikus anyagban megnyilvánuló isteni törvény, amely lényegét tekintve határtalan. Az aurikus tojás az ember határa, ahogyan a Hiranyagarbha a Kozmoszé.

Az első lépés a Kriyâshakti véghezvitele felé a képzelet használata. Egy dolgot elképzelni annyi, mint létrehozni egy modellt arról, amit kívánunk, amely minden részletében tökéletes. Ezután az akarat lép működésbe, és ezáltal a forma átadódik a tárgyiasult világba. Ez a Kriyâshakti-val történő teremtés.

Napok és bolygók

Egy üstökös részben lehül, és egy napként kezd működni. Aztán fokozatosan bolygókat vonz maga köré, amelyek addig még nem kapcsolódtak semmilyen központhoz, és így alakul ki évmilliók alatt egy naprendszer. Az elhasznált bolygó egy másik naprendszer bolygójának holdjává válik.

A nap, amelyet látunk, a valódi Nap visszatükröződése, ez a tükröződés, mint külső, konkrét dolog, a Kâma-Rûpa, és az összes nap együtt a kozmosz Kâma-Rûpa-ját alkotja. A nap a saját rendszere számára a Buddhi, mivel a valódi Nap visszatükröződése és tudathordozó eszköze, ami az Âtmâ, és ezen a síkon láthatatlan. Valamennyi fohati erő – az elektromosság, stb. – ebben a visszatükröződésben van.

A Hold

Bolygónk fejlődésének kezdetén a Hold sokkal közelebb volt a Földhöz, és nagyobb is volt, mint most. Eltávolodott tőlünk, méretében pedig sokat zsugorodott. (A Hold összes princípiumát átadta a Földnek, míg a Pitri-k csak saját Chhâyâ-ikat adták az embernek.)

A Hold hatásai teljes egészében pszicho-fiziológiaiak. A Hold halott, és ártalmas kisugárzásokat bocsát ki magából, mint egy holttest. Vámpírizálja a Földet és annak lakóit, és így bárki, aki holdsugárban alszik, szenved, mert veszít valamennyit az életerejéből. Egy fehér lepel védelmet nyújt, mert a sugarak nem hatolnak át rajta, és különösen a fejet kell így védeni. Akkor a legerősebb, amikor telihold van. Részecskéket vet ki magából, amelyeket magunkba felvesszünk, és így fokozatosan feloszlik. Ahol hó van, ott a Hold úgy néz ki, mint egy holttest, mert a fehér havon keresztül képtelen hatékonyan vámpírizálni. Ezért a hófödte hegyek mentesek rossz hatásaitól. A Hold foszforeszkál.

Lanka Râkshaka-írók és az atlantisziakról azt mondják, hogy hatalmukba kerítették a Holdat. A Thessalia-iak tőlük tanulták mágijukat.

Ezoterikus szempontból a Hold az alsóbb manasz jelképe, valamint az asztrálisé is.

Vannak olyan növények, amelyek a napsugárban hasznosak, de károsak a holdsugárban. A mérges füvek akkor a legaktívabbak, amikor holdsugárban szedik azokat.

A hetedik körben egy új hold fog megjelenni, és a mostani Holdunk pedig végül feloszlik és eltűnik. Van most egy bolygó, „a titokzatos bolygó”, a Hold mögött, és az fokozatosan haldoklik. Végül

eljön majd az idő, hogy princípiumait egy új Laya-központba küldje, és ott egy új bolygó fog létrejönni, amely egy másik naprendszerbe fog tartozni, és a jelenlegi titokzatos bolygó annak az új bolygónak lesz a holdja. Ennek a holdnak semmi köze nem lesz a mi Földünkhöz, bár belekerül a látóterünkbe.

A Naprendszer

A Naprendszerbe beletartozik az összes látható bolygó, amelyet az csillagászok belehelyeznek, csak a Neptunusz nem. Tartoznak még hozzá olyanok is, amelyeket nem ismer a tudomány, valamint „az összes elkövetkező, még láthatatlan hold”.

A bolygók csak a mi tudatunkban mozognak. A hét titkos bolygó urainak nincs olyan befolyásuk a földön, mint amilyen a földnek van a többi bolygón. A Nap és a Hold az, amelyiknek valójában nemcsak mentális, hanem fizikai hatása is van. A Nap hatása az emberiségre a Kâma-Prâna-val, a bennünk levő legtöbb fizikai Kâma-i elemmel függ össze, az életprincípium az, ami segíti a növekedést. A Hold hatása főleg Kâma-Mânasz-i vagy pszicho-fiziológiai, a pszichológiai agyra, az agyelmére hat.

Drágakövek

H.P.B. egy kérdésre azt válaszolta, hogy a gyémánt és a rubin a Nap alá tartozik, a zafír a Hold alá, „de mit számít ez Önnek?”

Az idő

Amikor egyszer a testünkön kívül vagyunk, és nem vagyunk alávetve a mások által kialakított tudati szokásoknak, az idő nem létezik.

A ciklusok és korszakok a tudattól függenek, nem először vagyunk itt, a ciklusok azért térnek vissza, mert mi visszatérünk a tudatos létezésbe. A ciklusokat az emberiség tudatával mérik, és nem a természettel. Azért történnek velünk ezek a dolgok, mert ugyanazok vagyunk, mint az elmúlt korszakokban.

A halál

A hinduk a halált tisztátalannak tekintik, mert a test feloszlik, és egyik síkról a másikra kerülünk. „Hiszek az átalakulásban, de nem a halálban”.

Atomok

Az atom a molekula lelke. Ő a hat princípium, a molekula pedig a teste. Az atom a tárgyiasult Kozmosz Âtman-ja, vagyis a legalsóbb Prakriti hetedik síkján van.

Fogalmak

H.P.B. azzal kezdte, hogy a tanulóknak ismerniük kellene az okkultizmusban használt szanszkrit fogalmak helyes jelentését, és meg kellene tanulniuk az okkult jelképrendszert. Legjobb lenne, ha azzal kezdenék, hogy megtanulják a 14 (7x2) és 7 (Sapta) Loka helyes ezoterikus osztályozását és nevét, amelyek az exoterikus szövegekben találhatók. Azok ott nagy összevisszaságban szerepelnek, és tele vannak félrevezetésekkel. Ennek szemléltetésére az alábbi három osztályozást ismertette:

Loka-k

1. Az általános exoterikus, ortodox és tantrikus osztályozás:
 - Bhûr-loka
 - Bhuvar-loka
 - Svar-loka
 - Mahar-loka A második hét visszatükröződik.
 - Janar-loka
 - Tapar-loka
 - Satya-loka
2. A Sâmkhya és néhány vedântista szerinti felosztás:
 - Brahmâ-loka
 - Pitri-loka
 - Soma-loka
 - Indra-loka
 - Gandharva-loka
 - Râkshasa-loka
 - Yaksha-loka
3. A vedântista, az ezoterikust legjobban megközelítő felosztás:
 - Atala
 - Vitala
 - Sutala
 - Talâtala (vagy Karatala)
 - Rasâtala
 - Mahâtala
 - Pâtâla.

Ezoterikusan mindegyikük megfelel a kozmikus vagy Dhyân Chohan-i hierarchiáknak és az emberi tudatállapotoknak, valamint ezek alosztályainak (49). Ahhoz, hogy ezt értékelni tudjuk, előbb meg kell értenünk a vedântista osztályozásánál használt fogalmakat.

Kifejezés	Jelentés
<i>Tala</i>	<i>Hely.</i>
Atala	Nem hely.
Vitala	Némi változás a jobb érdekében, vagyis jobb az anyag számára, amennyiben több anyag kerül belé, más szavakkal differenciáltabbá válik. Ez egy ősi okkult fogalom.
Sutala	Jó, kitűnő hely.
Karatala	Valami, amit meg lehet ragadni vagy érinteni (kara = kéz), vagyis az az állapot, amelyben az anyag megfoghatóvá válik.
Rasâtala	Az ízlelés helye, olyan hely, amelyet az egyik érzékszervvel érzékelni lehet.
Mahâtala	Exoterikusan „nagy hely”, ezoterikusan azonban olyan hely, amely tárgyasulatlanul minden mást magába foglal, potenciálisan pedig tartalmazza mindazokat, amelyek megelőzik.
Pâtâla	Valami, ami a lábunk alatt van (pada = láb), bárminek az upâdhi-ja vagy alapja, az ellenkező végletek, Amerika, stb.

Mindegyik Loka, hely, világ, állapot, stb. (exoterikusan) öt és (ezoterikusan) hét állapotnak vagy Tattva-nak felel meg, és azzá változik át, amelyek számára nincsenek meghatározott elnevezések. Ezek az alábbi fő csoportjaikban a 49 Tüzet alkotják.

5 és 7 Tanmâtra, a külső és belső érzékek,

5 és 7 Bhûta, vagy elem,
5 és 7 Gnyânendrya, vagy érzékszervek,
5 és 7 Karmendrya, vagy a cselekvés szervei.

Ezek általánosságban a tudat állapotainak, a Dhyân Chohan-ok hierarchiáinak, a Tattva-knak, stb. felelnek meg. Ezek a Tattva-k változnak át az egész világegyetemmé. A 14 Loka 7-ből és 7 visszatrükröződésből áll, fent, lent, belül, kívül, tárgyiasulatlan, tárgyiasult, tiszta, tisztátalan, pozitív, negatív, stb.

A Loka-k vedânta osztályozásának megfelelő tudatállapotok magyarázata

7. *Atala*. Az âtmikus vagy aurikus állapot vagy helyszín. Ez közvetlenül az ABSZOLÚT-ból árad ki, és ez az első valami az univerzumban. Megfelel az őseredeti nem-szubsztanciális lények hierarchiájának egy olyan helyen, amely (számunkra) nem hely, egy olyan állapotban, amely nem állapot. Ez a hierarchia tartalmazza az őseredeti síkot, mindazt, ami volt, van és lesz a Mahâmanvantara kezdetétől a végéig, minden ott van. Ezt a kijelentést azonban nem szabad úgy tekinteni, hogy Kismet-re vonatkozik, ez utóbbi ellenkezik az okkultizmus minden tanításával.

Itt vannak a Dhyâni Buddhák hierarchiái. Állapotuk a Parasamâdhi-é, a Dharmakâya-é, egy olyan állapot, amelyben fejlődés nem lehetséges. Az ott lévő lényekről ezt lehetne mondani, hogy tiszta-ságban, homogenitásban kristályosodnak.

6. *Vitala*. Itt vannak a mennyei Buddhák vagy Bodhisattva-k hierarchiái, akikről azt mondják, hogy a hét Dhyâni Buddhából áradnak ki. Vitala a Földön a Samâdhi-val, az emberben lévő buddhikus tudattal kapcsolatos. Semmilyen adeptus – egyet kivéve – nem lehet és élhet magasabban ennél a síknál. Ha átmegy az Âtmikus vagy Dharmakâya állapotba (Alaya), akkor többé nem térhet vissza a Földre. Mindkét állapot teljesen hiper-metafizikai.

5. *Sutala*. Egy differenciális állapot, amely a Földön a felsőbb manasznak, ennél fogva a Shabdának (hangnak), a Logosznak, saját felsőbb Én-ünknek felel meg. Megfelel továbbá a Földön a Manushi Buddha állapotnak, mint például Gautamaé. Ez a Samâdhi harmadik szintje (a Samâdhi-nak hét szintje van). Ide tartoznak a Kumâra-k, az Agnishvatta-k, stb. hierarchiái.

4. *Karatala*. Megfelel a Sparsha-nak (tapintás) és a Mânasa-Manas asztrális anyagából álló félig tárgyiasult, éterikus Dhyân Chohan-ok hierarchiáinak, vagyis a manasz tiszta sugarának, ami az alsó manasz, mielőtt a Kâma-val elkeveredik, (mint a kisgyermekben). Ezeket Sparsha Déváknak, a tapintással rendelkező déváknak nevezik. A dévák e hierarchiái fejlődőképesek: az első hierarchiának egy érzéke van, a másodiknak kettő, és így tovább hétig. Mindegyik tartalmazza potenciálisan valamennyi érzéket, de még nem kifejelesztve. A Sparsha-t leginkább vonzódásnak, érintkezésnek lehetne nevezni.

3. *Rasâatala* vagy Rûpatala. Megfelel a Rûpa- vagy Látás-dévák hierarchiáinak, amelyek három érzékkel rendelkeznek, a látással, a hallással és a tapintással. Ezek a Kâma-manaszi lények és a magasabb elementálok. A rózsakereszteseknél ezeket szilfeknek és undináknak nevezték. Földi viszonylatban egy mesterséges tudatállapotnak felel meg, amelyet hipnózissal vagy kábítószerekkel lehet előidézni (morfium, stb.).

2. *Mahâatala*. Megfelel a Rasa- vagy Ízlelés-dévák hierarchiáinak, és egy olyan tudatállapotot foglal magába, amely az alsó öt érzéket, valamint az élet és a létezés kiáradásait tartalmazza. Ez az emberben a Kâma-nak és a Prâna-nak felel meg, a természetben pedig a gnómoknak és a szalamandereknek.

1. *Pâtâla*. Megfelel a Gandha- vagy Szaglás-dévák hierarchiáinak, az alvilágnak vagy az ellenlábás területeknek, a Myalba-nak. Ebbe a szférába tartoznak a teljesen értelem nélküli állatok, amelyek érzései csak az önfenntartással, az érzékek kielégítésével kapcsolatosak, továbbá a mélységesen önző emberi lények ébren vagy alvás közben. Ezért kellett – mint mondják – Nârada-nak meglátogatni Pâtâla-t, amikor arra átkozták, hogy újrászülessen. Nârada arról számolt be, hogy az élet nagyon kellemes volt azok számára, „akik soha nem hagyták el születési helyüket”, és hogy nagyon boldogak

voltak. Ez a földi állapot, és megfelel a szaglás érzékének. Itt vannak az állati Dugpa-k, az állatok elementáljai és a természetszellemek.

A fenti osztályozás további magyarázatai

7. Aurikus, Âtmikus, Alaya-i érzék vagy állapot. A teljes lehetségesség állapota, de tevékenység nélkül.

6. Buddhikus, az univerzummal való egység érzéke, amelyben lehetetlen elképzelni önmagunkat az univerzumból elválasztva.

(Megkérdezték, hogy az Alaya-i fogalmat miért az Âtmikus, és miért nem a Buddhikus állapotnak adták. Válasz: ezek az osztályok nem szigorú felosztások. Egy fogalom megváltoztathatja helyét aszerint, hogy az osztályozás exoterikus, ezoterikus vagy gyakorlati. A tanulóknak meg kell próbálniuk mindezeket a dolgokat tudatállapotokba áthozni. A Buddhi valójában egy és oszthatatlan. Ez egy belső érzés, szavakban egyáltalán nem fejezhető ki. Minden besorolást értelmetlen magyarázni.)

5. Shâbdikus, a hallás érzéke.

4. Spârshikus, a tapintás érzéke.

3. Rûpikus, az az érzésállapot, amikor testnek érezzük magunkat, és azt érzékeljük. (rûpa = forma).

2. Râsikus, az ízlelés érzéke.

1. Gândhikus, a szaglás érzéke.

Az összes kozmikus és emberi állapot és érzék megfelel a mi érzékszerveinknek, a Gnyânendrya-knak, az alapvető szerveknek, a közvetlen tapintáson, látáson, stb. keresztül érkező tudás befogadásához. Ezek a Sharîra képességei, a Netra (szem), orr, beszéd, stb. segítségével, továbbá a Karmendrya-k, a cselekvő szervek, mint a kéz, a láb, stb. használatával.

Exoterikusan ötször ötös sorozat van, összesen tehát 25. Ebből 20 esetleges, öt pedig buddhikus. Exoterikusan a buddhiről azt tartják, hogy érzékel, ezoterikusan viszont az érzékelést csak a felsőbb manaszon keresztül éri el. Ennek a húsnak mindegyike egyaránt pozitív és negatív, így összesen negyvenet kapunk. A négy ötös sorozat mindegyikének megfelel még két-két tárgyasulatlan állapot, összesen tehát nyolc. Ezeket, mivel tárgyasulatlanok, nem kell megkettőzni. Így összesen van $40 + 8 = 48$ „buddhi-észlelés”. Ezek Mâyâ-val, amely mindent magában foglal, 49-et tesznek ki. (Ha egyszer az ember eléri a Mâyâ-észlelést, akkor már adeptus.)

Táblázat

5 + 5	Tanmâtra	2 tárgyasulatlan
5 + 5	Bhûta	2 tárgyasulatlan
5 + 5	Gnyânendrya	2 tárgyasulatlan
5 + 5	Karmendrya	2 tárgyasulatlan
-----		--
20+20		8

$$20 + 20 + 8 + \text{Mâyâ} = 49.$$

A Loka-k

A bráhmínok exoterikus félrevezető írásaikban 14 Loka-t (köztük a földet) adnak meg, amelyekből 7 tárgyasult, bár nem szemmel látható, és 7 tárgyasulatlan, viszont a Belső Ember számára teljesen bizonyítható. Hét isteni Loka és hét alvilági (földi) Loka van.

A HÉT ISTENI LOKA	A HÉT ALVILÁGI (FÖLDI) LOKA
1. Bhûrloka (a Föld)	1. Pâtâla (a mi Földünk)
2. Bhuvarloka (a Föld és a Nap között [Munî-k])	2. Mahâtala
3. Svarloka (a Nap és a Sarkcsillag között [Jógik])	3. Rasâtala
4. Maharloka (a Föld és a Naprendszer legkülső határa között) ¹	4. Talâtala (vagy Karatala)
5. Janarloka (túl a Naprendszeren, azon Kumâra-k az otthona, akik nem tartoznak ehhez a síkhoz)	5. Sutala
6. Taparloka (még a Mahâtma-i régió is túl, a Vairâja-istenségek lakhelye)	6. Vitala
7. Satyaloka (a Nirvanî-k lakhelye)	7. Atala

Ezeket a brahmanok alulról felfelé olvassák.

Na, már most mind a 14 kívülről befelé létező sík, és olyan tudatállapot, (a hét isteni), amelyen keresztül az ember átmehet, és át is *kell* mennie, ha egyszer elhatározta magát arra, hogy a Dhyâni hét ösvényén és kapuján átmenjen. Nem szükséges ehhez testen kívül lenni, mindezt a Földön is el lehet érni egy vagy több testet öltés során.

Figyeljük meg a sorrendet: a négy alsó (1, 2, 3, 4.) a *rûpa*, vagyis ezek átéléséhez a Belső Ember az alsóbb manasz istenibb részecskéinek vagy elemeinek teljes együttműködésével jut el, a személyes ember pedig tudatosan. A három magasabb állapotot a személyes ember nem érheti el, és nem emlékezhet rájuk, hacsak nem teljesen beavatott adeptus. Egy hatha-jógi pszichikusan sohasem mehet messzebb a Maharloka-nál, fiziko-mentálisan pedig nem mehet túl a Talâtala-n (kettős vagy duális helyen). A râja-jógivá váláshoz az embernek fel kell emelkedni a hetedik kapuig, a Satyaloka-ba. Az ilyenek számára – így mondják a jógi-mesterek – terem a Yajna, vagy áldozat gyümölcse. Amikor a jógi átlép a Bhûr, a Bhuvar és a Svarga állapotokon, és tudata a Maharloka-ban összpontosul, akkor ez az utolsó sík és állapot, ahol a személyes és a magasabb manasz teljesen azonosul.

Ne felejtünk el egy dolgot: amíg az alvilági (vagy földi) állapotok egyben a Föld síkokra és állapotokra való hetes felosztását is jelentik, mint ahogyan ezek kozmikus felosztások is, addig az isteni Saptaloka-k tisztán tárgyasulatlanok, és a pszichikus asztrális fény síkjával kezdődnek, és a Satya vagy Jivanmukta állapottal végződnek. Ez a 14 Loka vagy szféra képezi az egész Brahmânda (világ) kiterjedését. A négy alsó átmeneti, összes lakóival együtt, a három felső pedig örökkévaló, vagyis az előbbi állapotok, síkok és tárgyak csak Brahmâ egy napjáig tartanak, és minden Kalpa-ban megváltoznak, az utóbbiak pedig Brahmâ egy korszakán keresztül megmaradnak.

Az V. diagramban csak a test, az asztrális, a Kâma, az alsóbb manasz, a felsőbb manasz, a Buddhi és az aurikus Âtmâ van megadva. Az Élet egy egyetemes kozmikus princípium, és az egyénekhez nem kevésbé tartozik hozzá, mint az Âtman.

¹ Mindezek a „terek” különleges magnetikus áramlatokat jelentenek, a szubsztancia síkjait, és azokat a megközelítési szinteket, amelyeket a jógi vagy a chelâ tudata végigjár a loka-k lakóival történő összeolvadás eléréséhez.

ELEMEK	ISTENI LOKA-K VAGY ÁLLAPOTOK	ALVILÁGI (FÖLDI) TALA-K VAGY ÁL- LAPOTOK	SÍKOK VAGY A MEGFELELŐ HIE- RARCHIÁK	PRINCÍPIU- MOK	ÉRZÉKEK	SZÍNEK	TUDATOSSÁG	ÉRZÉKSZERVEK	CSELEKVŐ SZERVEK	MEGFELELŐ SPIRITUÁLIS SZERVEK ÉS AZ ÉRZÉKELES SZÉKHELYE
Bhûta-k 1. <i>Föld</i> Bhûmi Prithivî		Rûpa 1. <i>Bhûrloka</i>. A gondol- kodó és jó emberek kör- nyezete. Pszichikai álla- pot.	- 1. Az emberek és álla- tok lakhelye, csecsemő állapot. Az egyik véglet a naivság, a másik az ösztönös önzés.	1. <i>Test</i>.	Tanmâtra-k 1. <i>Gandha</i>. (Szaglás)	1. <i>Kék</i> .	Gnyânendriya-k 1. Tárgyasult ér- zékelésen keresz- tül: szaglás.	1. <i>Orr</i> .	Karmendriya-k 1. <i>Upastha</i>. Nemi szervek	1. <i>Az orr töve</i> , a szemöldökök között. Magasan fejlett egyes állatokban, mint a kutyák és mások.
2. <i>Víz</i> Âpas	2. <i>Bhuvvarloka</i> . Olyan ál- lapot, amelyben az ember többet gondol belső dol- gaira, mint a személyisé- gére. Asztrális teste belép ebbe a körbe, ahogyan annak anyaga is. Felső pszichikus állapot.	2. <i>Mahâtala</i> . Az em- ber asztrálisának, a sűrű test árnyékának lakhelye. Az árnyék felveszi e szféra jel- lemzőit.	2. Az Asztrális Fény és a Kâma Loka régiója. Az elementálok, termé- szetszellemek, elemen- tárisok lakhelye. Másik véglet a Rûpa dévák, az állatvilág őrzői. Az ösz- tönök síkja.	2. <i>Asztrális kép</i> .	2. <i>Rasa</i> . (Ízlelés)	2. <i>Ibolya</i> .	2. Ösztönös érzé- kelésen keresztül: ízlelés	2. <i>Nyelv</i> .	2. <i>Pani</i> . Kezek.	2. <i>Lép és máj</i> : Az előbbi szellemibb, az utóbbi az anyagi síkon van. A lép a balkéz kisujjának felel meg, a máj a jobb kéz kisujjának.
3. <i>Levegő</i> Vâyu	3. <i>Svarloka</i> . Ebben az ál- lapotban a jógi elveszíti minden ízlelését, és elin- dul az újraegyesülés felé. Szent állapot.	3. <i>Rasâtala</i> . Ahol a Kâma mindennek az íze (Rasa) után vágyó- dik.	3. Devachani állapot. A gyönyör és az ok nél- küli boldogság, a tiszta törekvés és megvalósí- tás, a Kâma-manasz, a magasabb elementálok síkja.	3. <i>Kâma</i> .	3. <i>Rûpa</i> . (Látás)	3. <i>Piros</i> .	3. Magnetikus ér- zékelésen keresz- tül: látás.	3. <i>Szemek</i> .	3. <i>Pâda</i> . Lábak.	3. <i>Gyomor</i> : a gerincoszlopnak és mindkét láb kisujjainak felel meg.
4. <i>Tűz</i> Agni. Tejas 	4. <i>Maharloka</i> . Ahol az alsó manasz elveszíti minden kâmikus vonzá- sát. Szent feletti állapot.	4. <i>Talâtala</i> . Ahol az alsó manasz beleka- paszkodik az érző, tárgyasult életbe. Kâmikus.	4. Az a sík, ahol Mâyâ hátrál és meggyengül. A legszentebb Rûpa dévák lakhelye. Egyik véglete az együttérzés, a másik az erős önzés.	4. <i>Alsó ma- nasz</i> .	4. <i>Sparsha</i> (Tapintás)	4. <i>Zöld</i> .	4. Pszicho-fizioló- giai érzékelésen keresztül: tapin- tás, érintés	4. <i>Test</i> . (Bőr)	4. <i>Pâyu</i> . Az ürítés, a kivá- lasztás szerve.	4. <i>A köldöksinór régiója</i> : a Pâyu-nak felel meg az idegen magnetizmusok kilökéséhez.
Bhûta-k	Rûpa									
Elemi szubsztan- cia 5. <i>Éter</i>	5. <i>Janarloka</i> . A manasz teljesen megszabadul a Kâma-tól, és eggyé válik az Ên-nel. Kumâra álla- pot.	5. <i>Sutala</i> . A manasz teljesen a Kâma rab- jává válik, és eggyé válik az állati ember- rel	5. A Kumâra-k, Mahat Fiai vagy Brahmâ lak- helye. Mindentudás minden Mâyâ birodal- mához tartozóval kap- csolatban, és uralkodás rajtuk.	Arûpa 5. <i>Felső ma- nasz</i>	5. <i>Shabda</i> . (Hallás)	5. <i>Indigókék</i> .	5. Tisztán mentá- lis észleléseken keresztül.	5. <i>Fülek</i> .	5. <i>Vák</i> . A beszéd szerve. Karmendriya-k	5. <i>Szív</i> (szellemi) <i>Torok</i> (fizikai).
6. <i>Isteni Tűz</i> .	6. <i>Taparloka</i> . Még ha újra is születik, sérthet- lenné, sebezhetlenné válik. A vele született Krisztus állapota.	6. <i>Vitala</i> . Amikor ezt eléri, a felső teljesen elszakad az alsótól. A húr elpattan.	6. Az isteni tűz örökké- való, sérthetetlen szubsztanciájának síkja. A Vairâja-k, a Nap Pitri Déváinak la- kóhelye.	6. <i>Buddhi</i> .	6. <i>Szellemi megértés</i> . (Gnyâna.)	6. <i>Sárga</i> .	6. Lelki érzékelé- sen keresztül.	6. <i>Asztrális test és szív</i> .	6. <i>Lélek</i> .	6. <i>Tobozmirigy</i>
7. <i>Âkasha</i> Elemi. szubsztan- cia	7. <i>Satyaloka</i> . Ebben az állapotban a jógi eléri a legmagasabb Samâdhi-t. Elérkezett a Nagy Vá- lasztás küszöbére.	7. <i>Atala</i> . Az ember meghal, de azonnal újra kell születnie. A „nem hely” „nem devachant” jelent. Szellemi halál, fel- bomlás.	7. A <i>beteljesedés</i> síkja a megnyilvánult uni- verzumban, noume- noni.	7. <i>Âtmikus aura</i> . Arûpa	7. <i>A felső szín- tetizáló érzék</i> , mindent <i>ma- gába foglal</i> . Tanmâtra-k	7. A <i>prizma</i> teljes <i>hetes- sége</i> , amikor aurikus, ak- kor <i>kék</i> .	7. Spirituális, az aurikus szinteti- záló érzékelésen keresztül. Gnyânendriya-k	7. <i>A kundalini fénye</i> .	7. <i>Szellem</i> .	7. Az <i>Âkâsha</i> , ami megtölti a kopo- nyát, és ami számára a koponya tart- alma (agy, mirigyek, stb.) nem létezik.

V. DIAGRAM

A diagramra vonatkozó kérdésekre H.P.B. azt felelte, hogy a tapintás és az ízlelés nincs besorolva. Az elemek szabályos sorrendben vannak, de a Tűz valamennyit áthatja. Minden érzék áthatja az összes többi is. Egyetemes sorrend nincs, mert mindegyikben az első az, amelyik a legjobban kifejlődött.

A tanulmányozóknak meg kell tanulniuk a megfeleléseket, azután koncentrálniuk kell a szervekre, és így kell elérniük az azoknak megfelelő tudatállapotokat. Vegyék sorba, kezdve a legalsóval, és folyamatosan dolgozzanak felfelé. Egy médium kivételesen néhány pillantást vethet a magasabb világra, de ezzel nem érhet el rendszeres fejlődést.

A legnagyobb jelenségeket a kisujj megérintésével és a figyelem arra történő összpontosításával lehet létrehozni.

A Loka-k és a Tala-k egymás visszatükröződései. Ugyanígy a bennük levő hierarchiák is, ellentétpárokban, a szféra két pólusán. Ilyen ellentétpárok mindenütt jelen vannak: jó és rossz, fény és sötétség, férfi és nő.

H.P.B. nem tudta megmondani, hogy miért kék a Föld színe. A kék önmagában egy szín, egy elsődleges szín. Az indigó is egy szín, nem pedig a kék egyik árnyalata, és ugyanez igaz az ibolyára.

A Vairâja-k másik Manvantara-khoz tartoznak, azok tüzes Én-jei. Ők már megtisztultak a szenvedélyek tüzeiben. Ők azok, akik visszautasítják azt, hogy teremtsenek. Elérték a Hetedik Kaput, visszautasították a Nirvâna-t, és visszamaradtak a következő Manvantara-kra.

Az Antahkarana hét lépcsője megfelel a Loka-knak.

A Samâdhi az a legmagasabb állapot a földön, amit testben el lehet érni. Ezen túl a beavatottak már Nirmânakâya-vá kell válnia.

Az elme tisztasága sokkal fontosabb, mint a test tisztasága. Ha az Upâdhi nem tökéletesen tiszta, akkor nem tud megőrizni egy magasabb szintről jövő emléket. Egy cselekedetet végre lehet hajtani úgy, hogy annak nagyon kevés vagy éppen semmi figyelmet nem szentelünk, és így viszonylag kevés fontossággal bír. De ha rágondolunk, beleültetjük az elménkbe, akkor a hatás ezerszer nagyobb. A gondolatokat tisztán kell tartani.

Ne felejtjük el, hogy a Kâma a rossz szenvedélyek és érzések mellett is segít a fejlődésünkben azzal, hogy a felemelkedéshez szükséges vágyat és ösztönzést felkelti.

A húson, a testen, az emberi lényen anyagi voltában ezen a síkon rendkívül nehéz uralkodni. A legmagasabb adeptusnak is, amikor új testbe kerül, meg kell küzdeni vele, le kell igáznia, és ezt a leigázást nehéznek találja.

A máj a tábornok, a lép a hadsegéd. Mindazt, amit a máj nem tud elvégezni, a lép magához veszi, és befejezi.

H.P.B-t megkérdezték, hogy vajon minden személynek át kell-e haladnia a 14 állapoton? A felelet az volt, hogy a Loka-k és a Tala-k ezen a Földön levő síkokat képviselik, amelyek némelyikén mindenkinek át kell haladnia, a tanítványnak azonban mindegyiken át kell mennie az adeptussághoz vezető útján. Mindenki átmegy az alacsonyabb Loka-kon, de nem szükségszerűen az azoknak megfelelő Tala-kon. Mindenben két véglet van, és hét állapot minden állapotban.

Vitala ugyanúgy képvisel egy magasabb és egy alvilági állapotot is. Ez az állapot – amely a halandó számára az Én teljes elkülönülését jelenti a személyiségtől – egy Buddha számára csupán egy átmeneti elkülönülés. A Buddha számára ez egy kozmikus állapot.

A bráhmaṇok és buddhisták a Tala-kat pokolnak tekintették, de a valóságban ez a fogalom csak képletes. Mi a pokolban vagyunk, amikor csak nyomorultnak érezzük magunkat, ha szerencsétlenség ér, és így tovább.

Formák az asztrális fényben

Az asztrális fényben levő elementálok visszatükröződések. Ami a Földön van, minden visszatükröződik ott. Ezek azok, amikről néha fényképeket kapunk a médiumok közvetítésével. A médiumok öntudatlanul hozzák létre ezeket formákként. Az adeptusok tudatosan teremtik ezeket Kriyâshakti-n keresztül, egy olyan módszer segítségével lehozva azokat, amelyet a fénysugarak gyűjtőlencsével történő fókuszálásához lehet hasonlítani.

Tudatállapotok

Bhûrloka az az ébrenléti állapot, amelyben normálisan élünk. Ebben az állapotban vannak az állatok is, amikor érzékelik a táplálékot, a veszélyt, stb. A Svarloka-ban lenni annyit jelent, mint teljesen elmerülni ebben a síkban, csak az ösztönt hagyva működni, és így az anyagi síkon az ember úgy viselkedik, mint egy állat. Ismertek olyan jógik, akik teljesen belekristályosodtak ebbe az állapotba, és ilyenkor másoknak kell őket táplálniuk. Allahabad közelében egy jógi közel 53 éve ül egy kövön. Tanítványai minden éjjel a folyóba mártják, és azután visszateszik a kőre. A nap folyamán azután a jógi tudata visszatér a Bhûrloka-ba, ekkor beszél, és tanít. Egy Kalkutta közelében levő szigeten találtak rá egy jógira, akinek végtagjait egy fa gyökerei körbenőtték. A gyökerekből kivágták, de a felébresztésére alkalmazott módszerek annyira meggyötörték, hogy ennek következtében meghalt.

K: Lehetséges-e egyszerre egynél több tudatállapotban is lenni?

V: A tudat nem lehet egyszerre két síkon teljesen. A felsőbb és az alsóbb állapotok egészében nem összeférhetetlenek, de ha az ember a felsőbbben van, akkor az alsóbban el fog révedezni. Ahhoz, hogy az alsóbb állapotba visszatérve emlékezzen a felsőbb állapotra, fel kell vinnie az emlékezetét a felsőbbre. Egy adeptus nyilvánvalóan élvezhet egy kettős tudatállapotot. Amikor nem akar látni, akkor kivonhatja magát belőle. Lehet egy felsőbb tudatállapotban, és mégis visszatérhet a neki feltett kérdéseket megválaszolni. De ebben az esetben pillanatnyilag visszatér az anyagi síkra, majd ismét felemelkedik a magasabb síkra. Ez az egyedüli megmentője ártalmas körülmények között.

Minél mélyebbre megy az ember a Tala-kban, annál intellektuálisabbá és annál kevésbé spirituálisává válik. Az ember lehet erkölcsileg jó, de nem spirituális. Az értelem nagyon közeli kapcsolatban maradhat a Kâma-val. Az ember lehet egy Loka-ban, és meglátogathatja az egyik vagy akár valamennyi Tala-t, de állapota attól a Loka-tól függ, amelyhez tartozik. Így egy Bhûrloka-ban tartózkodó ember, ha csak átlép a Tala-kba, akkor tönkremegy. Ha a Bhûrloka az otthona, akkor nem járhat ilyen rosszul. Ha elérte a Satya állapotot, akkor bármelyik Tala-ba elmehet veszély nélkül, saját tisztasága fenntartja, és soha nem merülhet el. A Tala-k agyi értelmi állapotok, míg a Loka-k – helyesebben a felső három – szellemi állapotok.

A manasz magába olvasztja a Buddhi fényét. A Buddhi semmit nem tud beolvasztani, mert Arûpa. Amikor az Én felveszi a Buddhi teljes fényét, azt tulajdonképpen az Âtmâ-tól veszi, mert a Buddhi az eszköz, és így válik a három eggyé. Ha ez megtörténik, a teljes adeptus szellemileg egy, de van egy teste is. A négyszeres ösvény befejeződik, és az adeptus eggyé válik. A Mesterek teste – saját szemszögükből – illuzórikus, és ezért nem öregszenek, nem lesznek ráncosak, stb.

Annak a tanulónak, aki természeténél fogva nem pszichikus, rögzítenie kell a négyszeres tudatát egy magasabb síkon, és oda kell erősítenie. Csomagolja egybe az alsó négyet, és erősítse hozzá egy magasabb állapothoz. Tartsa központját ezen a magasabb síkon, és próbálja meg nem megengedni, hogy a test és az értelem lehúzza és elragadja. Éljen mindig az eszmében, és etesse, itassa, altassa úgy a testét, mintha kacsázna vele a víz felszínén.

Anyai szeretet

Az anyai szeretet egy ösztön, ugyanaz az embernél és az állatnál, és az utóbbiban gyakran erősebb. Az emberi lényeknél ennek a szeretetnek a folyamatossága az együttélésnek, a vér magnetizmusának és a pszichikus vonzásnak a következménye. A családok néha azokból jönnek létre, akik már korábban is együtt éltek, de gyakran nem ez a helyzet. A működő okok nagyon összetettek, és ezeket egyensúlyba kell hozni. Néha, amikor egy nagyon rossz karmájú gyermeknek kell megszületnie, akkor keményszívű szülőket választanak ki, vagy pedig a szülők meghalnak, mielőtt a gyermek rossz karmája jelentkezne. Esetleg a gyermekén keresztül érkező szenvedésük egyben a saját karmájukat is jelentheti. Az anyai szeretet, mint ösztön a Rasátala és a Talátala között van.

A Lipikák vezetik az ember karmikus feljegyzéseit, és rávetítik azt az asztrális fényre.

Az ingadozó emberek az egyik tudatállapotról egy másikra lépnek át.

A gondolat a vágy előtt születik. A gondolat hat az agyra, az agy a szervezetre, és akkor felébred a vágy. A szervezetet nem külső serkentés ébreszti fel. A gondolatot kell tehát előbb megsemmisíteni, mielőtt a vágyat elfojtanánk. A tanulónak örködnie kell a gondolatain. Ötpercnyi gondolkodás tönkretelheti öt év munkáját. Bár lehet, hogy az ötévi munkát sokkal gyorsabban el lehet végezni újra, mégis az idő kárba veszik.

A tudat

H.P.B. azzal kezdte, hogy kétségbe vonta a tudatról nyugaton kialakult nézeteket, megállapítva, hogy a vezető filozófiai rendszerekben a tudat nincs kellőképpen meghatározva. Nem tesznek különbséget a tudat és az öntudat között, pedig éppen ebben rejlik a különbség az ember és az állat között. Az állat csupán tudatos, de nem öntudatos. Az állat nem ismeri úgy az Én-t, mint szubjektumot, mint ahogyan az ember ismeri. Ezért óriási különbség van a madár, a rovar, a vadállat és az ember tudatossága között.

De az ember teljes tudatossága az öntudatosság, vagyis az, ami azt mondatja velünk, hogy „Én teszem ezt”. Ha valamilyen élvezetről van szó, akkor meg kell nézni, ki az, aki ezt megtapasztalja. Nos, az ember tudata és az állatok tudata között az a különbség, hogy bár az állatokban is megvan egy Én, az állat azonban nincs ennek tudatában. Spencer gondolkodik a tudatról, de ahol eljut egy réshez, azt egyszerűen csak átugorja. Ugyanígy tesz Hume, amikor azt mondja, hogy az önmegfigyeléskor csupán az érzéseket látja, és soha nem talál semmiféle „Én-t”, ugyanakkor elfelejti, hogy „Én” nélkül lehetetlen lenne az érzéseket meglátni. Mi az, ami az érzéseket tanulmányozza? Az állat nincsen tudatában az „Én vagyok én” érzésnek. Az állatnak ösztöne van, de az ösztön nem öntudat. Az öntudat az elme egyik tulajdonsága, nem pedig a léleké, az *anima*-é, ahonnan maga az „*animal*” (állat) szó származik. Az emberiség nem rendelkezett öntudattal a Mánasaputra-k eljöveteleig a harmadik fajban. A tudat, az agyi tudat az Én, az aurikus tojás, a felsőbb manasz fényének területéhez tartozik. A láb sejtjei tudatosak, de az eszme szolgái, nem öntudatosak, nem tudnak egy gondolatot létrehozni, jól lehet, amikor fáradtak, eljuttathatják az agyba a kényelmetlenség érzését, és így felébreszthetik a fáradtság gondolatát. Az ösztön a tudat alacsonyabb állapota. Az ember tudata átfut hétszeres tudatának négy alsóbb tónusán. Az ember tudatosságában a tudat hét skálája létezik, de ez a tudatosság lényegében ténylegesen egy, vagyis egy egység. Tudatállapotok millióinak milliói vannak, mint ahogyan milliószor millió falevél létezik. És ahogyan nem lehet két egyforma levelet találni, ugyanúgy nincs két egyforma tudatállapot sem, mert egy tudatállapotot soha nem lehet pontosan megismételni.

Vajon az emlékezet velünk született dolog, amely megszüülheti az Én-t? A tudás, az érzés, az akarat az elme munkatársai, nem pedig a képességei. Az emlékezet pedig egy mesterséges dolog, a viszonylagosság járuléka. Az emlékezetet lehet megélesíteni, vagy tompán hagyni, és

az emlékezet függ azoknak az agysejteknek az állapotától, amelyek a benyomásokat tárolják. A tudás, az érzés, az akarat semmilyen módon sem hozható egymással korrelációs kapcsolatba. Ezek nem egymásból jönnek létre, és nem is az elméből keletkeznek, hanem ezek princípiumok, munkatársak. Nem lehet tudásunk emlékezet nélkül, mert az emlékezet elraktároz minden dolgot, elrendezve azokat. Ha egy gyermeknek semmit sem tanítanak, nem is fog tudni semmit. Az agy-tudat attól függ, milyen erős fényt vet a felső manasz az alsóra, és hogy milyen mértékű vonzás van az agy és e fény között. Az agyi elmét kondicionálja az agy fogékonysága erre a fényre. Ez a manasz tudatosságának a területe. Az állatban rejtetten megvan a monád és a manasz, de az agya nem tud rájuk válaszolni. Minden lehetőség ott van, de alszik. Nyugaton vannak bizonyos elfogadott tévedések, amelyek valamennyi elméletüket érvénytelenítik.

Hány benyomást tud az ember párhuzamosan befogadni és feljegyezni tudatában? A nyugatiak azt mondják: egyet. Az okkultisták azt mondják: normálisan hetet, kivételesen 14-et, 17-et, 19-et, 21-et, egészen 49-ig. Az okkultizmus azt tanítja, hogy a tudat mindig egy hétszeres benyomást kap, és azt raktározza el az emlékezetében. Ezt bizonyítani lehet azzal, hogy ha a zenei skála hét hangját egyszerre ütik meg, akkor a hangok egyszerre érnek el a tudatig, de a gyakorlatlan fül csak egymás után tudja felismerni a hangokat, és a közbeeső időket – ha úgy tetszik – le lehet mérni. A gyakorlott fül mind a hét hangot egyszerre, egyidejűleg fogja hallani. A gyakorlat azt mutatja, hogy az ember két-három hetes gyakorlás után egyszerre be tud fogadni 17 vagy 18 szín-benyomást, az intervallumok pedig gyakorlással csökkenthetők.

Az emlékezetet erre az életre szerezzük meg, és ez tágítható. A lángész az agynak a felsőbb manasz felé irányuló legnagyobb válaszoló képességét és a nagyobb agyi emlékezetet jelenti. Bármely érzékre ható benyomások az emlékezetben tárolódnak.

Mielőtt egy fizikai érzék kifejlődne, van egy mentális érzék, amely megpróbál egy fizikai érzékké válni. A mélytengerben vagy földalatti vizekben élő vak halakat, ha egy tóba helyezik, néhány generáción belül kifejlesztik a szemeket. De korábbi állapotukban is van látási érzékük, noha nincs fizikai látásuk. Hogyan tudnák különben a sötétségben megtalálni útjukat, elkerülni a veszélyt, stb.? Az elme mechanikusan és öntudatlanul befogad és elraktároz mindenféle dolgot, és azokat átteszi az emlékezetbe tudattalan észlelésként. Ha a figyelmet egy dolog rendkívüli módon magára vonja, akkor semmilyen abban az időben szerzett sérülést nem érzékelünk, de később a fájdalom belép a tudatba. Így tehát – visszatérve az egyszerre megütött hét hangra – itt csak egy benyomás van, de a fület mégis egymásutánosságukban érik a hangok, és így azokat az agyi elme sorrendben raktározza el, mivel a gyakorlatlan tudat nem tudja azokat egyszerre feljegyezni. Minden a gyakorlottságon és a figyelmen múlik. Így bármely érzékszervből jövő érzékelés átvitele a tudatba szinte egyidejű, ha a figyelmet rá összpontosítjuk, de ha valami zaj eltereli a figyelmet, akkor néhány másodperccel később fogja elérni a tudatot. Az okkultistának képeznie kell magát, hogy minden benyomást vagy benyomásokat egy időben fogadjon be és továbbítsa tudatának hetes lépcsőzetén keresztül. Aki a fizikai időközöket a legjobban lerövidíti, az ér el legnagyobb fejlődést.

A tudat és hét fokozata

Az egységes tudatnak hét fokozata vagy árnyalata van, például az élvezet vagy a fájdalom pillanatában, négy alsó és három felső.

1. Fizikai érzékelés	A sejt érzékelése (bénulás esetén az érzékelés létezik, noha az <i>ember</i> nem érzi).
2. Ön-érzékelés vagy tudatos észlelés	Például a sejt ön-érzékelése.
3. Pszichikus érzékelés	Az asztrális másé, a hasonmásé, ami feljebb viszi a következőre.
4. Vitális érzékelés	Fizikai érzés, az élvezet és fájdalom, a minőség érzékelése.
Ez a négy alsó fokozat, amely a pszicho-fiziológiai emberhez tartozik.	
5. Az alsó manasz manaszi megkülönböztető-képessége	Manaszi ön-érzékelés.
6. Akarat-érzékelés	Akarati érzékelés, egy eszme önkéntes befogadása, ilyenkor a fizikai fájdalom figyelembe vehető, vagy semmibe vehető.
7. Szellemi, teljesen tudatos ön-érzékelés	Mert eléri a felső, öntudatos manaszt.

[Az appercepció ön-érzékelést jelent, tudatos cselekvést, amikor a figyelem az érzékelésre rögzítődik, tehát nem a Leibnitz-féle appercepcióról van szó.]

Ezeket bármely síkon végig lehet követni, például amikor a rossz hírek előbb átmennek a négy alsóbb fokozaton, mielőtt elérnék a szívet.

Vagy vegyük a hangot:

1. Eljut a fülhöz,
2. A fül ön-érzékelése,
3. Hat a pszichikus vagy mentális érzékelésre, amely átviszi a
4. Vitális érzékeléshez (milyen hang: harsogó, lágy, erős, gyenge, stb.)

Az Én

Az egyik legjobb bizonyíték arra, hogy létezik egy Én, egy valódi tudat-mező, az a már említett tény, hogy egy tudatállapotot soha nem lehet pontosan megismételni, még ha száz évig is él az ember, ami alatt sokmilliárdnyi tudatállapoton is megy keresztül. Egy mozgalmas napon annyi tudatállapoton és al-tudatállapoton megyünk keresztül, hogy lehetetlenség volna elegendő mennyiségű sejttel rendelkezni mindegyik számára. Ez segíteni fog abban, hogy megértsük, miért követik az Én-t bizonyos mentális állapotok és elvont dolgok a devachan-ba, míg mások csak szétszóródnak a térben. Az, ami nemes cselekedetként megérinti a Lényt, rokonságban áll vele, halhatatlan, és vele megy a devachan-ba, részét képezve a felbomló személyiség életrajzának. Egy nemes érzelem keresztülfut a hét állapoton, és megérinti az Én-t, az elmét, amely az elme-sejtekben szólaltatja meg hangjait. Elemezhetjük a tudat működését, és le is írhatjuk, de csak úgy írhatunk a tudatról, ha feltételezzük a Szubjektum létezését.

A Bhûrloka

A Bhûrloka az alsó manasszal kezdődik. Az állatok nem úgy éreznek, mint az emberek. A kutyát a korbácsütés tényleges fájdalmánál jobban érinti az, hogy érzi gazdája haragját. Az állat nem szenved emlékei és képzeletei miatt, amelyek következtében az elmúlt és a jövőendő fájdalom éppen úgy létezik, mint a jelenlegi.

A tobozmirigy

Az észlelés különleges fizikai szerve az agy, az észlelés pedig a tobozmirigy aurájában játszódik le. Ez az aura rezgéssel válaszol minden benyomásra, de ezt az az aurát az élő embernél nem lehet észlelni, csak érezni. A tudatban megnyilvánuló gondolat folyamata alatt ennek az aurának a fényében egy állandó rezgés keletkezik, és a tisztánlátó egy élő ember agyába belépezve spirituális szemével láthatja, szinte megszámlolhatja a fény hét szintjét, hét árnyalatát, amelyek lefednek mindent a legtompábbtól a legragyogóbbig. Megfogjuk egyik kezünkkel a másikat, mielőtt megfognánk, a rezgés már ott van a tobozmirigy aurájában, és megvan a maga saját színárnyalata. Ez az aura az, amely megromlítja, és elhasználja a szervet azokkal a rezgésekkel, amelyeket elindít. Az agy, miután rezgésbe hozták, átviszi a rezgéseket a gerincoszlopnak, és onnan tovább a test többi részébe. Mind a boldogság, mind a bánat felkelti ezeket az erős rezgéseket, és ezzel kimeríti a testet. Az öröm vagy a bánat rendkívül erős rezgései így ölhetik meg az embert.

A szív

A tobozmirigy körül a fény hétszeres hullámszáma és játéka visszatükröződik a szívben, helyesebben a szív aurájában, ami ott rezeg és ragyog a szív hét agyában ugyanúgy, mint a tobozmirigy körüli aurában. Ez az az exoterikusan négylevelű, de ezoterikusan hétlevelű lótusz, a Saptaparna, a Buddha barlangja, amelynek hét kamrája van.

Az asztrális és az Én

Különbség van az asztrális test és az Én természete és lényege között. Az asztrális test molekuláris, legyen akármennyire is éterizált. Az Én atomikus, szellemi. Az atomok szellemiek, és ezen a síkon soha nem láthatók. Körülöttük molekulák képződnek, és az atomok megmaradnak e molekulák magasabb, láthatatlan alapjainak. A szem érzékeink közül a leginkább okkult természetű: hunyjuk be, és ezzel átmentünk a mentális síkra. Ha valamennyi érzékünket leállítjuk, akkor teljesen egy másik síkra kerülünk.

Egyéniség

Ha 12 ember együtt dohányzik, cigarettáik füstje összekeveredhet, de az egyes emberektől jövő füstmolekulák egymással rokonságban vannak, és örökre megkülönböztethetők maradnak, bármennyire is összekeveredik az egész füsttömeg. Ugyanígy, ha egy csepp víz belehullik az óceánba, akkor is megtartja egyéniségét. Ha egyszer cseppé vált, saját léttel, mint ahogyan az embernek is saját léte van, akkor az többé nem semmisíthető meg. Bármely emberi csoport megjelenhet csoportként az asztrális fényben, de nem lesz állandó. De egy okkultizmust tanulmányozó csoport össze fog tartozni, és a benyomás az asztrális fényben sokkal állandóbb lesz. Minél magasabb és szellemibb a vonzódásuk, annál tartósabb lesz a csoport összetartó ereje.

Az alsóbb manasz

Az alsóbb manasz a felsőbb manasz kiáradása, és ugyanolyan természetű, mint a felsőbb. Ez a természet ezen a síkon semmilyen hatást nem kelthet, és nem is kaphat. Egy arkangyal például – mivel nem rendelkezik tapasztalatokkal – ezen a síkon érzékek nélküli lenne, és nem adhatna át, és nem fogadhatna be benyomásokat. Ezért az alsóbb manasz magára ölti az aszt-

rális fény esszenciáját, és ez az asztrális burok elzárja őt szülőjétől, és nem marad más kapcsolata vele, csak az Antahkarana, ami az üdvözülés egyedüli módja. Ha az Antahkarana széttörik, az emberből állattá válik.

A Kâma

A Kâma az élet, a vér esszenciája. Amikor a Kâma elhagyja a vért, az utóbbi megalvad. A Prâna ezen a síkon egyetemes, ez bennünk az élet-princípium, ezt inkább Prâna-i, mint maga a Prâna.

Az Én-ség

A tulajdonságok határozzák meg az „Én-ség” jellemzőit. Például, ha két farkast ugyanolyan körülmények közé helyezünk, cselekvésük valószínűleg nem fog eltérni egymástól.

A felsőbb Én tudatmezeje soha nem tükröződik vissza az asztrális fényben. Az aurikus burok megkapja a benyomásokat mind a felsőbb, mind az alsóbb manasztól, és ez utóbbi benyomásai azok, amelyek az asztrális fényben is visszatükröződnek. Ezzel szemben minden szellemi dolog esszenciája, minden, ami a felsőbb Én-t eléri, és az azt befogadja, nem tükröződik vissza az asztrális fényben, mert az túlságosan alacsony síkon van. De ez az esszencia az ember élete során karmikus célokból egy lenyomatot hagy az aurikus burkon, a halál után és a princípiumok szétválásakor pedig ez a lenyomat egyesül az Egyetemes Elmével, (vagyis csak azok az „lenyomatok”, amelyek még a devachani síknál is magasabb rendűek), hogy azután karmikusan megvárják azt a napot, amikor az Én újra megszületik. [Így háromféle lenyomat van, amelyeket Kâma-i, devachani és manaszi lenyomatoknak nevezhetnénk.] A lények ugyanis bármilyen fokon is álljanak, meg kell kapniuk karmikus jutalmaikat és büntetéseiket a földön. Ezek a szellemi behatások többé-kevésbé az agyba vetítődnek, különben az alsó én nem lenne felelős a dolgokért. Van azonban néhány olyan behatás, amely az agyon keresztül jön, és mégsem tartozik a korábbi tapasztalataink közé. Az adeptus agya olyan képzést kapott, hogy ezeket a behatásokat felfogja.

A reinkarnálódó sugár – kényelmi szempontból – két aspektusra osztható: az alsóbb, Kâma-i én szétszóródik a Kâma Loka-ban, a Mânas-i rész pedig befejezve ciklusát, visszatér a felsőbb Én-be. A valóságban tulajdonképpen ez a felsőbb Én az, amelyik a büntetést elszenvedi, aki szenved. Ez a Krisztus igazi keresztre feszítése, ez az okkultizmus egyik legrejtettebb, mégis legfontosabb misztériuma, minden életciklusunk ezen alapul. Valóban a felsőbb Én az, aki szenved, mert ne felejtjük el, hogy a felsőbb személyes tudat elvont tudati része az, amely az Én-ben lenyomatként megmarad, mivel annak az Én örökkévalósága részének kell lennie. Minden legnagyobb benyomásunk rávetítődik a felsőbb Én-re, mert azok ugyanolyan természetűek, mint maga az Én.

A hazafiság és a nagy cselekedetek a nemzet szolgálatában mindent összevetve nem jók a legmagasabb szempontból nézve. Az emberiség egy részével jól tenni helyes dolog, de ha ezzel a többi résznek kárt okozunk, akkor rossz. Ezért a hazafiságban stb., a jó mellett ott van a méreg is. És bár a felsőbb Én belső lényegét semmi sem mocskolhatja be, a külső öltözék mégis beszenneyeződhet. Így azután az ilyen gondolatokból és cselekedetekből származó jó és rossz egyaránt rányomódik az aurikus burokra, és a rossz karmáját a felsőbb Én veszi fel, jól-lehet abban ő tökéletesen büntetlen. Így a behatások mindkét sorozata a halál bekövetkezte után szétszóródik az Egyetemes Elmében, a reinkarnáció alkalmával pedig az Én kiküld egy sugarat, amely önmaga, egy új személyiségbe, és ott szenved. Szenvedése az öntudatban történik, amit saját maga teremtet saját felhalmozott tapasztalataival.

Mindegyikünk Én-je mögött elmúlt Manvantara-k karmája áll. Az Én-ek hét hierarchiája létezik, közülük néhányan, például az alacsonyabb rendű törzseknél, éppen hogy csak elkezdtek a jelenlegi ciklust. Az Én az Isteni Tudattal kezdődik, ahol nincs múlt, nincs jelen, nincs különváltság. Hosszú időbe kerül, amíg felismeri, hogy ez önmaga. Csak sok-sok megszületés után az ezekben szerzett tapasztalatok alapján kezd rájönni arra, hogy ő külön egyéniség. Reinkarnációs ciklusa végén még mindig ugyanaz az Isteni Tudat, de most már egyéniesült Öntudattá vált.

A felelősség érzését a felsőbb Én fényének jelenléte ösztönzi. Amint az Én újrászületési ciklusa folyamán egyre inkább egyéniséggé válik, szenvedései következtében egyre jobban megtanulja felismerni saját felelősségét, aminek segítségével végül elnyeri az Én-tudatot, az egész Univerzum valamennyi Én-jének a tudatát. Az Abszolút Létezésnek ahhoz, hogy fogalmat alkothasson vagy érzékelést szerezhessen mindenről, egyénileg és nem egyetemesen kell keresztülmennie minden tapasztaláson, és így amikor visszatér, ugyanolyan mindentudónak kell lennie, mint az Egyetemes Elmének és mindazon tapasztalatok emlékezetének együttesen, amiken keresztül ment.

A „Légy velünk” napján minden Én-nek vissza kell emlékeznie a manvantarák folyamán történt elmúlt reinkarnációinak valamennyi ciklusára. Az Én kapcsolatba kerül ezzel a Földdel, mind a hét princípium eggyé válik, és látja mindazt, amit azokban tett. Elmúlt újrászületesének folyamatát bizonyos isteni fényenél látja. Látja az egész emberiséget egyszerre, de mégis megmarad úgymond egy folyam, amely mindig az ő „Én-jét” jelenti.

Ezért törekednünk kell állandóan hangsúlyozni saját felelősségünket.

A felsőbb Én olyasmi, mint a tiszta isteni fény egy gömbje, egy egység egy magasabb síkról, amelyen nincs elkülönülés. Amint leszáll az elkülönülés egyik síkjára, a felsőbb Én egy sugarat bocsát ki magából, ami csak a már differenciálódott személyiségen keresztül tud megnyilvánulni. Ennek a sugárnak egy része, az alsó manasz az élet folyamán úgy megkristályosodhat, és annyira eggyé válhat a Kâma-val, hogy az anyagba beleolvadva marad. Az a rész, amely megtartja eredeti tisztaságát, alkotja az Antahkarana-t. Egy testet öltés egész sorsa attól függ, hogy az Antahkarana képes-e féken tartani a Kâma-manaszt, vagy sem. A halál után a magasabb fény (az Antahkarana), amely minden jó és nemes törekvés emlékét és hatását megőrzi, beleolvad a felsőbb Énbe, a rossz pedig szétszóródik a térben, és rossz karmaként tér vissza, várva a személyiségre.

A felelősségtudat a bölcsesség kezdete, bizonyoság arra, hogy az Ahankâra kezd elhalványodni, a különváltság érzése kezd eltűnni.

A Kâma Rûpa

A Kâma Rûpa végül darabokra törik, és átmegy az állatokba. A melegvérű állatok mind az embertől származnak. A hidegvérű állatok a múlt anyagából valók. A vér a Kâma Rûpa.

A fehér vérsejtek az utcaseprők, a „felfalók”. Ezeket az asztrális a lépen keresztül párologtatja ki, és esszenciájuk ugyanolyan, mint az asztrálisé. Ezek a Chhâyâ izzadság-szültéi. A Kâma mindenhol ott van a testben. A vörös vértetek az elektromos folyadék cseppjei, minden sejtéből kiszűrődött valamennyi szerv kipárolgásai. Ezek a Fohat-i princípium ivadékai.

A szív

A szívben hét agy van, az Upâdhi-k és a hét hierarchia szimbólumai.

A tüzek

A tüzek állandóan a tobozmirigy körül lobognak, de amikor a Kundalinî megvilágítja azokat, akkor egy röpke pillanatra az egész univerzum látható. A harmadik szem még mély álomban is kinyílik. Ez jó a manasznek, amely tanul belőle, noha mi magunk nem emlékszünk rá.

Az érzékelés

Az érzékelés hét szintjére vonatkozó kérdésre H.P.B. azt válaszolta, hogy a gondolatot a legmagasabb, hetedik szintre kell összpontosítani, és utána egy kísérlet arra, hogy ezen túl jussunk, bebizonyítja, hogy lehetetlen ezen a síkon túlmenni. Nincs semmi az agyban, ami képes lenne a gondolkodót továbbvinni, és ha a gondolatot még magasabbra akarjuk emelni, akkor ezt az agyon kívül kell elgondolni. A tanuló hunyja be a szemét, határozza el, hogy az agyat nem engedi működni, és akkor át tud lépni a válaszfalon a következő síkra. Az érzékelés mind a hét szintje az Antahkarana előtt van. Ha ezeken túl tudunk jutni, akkor a manaszi síkra kerülünk.

Próbáljunk meg elképzelni valamit, ami gondolkodási képességünkön túl van, mondjuk a Dhyân Chohan-ok természetét. Ezután tegyük az agyat passzívvá, és emelkedjünk ezen túl. Ekkor ragyogó fehér fényt látunk, amely olyan, mint az ezüst, de olyan opálos, mint az igazgyöngy. Azután színhullámok futnak át rajta, kezdve a leghalványabb ibolyától, folytatva a zöld bronzos árnyalatain, fel egészen az indigóig, amelynek fémcsillogása van, és végül ez a szín marad meg. Ha ezt látjuk, akkor egy másik síkon vagyunk. Hét szinten kell átmennünk.

Amikor egy szín bejön, pillantsunk rá, és ha nem jó, vessük el. Ne figyeljünk másra, csak a zöldre, az indigóra és a sárgára. Ezek a jó színek. Minthogy a szem összeköttetésben van az aggyal, a legkönnyebben felismerhető szín lesz a személyiség színe. Ha vöröset látunk, akkor az kizárólag fiziológiai, és ezért figyelmen kívül kell hagyni. A zöldes bronz az alsó manasz, a sárgás bronz az Antahkarana, az indigó-bronz a manasz. Ezeket kell megfigyelni, amikor pedig a sárgás bronz beleolvad az indigóba, akkor a manaszi síkon vagyunk.

A manaszi síkon a Noumenon-okat látjuk, a jelenségek esszenciáját. Itt nem látunk embereket vagy más tudatokat, de elég dolgunk van a saját tudatukat megtartásával. A gyakorlott látó mindig látja a Noumenon-okat. Az adeptus ezen a síkon látja a Noumenon-okat, a dolgok valóságát, így őt nem lehet megtéveszteni.

Meditációban a kezdő előre és hátra ingadozhat a két sík között. Ezen a síkon hallja az óra ketyegését, azután az asztrális síkon a ketyegés lelkét. Amikor az órát itt megállítja, a ketyegés folytatódik a magasabb síkokon, az asztrálison, majd az éterin, míg végül az óra utolsó darabkája is eltűnik. Ugyanolyan ez, mint egy holttest, amely mindaddig kisugároz, amíg az utolsó molekulája is szét nem oszlik.

A meditációban nincs idő, mert ezen a síkon a tudatállapotok nem egymás után következnek be.

Az ibolya az asztrális színe. Kezdjük ezzel, de nem szabad ebben megmaradni, hanem próbáljunk meg továbblépni. Amikor egy ibolya lapot látnak, akkor öntudatlanul is egy Mâyâvi Rûpa-t kezdenek létrehozni. Rögzítsük a figyelmünket, és ha elkalandoznánk, rögzítsük a tudatunkat szilárdan a mâyâvikus testhez, ne vesszünk szem elől, kapaszkodjunk bele halálos elszántsággal.

A tudat

Az a tudat, amely tisztán csak állati tudat, a testben levő összes sejt tudatából épül fel, kivéve a szívben levő sejteket. A szív a király, az emberi test legfontosabb szerve. Még ha a fej

le is választják a törzsről, a szív még 30 percig dobogni fog. Néhány óráig is dobog, ha vattába teszik, és meleg helyre teszik. A szívben az a pont, amely legutoljára hal meg, az élet székhelye, mindennek a középpontja, Brahmâ, az első pont, amely élni kezd a magzatban, és az utolsó, amely meghal. Amikor egy jógit transzban eltemetnek, ez az a pont, amely él, bár a test többi része halott, és mindaddig, amíg ebben a pontban élet van, a jógit fel lehet támasztani. Ez a pont potenciálisan tartalmazza az elmét, az életet, az energiát és az akaratot. Az élet folyamán prizmatikus színeket áraszt ki, amelyek tüzesek és opálosak. A szív a szellemi tudat központja, mint ahogyan az agy az értelmi tudaté. Ezt a tudatot azonban az ember mindaddig nem tudja vezetni, sem energiáit irányítani, amíg eggyé nem válik a Buddhî-manasszal. Addig pedig ez a tudat irányítja őt – már ha tudja. Innen származnak a lelkiismeret furdalások, és a lelkiismeret ösztönzése. Ezek a szívből jönnek, nem pedig a fejből. A szívben van az egyedül megnyilvánult Isten, és a másik kettő láthatatlan, és a szív képviseli a Hármasságot, az Âtmâ-buddhî-manaszt.

Arra kérdésre, hogy a tudatot nem lehetne-e a szívben összpontosítani, és így a Szellem sugallatait felfogni, H.P.B. azt felelte, hogy bárki, aki így tudna koncentrálni, az eggyé válna a manasszal, vagyis egyesítené a Kâma-manaszt a felső manasszal. A felső manasz közvetlenül nem tudja irányítani az embert, csak az alsó manaszon keresztül tud cselekedni.

Az emberben három fő központ van: a szív, a fej és a köldök. Közülük bármelyik kettő lehet + vagy – egymáshoz viszonyítva attól függően, hogy a központoknak milyen a relatív túlsúlya.

A szív képviseli a felső hármasságot, a máj és a lép jeleníti meg a négyességet. Az szoláris plexus a gyomor agya.

H.P.B.-től azt kérdezték, vajon a fent említett három központ jelképezi-e a Krisztust, a két lator közé felfeszítve? H.P.B. azt felelte, hogy analógiaként használható, de ezeket a képeket nem szabad túlerőltetni. Soha nem szabad elfelejteni, hogy az alsó manasz lényegét tekintve ugyanaz, mint a felső, és eggyé válhat vele, ha kiveti magából a Kâma-i serkentéseket. A Krisztus keresztre feszítése a felső manasz önfeláldozását jelképezi, az Atya leküldi egyszülött Fiát a világba, hogy magára vegye a bűneinket. A Krisztus-mítosz a misztériumokból származik. Ugyanezt példázza Tyana-i Apollonius élete is. Ez utóbbit az egyházatyák eltitkolták a Krisztus életéhez való megdöbbenő hasonlósága miatt.

A pszicho-intellektuális ember teljesen a fejében és annak hét kapujában van, a szellemi ember pedig a szívében. Az agytekervényeket a gondolat alakítja ki.

A harmadik agykamrát az ember életében fény tölti be, nem pedig folyadék, mint a halála után.

Az agyban hét üreg van, amelyek az élet során teljesen üresek. Ezek azok, amikben a látómasoknak vissza kell tükröződniük, ha azok megmaradnak az emlékezetben. Az okkultizmusban ezeket a központokat a hét harmóniának nevezik, az isteni harmóniák skálájának. Ezek a központok Âkâsha-val vannak töltve, mindegyiknek megvan a saját színe, annak a tudatállapotnak megfelelően, amelyben az ember van. A hatodik központ a tobozmirigy, amely az élet folyamán üreges és üres, a hetedik az egész, az ötödik a harmadik kamra, a negyedik pedig a hipofízis. Amikor a manasz egyesül az Âtmâ-buddhî-val, vagy amikor az Âtmâ-buddhî a manaszban összpontosul, akkor ez a három magasabb üregben történik, innen sugároz ki, dicsfényt áraszt ki, és ez nagyon szent emberek esetében látható is.

A nyúltagy minden erő központja, tárháza, ez a fej Kâma-ja. A tobozmirigy megfelel a méhnek, kocsányai pedig a petevezetéknek. A hipofízis csupán a tobozmirigy szolgálja, fáklyavivője, mint ahogyan fáklyás szolgák szaladtak régen a hercegnő kocsija előtt. Az ember ezek szerint – ami a fejét illeti – androgün.

Az ember magában hordoz minden elemet, ami az Univerzumban megtalálható. Semmi olyan nincs a makrokozmoszban, ami ne lenne meg a mikrokozmoszban is. A tobozmirigy – amint már mondtuk – az élet tartama alatt teljesen üres. A hipofízis ezzel szemben különböző esszenciákat tartalmaz. A tobozmirigyben levő szemcsék a halál után ülepednek le az üregben.

A nyúltagy szolgáltatja a fogalomalkotáshoz az anyagokat. A nyúltagy frontális lebenyei fejezik be és simítják le ezeket az anyagokat, de ők maguk nem tudják teremteni azokat.

A tisztánlátó érzékelés a tapintás tudata, így a gyomorszájnál leveleket lehet elolvasni, anyagokat pszichometrizálni, stb. Minden érzéknek megvan a saját tudata, és minden érzéken keresztül lehetünk tudatosak. A látás síkján akkor is tudatos lehet az ember, ha az agya már megbénult. Egy béna ember szemében tükröződhet rémület. Ugyanez igaz a hallás érzékére is. A fizikailag vak, süket vagy néma emberek birtokában vannak ezen érzékek pszichikus tükörképeinek.

Az akarát és a vágy

Az emberben levő érosz a lángész akarata, hogy létrehozzon nagyszerű képeket, zenét és minden olyan dolgot, ami fennmarad, és a fajt fogja szolgálni. Az érosznak semmi köze a teremtésre irányuló állati vágyhoz. Az akarát a felső manaszhoz tartozik. Az akarát az az egyetemes harmonikus törekvés, amely a felső manaszon keresztül cselekszik. A vágy a különállásból származik, az anyagban levő én kielégítésére törekszik. A felsőbb Én és az alsóbb én közötti ösvény megnyílása lehetővé teszi az Én számára, hogy a személyes én-re hatást gyakoroljon.

A megtérés

Nem igaz, hogy egy rossz irányban erőteljes ember hirtelen meg tud térni, és a jó irányban is ugyanolyan erőteljessé tud válni. Hordozóeszköze túlságosan is beszennyeződött, és legjobb esetben is csak a gonosz dolgokat közömbösíti magában, kiegyenlítve az általa mozgásba hozott rossz karmikus okokat, legalábbis erre a testet öltésre. Heringes hordóban nem lehet rózsaoiljat tárolni, a hordó fala túlságosan át van itatva a hal levével. Amikor a fizikai természetre gonosz sugallatok és törekvések nyomódtak rá, azokat nem lehet egyszerre semmissé tenni. A test molekulái beállnak egy bizonyos Kâma-i irányba, és bár ezek a molekulák elegendő intelligenciával rendelkeznek a dolgok megítéléséhez a saját síkjukon, vagyis tudják, hogyan kerüljék el a rájuk ártalmas dolgokat, az irányváltozást azonban – amelyhez az ösztönzés egy másik síkról érkezik – nem tudják megérteni. Ha ezeket a molekulákat túl erőszakosan kényszerítik, az eredmény betegség, megőrülés vagy halál lesz.

Keletkezések

Az abszolút örök mozgás, Parabrahman, ami semmi és minden, felfoghatatlanul gyors mozgásában egy hártát vet ki magából, amely energia, érosz. Ez így átváltozik Mûlaprakriti-vé, az őseredeti szubsztanciává, amely még mindig energia. Ez az energia szüntelen és felfoghatatlan mozgásában tovább változik, és az atommá válik, vagyis inkább az atom csírájává, és ekkor már a harmadik síkon van.

A mi manaszunk egy sugár a Világlélekből, és ez a sugár a Pralaya-ban visszahúzódik. Manaszunk „talán a Parabrahman alsó manasza”, vagyis a megnyilvánult Univerzum Parabrahman-jáé. Az első hártya az energia, vagyis a mozgás a megnyilvánult síkon. Alaya a Harmadik Logosz, Mahâ-Buddhi, Mahat. Mi mindig a harmadik síkon kezdünk, ezen túl számunkra minden felfoghatatlan. Âtmâ a buddhiban összpontosul, de csak a manaszban testesül meg. Âtma, buddhi és manasz az Univerzum szelleme, lelke és teste.

Az álmok

Álmunkban éppen úgy lehetnek jók, mint rossz tapasztalásaink. Ezért be kell gyakorolnunk azt, hogy felébresszük magunkat, ha álmunkban rosszat akarunk tenni.

Az érzéki álmokban az alsó manasz alszik, mert ilyenkor a Kâma az állati tudatot az asztrális fény felé irányítja. Az ilyen érzéki álmok mindig az állati felé irányulnak.

Ha vissza tudnánk emlékezni a mély alvásban átélt álmainkra, akkor valamennyi elmúlt inkarnációinkra is képesek lennénk visszaemlékezni.

A Nidâna-k

12 exoterikus és ezoterikus Nidâna van, ez a buddhizmus alapvető tanítása.

Ugyanígy van 12 exoterikus buddhista Sûtta, amiket Nidâna-knak neveznek, és mindegyikük egy-egy Nidâna-t jelent.

A Nidâna-knak kettős jelentésük van, ezek a következők:

(1) Az érző létezés 12 oka, a tárgyiasulatlan és a tárgyiasult természet közötti 12 összekötő kapocs.

(2) Az okok és okozatok láncolata.

Minden ok egy okozatot hoz létre, és ez az okozat ismét egy okká válik. Minden oknak vagy egy Upâdhi-ja (alapja), amely az egyik Nidâna egyik alosztálya, ugyanakkor van egy okozata vagy következménye is.

Mind az alapok, mind az okozatok egyik vagy másik Nidâna-hoz tartoznak, és mindegyikben 3-tól 17-ig, 18-ig és 21-ig számú alosztályok vannak.

A 12 Nidâna-nak a következő neveik vannak:

(1) Jarâmarana	(7) Sparsha
(2) Jâti	(8) Chadâyatana
(3) Bhava	(9) Nâmarûpa
(4) Upâdâna	(10) Vigñâna
(5) Trishnâ	(11) Samskâra
(6) Vedanâ	(12) Avidyâ ²

(1) JARÂMARANA, szó szerint a megöregedés következtében bekövetkező halál. Figyeljük meg, hogy a Nidâna-k között az első nem az élet, hanem a halál. A buddhista filozófiának ez az első alapvető tétele, minden atom, minden pillanatban, amint megszületik, elkezd halodklani.

Az öt Skandha ezen alapul, ezek a fenti okozatai vagy termékei. Más oldalról pedig a Jarâmarana maga is az öt Skandha-n alapul. Ezek kölcsönös dolgok, az egyik a másikból következik.

(2) JÂTI, szó szerint születés.

Vagyis születés a négyféle Chaturyoni (a négy anyaméh) egyikének megfelelően, és pedig:

- (a) Méhen keresztül, mint az emlősök,
- (b) Tojásokból,
- (c) Éterikus vagy folyékony csírákból – halikra, virágpor, rovarok, stb.
- (d) Anupâdaka – Nirmânakâya-k, Istenek, stb.

Vagyis a születés valamelyik fenti mód szerint történik. Megszületnünk a létezés hat tárgyiasult fajtának az egyikébe kell, vagy pedig a hetedikbe, amely tárgyiasulatlan. A fenti négy a létezés következő hat módjához tartozik:

² [Ha a Nidâna-kat fordított sorrendben olvassuk, vagyis 12-től 1-ig, akkor azok a fejlődési sorrendet mutatják – A.B.]

Exoterikusan:

(a) dévák, (b) emberek, (c) Asura-k, (d) emberek a pokolban, (e) Preta-k, pusztító démonok a földön, (f) állatok.

Ezoterikusan:

(a) magasabb istenek, (b) dévák vagy Pitri-k (minden osztályuk), (c) Nirmânakâya-k, (d) Bodhisattva-k, (e) emberek a Myalba-ban, (f) Kâma Rûpa-i létezők, akár emberek, akár állatok a Kâma Loka-ban vagy az asztrális fényben, (g) elementálok (tárgyasulatlan lények).

(3) BHAVA = Karmikus létezés, vagyis nem életszerű létezés, hanem morális közvetítő, amely meghatározza, *hol* kell az embernek megszületni, vagyis a Bhûr, a Bhuvar vagy a Svar Triloka közül melyikben (valójában hét Loka van).

A Bhava Nidâna oka az Upâdâna, vagyis a létezéshez való ragaszkodás, az, amely megkívántja velünk az életet bármilyen formában.

A hatása a Jâti egyik vagy másik Triloka-ban, bármilyen körülmények között.

A Nidâna-k a karma törvényének részletes kifejeződései 12 aspektusban, úgy is mondhatnánk, hogy a karma törvényének 12 Nidâna-i aspektusában.

A Skandha-k

A Skandha-k az élet csírái a létezés mindhét síkján, és a tárgyasulatlan és tárgyasult ember teljességét alkotják. Minden általunk kibocsátott rezgés egy Skandha. A Skandha-k szorosan összekapcsolódnak az asztrális fényben lévő képekkel, ami a benyomások közvetítője. A tárgyasulatlan vagy tárgyasult emberrel kapcsolatban lévő Skandha-k vagy rezgések azok az összekötő kapcsok, amelyek vonzzák a reinkarnálódó Én-t. A Skandha-k azok a csírák, amelyeket az Én a devachanba való belépése előtt hátrahagy, és amelyeket az új személyiségnek fel kell szednie, és ki kell merítenie. Az exoterikus Skandha-knak a fizikai atomokhoz és rezgésekhez van közük, vagyis a tárgyasult emberrel, míg az ezoterikus Skandha-k a belső vagy tárgyasulatlan emberhez tartoznak.

Egy mentális változás vagy egy szellemi igazság hirtelen felismerése az embert még halála órájában is hirtelen megváltoztathatja az igazság irányában, és ekkor az új élet számára jó Skandha-k jönnek létre. Az ember utolsó cselekedetei vagy gondolatai óriási hatással vannak eljövendő életére, bár a rossz cselekedeteiért akkor is meg kell szenvednie, és ez az értelme a halálos ágyon történői bűnbánatnak. Az elmúlt élet karmikus hatásait azonban nem lehet eltörölni, mert az embernek legközelebbi megszületésekor fel kell vennie azokat a Skandha-kat vagy rezgési behatásokat, amelyeket hátrahagyott az asztrális fényben. Az okkultizmusban ugyanis mindennek megvan az oka, és az életek között meg kell lennie egy összekötő kapcsnak. Az új Skandha-k a régi szülőikből születnek.

Helytelen a Tanhâ-król többes számban beszélni, csak egyetlen Tanhâ van, *az élet utáni vágy*. Ez fejlődik ki az elképzelések sokaságává vagy halmazává. A Skandha-k karmikusak és nem karmikusak. A Skandha-k elementálokat hozhatnak létre öntudatlan Kriyâshakti-val. Minden elementálnak, amit az ember kibocsát magából, előbb vagy utóbb vissza kell térnie hozzá, mert ezek a saját rezgései. Az elementálok így válnak az ember Frankensteinjévé. Az elementálok egyszerűen okozatok, amelyek újabb okozatokat hoznak létre. Ezek testtől elválasztott gondolatok, jók vagy rosszak. Az asztrális fényben kristályos állapotban maradnak, és amikor elindítójuk újból visszatér az életbe, a rezgések rokonsága következtében hozzákapcsolódnak, és életre kelnek. Ellenkező okozatokkal ezeket a rezgéseket meg lehet bénítani. Az elementálokat úgy kapjuk, mint egy fertőző betegséget, és azok veszélyesek mind ránk, mind másokra nézve. Ezért veszélyes dolog másokat befolyásolni. Az ember halála után is élnek azok az elementálok, amelyeket másokba ültetett, míg a többi elementál látens állapotban marad mindaddig, amíg az ember újra nem születik, amikor is ezek újra élettél telnek meg az emberben. „Így ha én rosszul tanítom önöket – mondta H.P.B. – vagy önöket ezáltal rossz

cselekedetre ösztönzőm, amit még a halálom után is folytatnak, és rajtam keresztül bünt követnek el, ennek a karmáját nekem kell majd viselnem. Kálvinnak például majd szenvednie kell minden helytelen tanításaért, bár jó szándékkal adta azokat. A legrosszabb, amit **** tesz, hogy megakadályozza az igazság előrehaladását. Még Buddha is követett el hibákat. Olyanoknak adta tanítását, akik még nem voltak erre felkészülve, és mindez Nidâna-kat hozott létre.”

A finomabb testek

Amikor egy ember asztrális testében meglátogat valakit, akkor a Linga Sharîra az, amely elmegy, de ez nagy távolságokra nem tud megtörténni. Amikor egy ember nagyon erősen *gondol* egy távol lévő valakire, akkor néha megjelenik az adott személy előtt.

Ebben az esetben öntudatlan Kriyâshakti-val egy Mâyâvi Rûpa jön létre, maga az ember pedig nem is tud arról, hogy megjelent. Ha tudna róla, vagyis tudatosan teremtett volna egy Mâyâvi Rûpát, akkor adeptus lenne.³ Két egymástól távol levő személy egyszerre csak akkor tudhat egymás jelenlétéről, ha az egyikük egy adeptus. A dugpa-k és a varázslók szintén használják a Mâyâvi Rûpát. A dugpa-k más emberek Linga Sharîra-jára hatnak.

A lépben levő Linga Sharîra az ember tökéletes képmása, és aszerint jó vagy rossz, hogy milyen a természete. Az asztrális test a leendő ember tárgyasulatlan képe, a méhben levő első csíra, a fizikai test modellje, amelyben a gyermek kiformálódik és fejlődik. A Linga Sharîra-t meg lehet sérteni egy éles szerszámmal, mert nem tud védekezni egy karddal vagy szuronnyal szemben, noha könnyen áthatol egy asztalon vagy másfajta bútoron.

Semmi sem árthat azonban a Mâyâvi Rûpa-nak vagy gondolat-testnek, mivel az teljesen tárgyasulatlan. Amikor kardokkal hadonásznak a homályban, akkor maga a kard, nem pedig annak Linga Sharîra-ja vagy asztrális mása az, ami vág. Az asztrális lényeket csak az éles eszközök szúrhatják át, például a víz alatt az ütés nem támad meg, de a vágás igen.

Nem szabad megpróbálni az asztrális testet kivetíteni, de a Kriyâshakti képességet gyakorolni kell a Mâyâvi Rûpa kivetítésére.

A tűz

A tűz nem egy elem, hanem egy isteni dolog. A fizikai láng a legmagasabb Szellem tárgyasult hordozóeszköze. A legmagasabb elementálok a tűz-elementálok. A világban minden dolognak megvan a maga aurája és szelleme. A lángnak, amivel a gyertyát meggyújtjuk, semmi köze nincs magához a gyertyához. A tárgyak aurája kerül kapcsolatba a láng legalsóbb részével. A gránit nem tud elégni, mivel az aurája tűz. A tűz-elementálok nem tudatosak ezen a síkon, túlságosan is magasan állnak, mivel saját forrásuk istenségét tükrözik vissza. Más elementálok tudatosak ezen a síkon, minthogy azok az embert és annak természetét tükrözik vissza. Óriási a különbség az ásványi és a növényi birodalom között. A lámpa bele például negatív. A tűz pozitívvá teszi, az olaj pedig a közvetítő. Az Æther a tűz. Az Æther legalsó része a láng, amelyet látunk. A tűz maga az istenség – tárgyasulatlan megjelenésében – az egész Univerzumon keresztül. Más körülmények között ez az egyetemes tűz vízként, levegőként és földként nyilvánul meg. A mi látható Univerzumunkban ez az egyetlen elem, amely az élet minden formájának a Kriyâshakti-ja. Ez az elem adja a fényt, a hőt, a halált, az életet, stb. Ez az elem maga a vér is. A legkülönbözőbb megnyilvánulásaiban a tűz eleme lényegében egy.

Ez a „hét Kozmokrátor”.

³ [Vagyis egy beavatott, H.P.B. ugyanis az adeptus szót a valamennyi szintű beavatottakra használja. Ahogyan a fentiekből látjuk, a Mâyâvi Rûpa szónak is több jelentést tulajdonít. – A.B.]

Arra, hogy milyen nagy tiszteletben tartották a tüzet, bizonyítékokat találhatunk az *Ószö-vetségben*. A tűzoszlop, az égő csipkebokor, Mózes sugárzó arca – mind tűz. A tűz természeténél fogva olyan, mint egy tükör, visszaveri a tárgyasulatlan megnyilvánulások első rendjének sugarait, amikről azt feltételezik, hogy a teremtet Univerzum első körvonalainak képernyőjére vetülnek. Alacsonyabb megnyilvánulásaikban ezek a tűz teremtményei.

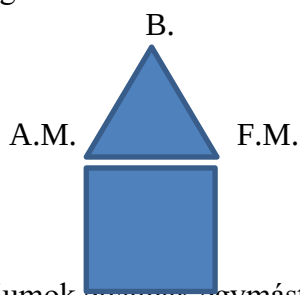
A tűz lényegének legsűrűbb aspektusában az első forma, és visszatükrözi az univerzumban levő első tárgyasulatlan lények alacsonyabb formáit. Az első isteni kaotikus gondolatok a tűz-elementálok. Amikor a földön vannak, akkor formát öltenek magukra, és a lángban lebbenve szalamander vagy alsóbb tűz-elementál formában jelennek meg. A levegőben a gondolatainkon kívül millió számra vannak élő és tudatos lények, amelyeket a tűz-elementálok felkapnak. A tűz-elementálok a látás érzékével kapcsolatosak, és magukba olvasztják az összes többi érzék elementálját. Így tehát a látáson keresztül az ember tudatosítani tudja az érzelmet, a hallást, az ízelet, stb., minthogy ezek mind beletartoznak a látás érzékébe.

Utalások a jövőre

Az idők múltával a levegőben egyre több éter lesz. Amikor az éter betölti a levegőt, a gyermekek az apa közreműködése nélkül fognak születni. Virginiában van egy különleges alma-fajta. Ez az almafa nem virágzik, mégis gyümölcsöt terem egy magnélküli bogyféléből. Ez a módszer fokozatosan ki fog terjedni az állatokra, majd az emberekre is. A nők megtermékenyítés nélkül fognak gyereket szülni, a hetedik körben pedig olyan emberek fognak megjelenni, akik képesek lemásolni önmagukat. A negyedik kör hetedik fájában az emberek minden évben új bőrt kapnak, új kéz- és lábkörmöket növesztenek. Az emberek egyre inkább pszichikussá válnak, majd pedig spirituálissá. Végül a hetedik körben Buddhák fognak születni, bűn nélkül. A negyedik kör a leghosszabb a Kali Yuga-ban, de az ötödik, a hatodik és a hetedik kör nagyon rövid lesz.

Az Én-ek

A felsőbb Én és az alsóbb én kapcsolatának, a devachannak és a „lélek halálának” magyarázatához a következő ábra szolgál:

A halálkor, amikor a princípiumok elválnak egymástól, azt mondhatjuk, hogy a felsőbb Én az alsóbb én tapasztalatai alapján megy a devachan-ba. A felsőbb Én a saját síkján a Kumâra.

Az alsó négyesség felbomlik, a test elrohad, a Linga Sharîra széteszlik.

Az újraszületés alkalmával a felsőbb Én egy sugarat küld ki, az alsóbb én-t. Ennek energiái felfelé és lefelé irányulnak. Felfelé irányuló tendenciáiból lesznek a devachan-i tapasztalatok, a lefelé irányulókból pedig a Kâma-iak. A felső manasz úgy viszonyul a buddhihoz, mint az alsó manasz a felsőhöz.

Ami a felelősség kérdését illeti, ezt egy példával lehet megérteni. Ha Hasfelmetsző Jack formáját öltjük magunkra, akkor minden rossz cselekedetért felelnünk kell, mert a törvény bünteti a gyilkost, és felelősnek tartja tetteiért. Ekkor az ártatlan áldozat vagyunk. Ugyanilyen módon a felsőbb Én a Krisztus, az alsó manasz ártatlan áldozata. Az Én vállalja a felelősséget minden testéért, amelyet magára ölt.

Kölcsön kérünk valakitől pénzt, hogy azt másnak odaadjuk, a másik azonban megszökik a pénzzel, a felelősség mégis bennünket terhel. A felsőbb Én küldetése az, hogy kibocsásson egy sugarat, amely egy gyermek lelke lesz.

Igy inkarnálódik az Én ezernyi testben, magára vállalva minden egyes test bűneit és felelősségeit. Minden testet öltés alkalmával egy új sugár indul ki az Én-ből, mégis ez a sugár esszenciájában ugyanaz minden emberben, bennem is és önökben is. A testet öltés salakja felszlik, de ami jó, az átlép a devachan-ba.

A láng örökkévaló. A felsőbb Én lángjától meggyullad az alsóbb, ettől pedig egy még alacsonyabb eszköz, és így tovább.

Az alsó manasz viszont olyan, amilyenné saját magát alakítja. Számára megvan a lehetőség, hogy hasonló helyzetekben különbözőképpen cselekedjen, mert rendelkezik értelemmel, és megkapta a jó és rossz, a helyes és helytelen öntudatos felismerésének tudását. Tulajdonképpen fel van ruházva az Isteni Lélek valamennyi tulajdonságával. A benne levő sugár a felső manasz, a földi felelősség magva.

Az esszenciának a része is esszencia, de amikor úgymond kifordul önmagából, beszennyeződhet és megromolhat. A sugár megnyilvánulhat itt a földön, mivel kiküldheti saját Mâyâvi Rûpa-ját. De a felsőbb nem tud megnyilvánulni, ezért kell kiküldenie egy sugarat. Tekintsük a felsőbb Én-t a Napnak, a személyes manaszokat pedig a Nap sugarainak. Ha elveszük a környező levegőt és fényt, a sugárra azt mondhatjuk, hogy a sugár visszatért a Napba. Ugyanez történik az alsó manasszal és az alsó négyességgel.

A felsőbb Én csak a jellemzőin keresztül tud megnyilvánulni.

Hirtelen halál eseteiben az alsó manasz nem tűnik el jobban, mint a Kâma Rûpa teszi a halál után. Az élet megszakadása után azt mondhatjuk, hogy a sugár elpattan, vagy lehull. Az ilyen ember halála után nem mehet a devachanba, de a Kâma Loka-ban sem maradhat, sorsa az azonnali újra testet öltés. Egy ilyen lény tehát egy állati lélek *plusz* az elszakított sugár értelme. Ennek az értelemnek megnyilvánítása a következő megszületésben teljesen az agy fizikai kialakításától és a neveléstől függ.

Egy ilyen lélek az új megszületésében újra egyesülhet a magasabb Én-jével, ha környezete olyan, ami megadja neki a törekvés esélyét, (ez a keresztények „kegyelem”-e). De lehet, hogy továbbra is így ölt testet két-három megszületésben, amíg végül a sugár egyre gyengébbé válik, és fokozatosan széteszik, és az ember akkor már szellemi fogyatékosként születik meg, hogy végül alacsonyabb formákba szétszóródjon.

Az alsó manaszhoz kapcsolódóan hihetetlen rejtélyek léteznek.

Egyes értelmileg kimagasló személyek nagyjából ugyanolyan helyzetben vannak, mint az egyszerű emberek, mivel felsőbb Én-jük megbénult, szellemi természetük úgymond elcsökevényesedett.

A manasz át tudja adni lényegét sok eszköznek, például a Mâyâvi Rûpa-nak, stb., sőt még elementáloknak is, amikbe lelket tud önteni, ahogyan ezt a rózsakeresztesek tanították.

A Mâyâvi Rûpa néha olyan életerőssé válhat, hogy átmegy egy másik síkra, egyesül annak a síknak a lényeivel, és így tölt lelket azokba.

Azok az emberek, akik rendkívüli szeretetet árasztanak kedvenc háziállataikra, egy bizonyos fokig meglelkesítik azokat. Az ilyen állati lelkek nagyon gyorsan fejlődnek, cserébe viszont az állat átadja gazdájának az állati vitalitást és magnetizmust. Azonban a természet ellen való az állati fejlődés ilyen módon történő felgyorsítása, és összességében helytelen.

A monádi fejlődés

A Kumâra-k nem irányítják a holdi Pitri-k fejlődését. Ahhoz, hogy ezt megértsük, vehetjük a vér analógiáját.

A vért hasonlíthatjuk az egyetemes Élet-princípiumhoz, a benne levő vértestecskéket pedig a monádokhoz. A különböző fajtájú vérrészecskék ugyanolyanok, mint a monádok különböző osztályai és a különböző birodalmak, de nem azért különbözőek, mert lényegükben különböznek egymástól, hanem azért, mert más-más környezetben vannak. A Chhâyâ a permanens csíra, és Weissmann nagyon közel jár az igazsághoz az örökletes csíráról szóló elméletével.

H.P.B.-t megkérdezték, hogy egy bizonyos permanens Chhâyâ-csírához egyetlen Én tartozik-e, amit az a testet öltések sorozatában megjelölnek. A felelet az volt: „Nem, itt arról van szó, hogy az Ég és a Föld megcsókolják egymást”.

Az állati lelkek időleges formákban és burkokban vannak, amelyekben tapasztalatokat szereznek, és amelyekben az anyagot készítik elő a magasabb fejlődéshez.

Hét éves korig az asztrális atavisztikus csíra formálja és alakítja a testet, később a test formálja az asztrálist.

Az asztrális és az elme kölcsönösen visszahatnak egymásra.

Az *Upanishadok*-ban levő szakasz jelentése, amely azt mondja, hogy az istenek a földi embereken élősködnek, az, hogy a felsőbb Én földi tapasztalásait az alsóbb én-en keresztül szerzi meg.

Az asztrális test

Az asztrális képes öntudatlanul elhagyni az ember testét, és elkóborolni.

A Chhâyâ ugyanaz, mint az asztrális test.

Ennek csírája vagy élet-esszenciája a lépben van.

„A Chhâyâ a lépben van feltekeredve”. Ez az, amiből kiformalódik az asztrális, ez egy árnyékos, összegöndörödött vagy feltekert esszenciából formálódik ki, ahogyan a füst, és növekedés közben fokozatosan ölt formát. De ez nem a fizikaiból vetül ki atomról atomra. Ez utóbbi intermolekuláris forma a Kâma Rûpa. Halál után minden sejt és molekula kibocsátja esszenciáját, és ebből formálódik ki a Kâma Rûpa, de ez az élet során soha nem léphet ki a testből.

Azért, hogy a Chhâyâ láthatóvá váljon, a környező atmoszférából merít, magához vonzva az atomokat. A Linga Sharîra nem tudna kiformalódni a vákuumban. Az asztrális test ténye magyarázza meg az arab és keleti meséket a dzsinnekről, a palackba zárt szellemekről, stb.

A spiritizista jelenségekben a meghalt személyekhez való hasonlóságot főleg a képzelet szülte. Az ilyen fantomok ruhája a médium élő atomjaiból alakul ki, nem is valódi ruha, és semmi köze nincs a médium ruhájához. „Minden materializációs öltözetért meg kellett fizetni.”

Az asztrális fenntartja az életet, ez az élet tartálya vagy szivacsa, amely az életet a környező természeti birodalmakból gyűjti össze, és ez a közvetítő a Prâna-i és a fizikai birodalmak között.

Az élet nem jöhet közvetlenül a tárgyasulatlanból a tárgyasultba, mert a természet fokozatosan növekszik valamennyi szférán keresztül. Ezért a Linga Sharîra a közvetítő a Prâna és a fizikai testünk között, és életet pumpál a testünkbe.

Ennek következtében a lép egy nagyon kényes szerv, de a fizikai lép csupán a valódi lép védőborítója.

Az élet valójában az Istenség, Parabrahman. De ahhoz, hogy a fizikai síkon is megnyilvánuljon, ezt az életet fel kell dolgozni. Mivel pedig a tisztán fizikai anyag túlságosan durva, ezért az életnek közvetítőre van szüksége, és ez az asztrális.

Az asztrális anyag nem homogén, az asztrális fény pedig nem más, mint a valódi Isteni Fény árnyéka. Ez az asztrális fény azonban nem molekuláris.

Azok a (kâmarûpai) lények, amelyek a devachani sík alatt vannak, a Kâma Loka-ban lakoznak, és csak annyira értelmesek, mint a majmok. A négy alsó birodalomban lévő lények nem rendelkeznek annyi értelemmel, amennyivel az emberekkel tudnának kommunikálni, de az elementáloknak olyan ösztöneik vannak, mint az állatoknak. Ezzel együtt lehetséges a szilfek (levegő-elementálok, a világ legpajkosabb dolgai) számára, hogy kommunikáljanak, de előbb meg kell nyerni a jóindulatukat.

A kísértetek (kâmarûpai lények) csak arról tudnak információt adni, amit közvetlenül maguk előtt látnak. Ezek látják az emberek aurájában levő dolgokat, noha lehet, hogy az emberek nincsenek is tudatában annak, hogy ezek a dolgok ott vannak.

A földhöz kötött szellemek olyan kâmalokai lények, akik annyira anyagiasodottak voltak, hogy hosszú időn át nem tudnak feloszlani. Ezeknek csak pislákoló tudatuk van, és nem tudják, miért vannak fogva. Egyesek alszanak, mások megtartanak bizonyos pislákoló tudatot, és rendkívül szenvednek.

Olyan emberek esetében, akiknek csak nagyon rövid devachan jut, a tudatuk nagyobb része a Kâma Loka-ban marad, és sokkal tovább kitarthat, mint a normális 150 évnyi tartózkodási idő. Ez a tudat-maradvány mindaddig fennmarad, amíg a szellem újabb inkarnációjának ideje el nem érkezik. Ebből válik azután a Kűszöb Lakójává, amely az új asztrálissal fog küzdeni.

A Kâma csúcspontja a szexuális ösztön, például az értelmi fogyatékosoknak is vannak ilyen vágyaik, falánk étvágyuk, stb., de semmi más.

A devachan a szellemi tudat egyik síkjának állapota, a Kâma Loka pedig a fizikai tudat egyik helye. A Kâma Loka az állati világ és az ösztön-érzések árnyéka. Amikor a tudat szellemi dolgokra gondol, akkor egy szellemi síkon van.

Ha az ember a természetre, virágokra, stb. gondol, akkor tudata az anyagi síkon van.

De ha a gondolatok az evés, ivás, stb. és a szenvedélyek körül forognak, akkor a tudat a kâmalokai síkon van, amely tisztán az egyszerűen az állati ösztönök síkja.